

Hôn Nhân Tàn Khốc

Contents

Hôn Nhân Tàn Khốc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	57
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	72
35. Chương 35	75
36. Chương 36	76
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	84
40. Chương 40	86
41. Chương 41	88

42. Chương 42	91
43. Chương 43	94
44. Chương 44	98
45. Chương 45	101
46. Chương 46	103
47. Chương 47	106
48. Chương 48	108
49. Chương 49	111
50. Chương 50	114

Hôn Nhân Tàn Khốc



Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, ngược thân, ngược tâm, có H nặng nhẹ tùy từng thời điểm, mong độc giả lưu ý t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-tan-khoc>

1. Chương 1

“Tần thiếu gia, mời dùng khuya.”

Giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên phía sau, gió đêm lùa vào phòng từ cửa sổ sát đất, bóng lưng u lãnh của người đàn ông được cô thu cả vào mắt.

Đồng hồ quả lắc cổ kính điểm một hồi chuông, tròn 11h không hơn, hôm nào cô cũng sẽ mang đồ ăn đêm lên cho người đàn ông kia. Và, hôm nào cũng vậy, đón đợi cô là những nỗi đau đớn từ thể xác lẫn tinh thần.

“Tiểu Nhu, lại đây.”

Tần Ngạo không quay đầu, tay hắn kẹp một điếu thuốc cháy dở, dóm lửa đỏ lập lòe dưới ánh đèn mờ ảo, rèm cửa trắng ma mị phấp phới theo gió, khung cảnh có chút lạnh lẽo rợn người.

Người con gái được gọi danh “Tiểu Nhu” đặt khay đồ ăn lên bàn, tiến lại gần Tần Ngạo, y vươn tay kéo cô vào trong lòng, môi lạnh diên cuồng chiếm lấy cánh đào mộng đỏ kia, vừa thô bạo cắt đứt, vừa ôn nhu xâm nhập. Cô đứng bất động cho y hôn, như một phản ứng quen thuộc đến chàm chọc, đón nhận nụ hôn vừa kích tình vừa lạnh lẽo kia. Hơi thở Tần Ngạo dần trở nên nóng bỏng, hắn ôm lấy thân ảnh nhỏ bé đặt lên giường, bàn tay to vuốt ve gương mặt thập phần khả ái.

“Tiểu Nhu, anh yêu em. Đừng rời xa anh.”

Hàm răng trắng đều đặn của Tần Ngạo đã in lên cổ cô, vết răng không sâu nhưng cũng đủ đau nhói, ở trên chiếc cổ cao trắng ngần như minh chứng rõ ràng của sự chiếm hữu cuồng nhiệt.

Bộ đồ người hầu trên người cô bị y kéo đến xộc xệch, tiếng vải bị xé rách vang lên sau đó.

“Tiểu Nhu, Tiểu Nhu.”

Trầm ấm như thế, thâm tình như vậy, hai chữ “Tiểu Nhu” kia rơi vào tai cô vì sao lại trở thành niềm chiêm chọc đến khổ sở. Tần Ngạo hôn lên môi cô, lên mũi, lên mi mắt, lên cả vành tai mẫn cảm, tay y xoa nắn bầu ngực đầy đặn, trượt xuống chiếc bụng mềm mại, rồi rơi vào nơi cấm địa vạn phần xinh đẹp.

“Gọi tên anh, Tiểu Nhu.”

“Tần thiếu gia.”

Mọi hành động của Tần Ngạo sau một khắc liền trở nên cô đọng, y nhún mào nhìn người con gái dưới thân, đối diện với ánh mắt màu xanh lục trong suốt, đáy mắt y bùng lên lửa giận.

“Cô không phải Tiểu Nhu của tôi? Mẹ kiếp...”

Về ôn nhu mê đắm trên gương mặt đàn ông gợi cảm kia tan biến không còn dấu vết, cái nhìn của y trở nên cuồng luyện sắc bén, cổ họng cô bị y siết chặt, bả vai cũng bị bóp đến đau đớn. Cự vật ở hạ thân người đàn ông trở dậy cương cứng, chạm giữa hai bắp đùi thon nhỏ kia.

“Không phải người phụ nữ của tôi mà dám trèo lên giường tôi, đồ dĩ rở tiền.”

Một lực vung ra liền có thể hất cả người cô văng xuống nền nhà, áo sơ mi màu xám trên người y không biết từ lúc nào bung hai cúc ngực, bộ dạng ẩn hiện trong ánh đèn cực kì cuồng dã.

Tần Ngạo bóp chặt cằm người con gái, cô không khóc, cũng không ủy khuất, riêng có đôi mắt lục mở to nhìn y vô cùng ám ảnh, như mũi tên xuyên qua cơ thể y không thương tiếc.

Choang.

Khay đồ ăn bị Tần Ngạo xô đổ trên nền, y túm lấy mớ tóc gọn sóng mềm mại của cô ấn xuống chỗ thức ăn vung vãi

“Ăn, ăn hết mau lên. Ăn như chó vậy.”

Tóc bị y nắm chặt khiến đầu sau đau nhói, hai tay cô siết chặt chống trên nền gỗ cứng đờ, vẻ mặt ẩn nhẫn sự cam chịu.

“La Thư Anh, tại sao cô lại là chị em sinh đôi của Tiểu Nhu? Tại sao hả? Gương mặt này, thứ bản thủ như cô xứng đáng có sao? Cô vì để đặt chân vào Tần gia liền có thể không từ thủ đoạn, thậm chí giết chết chị gái mình. Cô rốt cuộc là cái loại gì?”

Từng câu chữ cay độc phun ra ngoài, giọng điệu Tần Ngạo thập phần đay nghiến, hận không thể lập tức bóp chết người kia.

“Không phải em.”

Bờ môi nhợt nhạt vô lực mấp máy, thứ âm thanh yếu ớt ấy bị tiếng roi da nuốt chửng, Tần Ngạo vung tay giáng xuống người cô từng lực mạnh. Sau lớp vải mỏng, cánh tay, lưng, đùi...hắn đều đã chà đạp những vết ngang dọc, vết mới chồng lên vết cũ, phá lệ tang thương.

“Tần thiếu gia, tha cho em...”

Cơn cuồng nộ che mất lí trí, cũng có thể ánh đèn duy nhất trên đỉnh đầu quá mức mờ lòa, y không phát hiện hai tay La Thư Anh gắt gao ôm lấy bụng mình. Từng đòn kia vung xuống đều muốn cô lập tức ngất lịm.

Không, cô không thể nhắm mắt, cô sợ nếu nhắm mắt lúc này, vĩnh viễn sẽ là không bao giờ mở ra nữa.

“Khốn kiếp.”

Tần Ngạo ném sợi roi da trong tay, y túm lấy tóc La Thư Anh, lôi cô ném lên giường, thân thể đau đớn như không phải là của chính mình nữa, hai mắt cô đổ lên một tầng kính hãi. Hồi chuông đồng hồ như dội vào lòng người tan hoang, Tần Ngạo có chút sững lại ở cuối chân giường, y nheo đôi mắt của loài dã thú nhìn người trên giường đang vừa quỳ vừa van lạy

“Tần thiếu gia, tha cho em.”

Nếu tiếp tục nữa, con cô sẽ chết mất, thực sự sẽ chết mất. Tần Ngạo chán ghét nhìn, đẩy mắt y trong phút chốc trở nên hỗn loạn, không rõ là hận thù hay đau đớn, gằn giọng một tiếng:

“Cút”

Như chỉ chờ có vậy, La Thư Anh vùng dậy khỏi giường, lại phát hiện đôi chân không thể đứng vững, cô mất đã ngã xuống nền. Không đi được, cô sẽ bò, chỉ cần nhanh chóng có thể ra khỏi đây.

Hàng lang tầng 6 không một bóng người, bởi cả tầng lầu này chỉ dành riêng cho mình Tần Ngạo, ai cũng không được phép đặt chân đến nếu y chưa đồng ý. Dưới nền, thân thể nhỏ bé như muốn lập tức tan loãng kia đang vừa bò vừa lết từng chút đầy khó nhọc, trên trán cô rịn đầy mồ hôi, gương mặt nhợt nhạt không còn khí sắc.

Đêm nào cũng bị hành hạ đến chết đi sống lại, với La Thư Anh có lẽ đã trở thành một luật định không thể chống đối. Dựa vào tường một chút, cô cố gắng giữ cho hơi thở bình ổn, tay xoa nhẹ lên bụng như trấn an hài tử nhỏ.

Tần Ngạo, y rõ ràng đối xử với cô như thế, vì sao cô một chút không thể hận? Không những không hận, mà còn yêu, yêu sâu sắc, yêu đau đớn, yêu mất hết lí trí lẫn linh hồn.

Có những khắc, cô thực sự muốn chất vấn bản thân mình “La Thư Anh, mày rốt cuộc là cái loại gì? Mày được thay chị gái làm dâu Tần gia thì sao chứ? Ban ngày làm một con ỏ, ban đêm làm dụng cụ cho người ta phát tiết, đánh đập. Ba chữ “Tần phu nhân” kia, cũng quá châm chọc rồi.”

Lúc này, một giọt nước mắt mới lặng lẽ lăn dọc, giống như hạt pha lê xinh đẹp trong suốt bị thả rơi từ trên cao xuống, chạm nền, vỡ tan tành.

Trái tim cô, cơ thể cô, linh hồn cô, tất cả đã, đang, và sẽ còn vỡ tan ra như vậy, thêm nhiều lần nữa.

2. Chương 2

“La tiểu thư, cô ở nhà hình như không ăn uống đầy đủ, lại làm việc quá sức đúng không?”

Vị bác sĩ trung niên ngồi ở phía đối diện cô gái được gọi là La tiểu thư kia trầm trầm mở lời, trên tay ông còn cầm một tập giấy có lẽ là kết quả chuẩn đoán. La Thư Anh nhất thời không biết đáp lại ra sao, mi mắt sụp xuống, một tầng chua xót dâng lên mơ hồ.

“La tiểu thư, đứa bé được 4 tháng sao có thể nhỏ như vậy chứ? Cộng thêm thân thể cô vốn dĩ đã rất suy nhược, nếu tình trạng này không được cải thiện, e là...”

“Bác sĩ, e là...?”

“Đứa bé sinh ra chắc chắn sức đề kháng rất kém, còn nếu đứa bé không thể sinh ra an toàn...”

“Bác sĩ.”

La Thư Anh che miệng giấu đi kinh hãi, bàn tay còn lại vô thức sờ lên cái bụng mới chỉ lấp ló của mình, tâm can quặn lại. Không phải cô cố tình không ăn uống đầy đủ, cũng không phải cô không muốn nghỉ ngơi, mà là tình cảnh đúng thật không có cách nào khác được.

“Bác sĩ, cảm ơn ông.”

Cô rời khỏi bệnh viện, chiếc điện thoại trong túi vừa lúc đổ chuông, giọng nữ ở đầu dây vô cùng hoảng hốt.

“Tiểu Anh, cô làm ơn mau trở về, nếu không Tần thiếu gia sẽ không tha cho cô mất.”

Lời nói vừa dứt, người ở phía bên kia chỉ còn nghe được những tiếng tút tút ngân dài vô vọng, La Thư Anh theo thói quen siết chặt gấu áo, vội vàng rào bước trở về biệt thự Tần gia.

“Tiểu Anh, thiếu gia lại...năm nào cũng vậy...”

Thư phòng của Tần Ngạo phút chốc trở thành một mảng hỗn độn, đồ đạc đều bị đập vỡ, quần áo trên người y có chút lộn xộn, cánh tay trái bị mảnh thủy tinh găm trúng rách một đường dài, dòng máu đỏ uồn lượn theo bắp tay rần chắc chảy xuống, cực kì nhức mắt.

“Tần thiếu gia.”

Ánh mắt sắc lạnh của Tần Ngạo phóng về phía La Thư Anh, cô khép mình đứng ở lối ra vào. Tần Ngạo không lên tiếng, nhưng cái nhìn bén nhọn của y khiến cô không có cách nào kháng cự, từng bước run rẩy tiến lại gần.

“Tiểu Bảo Bối, con nhất định phải kiên cường, được không? Hai mẹ con ta sẽ không sao đâu, tất cả sẽ nhanh qua thôi.”

La Thư Anh thầm cầu nguyện trong lòng, cô hít một hơi sâu, Tần Ngạo đưa tay nắm lấy tóc cô đẩy một lực, thân thể nhỏ bé mất đà đập vào bờ tường thô cứng, trên đầu truyền xuống một trận choáng váng. La Thư Anh thể nhưng không phản ứng lại, như chỉ chờ cho những hành động cuồng nộ đến rồi qua mau.

“Đồ dê tiện. Khốn kiếp.”

Tần Ngạo chửi thề một câu, bàn tay to của y siết lấy cằm La Thư Anh, đôi mắt y như hằn lên từng đường máu đỏ rực. Hai tay cô theo lý nên giữ lấy tay hắn, nhưng lúc này đang chăm chăm ôm lấy bụng mình.

“Tiểu bảo bối, con đừng sợ.”

“La Thư Anh, cô nói đi, tại sao cô đối xử với tôi như vậy? Tại sao hả?”

Tần Ngạo vung mạnh cánh tay làm cô ngã về phía chân giường, mảnh vỡ dưới nền cứ vậy đâm vào lòng bàn tay đau nhói.

“Tần thiếu gia, tha cho em.”

Cô càng cầu xin, hắn sẽ càng trở nên giận dữ, ngọn lửa kia như cơn lốc thô bạo muốn cuốn đi hết thấy, tàn phá tất cả.

“Tha cho cô? Đừng hòng.”

Giọng điệu Tần Ngạo vô cùng châm biếm, tiếng vải bị xé rách, không có những cái hôn vụn vặt, không có đạo đầu, Tần Ngạo trực tiếp đem cự vật to lớn đâm mạnh vào nơi sâu thẳm nhất của La Thư Anh. Lần này cô vùng vẫy muốn thoát ra, con cô..

“Buông....”

Hơi thở La Thư Anh trở nên đứt quãng, người đàn ông ở trên thân một mực luân động điên cuồng, mỗi lần đều như muốn chạm vào tận cốt tủy. Thân dưới đau đớn cùng cực, cả cơ thể La Thư Anh từ nóng bừng rồi lại trở nên lạnh toát.

“Tần thiếu gia...”

Hai tay cô chống ở trước ngực y đẩy ra, nhưng sức một cô gái chưa đến 42kg như cô về cơ bản là không thể xoay chuyển cục diện. Điều cô sợ nhất cuối cùng cũng đang đến, từ đau đớn xuất hiện thành khoái cảm, La Thư Anh cắn môi đến bật máu, dư vị tanh nồng thấm lên vị giác nhắc cô kìm lại âm thanh rên rỉ nơi cổ họng. Cô vừa đau đớn, vừa nhục nhã, cảm thấy khinh bỉ chính bản thân mình.

“La Thư Anh, rên đi. Cô nên biết bản thân là loại đàn bà dâm dăng rẻ tiền đến mức nào.”

Tần Ngạo kéo cô đến trước gương lớn, tấm gương phản chiếu hình ảnh thác loạn như mũi dao găm thẳng vào tim cô, không để cô giữ lấy chút tự tôn cuối cùng cho riêng mình. Tần Ngạo ở phía sau tiến vào, âm thanh đục vọng nhóp nhóp vang lên khắp căn phòng hỗn độn. Nhưng đến khi gần chạm đỉnh điểm, y lập tức rút lui ra ngoài, đem La Thư Anh ném lên giường.

“Cô muốn cùng tôi đạt khoái cảm? Nghĩ cũng đừng nên nghĩ”

Nụ cười y quý dị vô cùng, lấy trong ngăn kéo ra một ống tiêm nhỏ, bên trong chứa sẵn dung dịch, chỉ cần mở đầu rồi tìm đến mạch ở cánh tay La Thư Anh tiêm vào. Dung dịch theo máu chảy vào người cô, tan loãng nhanh chóng.

“Tôi thật muốn xem thử, bộ dạng không được thỏa mãn của cô sẽ như thế nào?”

Tần Ngạo tháo cà vạt trói hai tay cô lên đỉnh đầu, cố định với đầu giường, sau đó hần đứng lên, đi tới chỗ bàn làm việc, cầm đến một chiếc máy ảnh bấm liên tục. Dung dịch kia nhanh chóng phát huy tác dụng, cả người cô nóng bừng lên, bứt dứt như có hàng trăm con kiến nhỏ đang chạy loạn. Gò má ửng hồng dụ hoặc, hai mắt mông lung như bị phủ sương mù.

La Thư Anh chỉ biết nghiêng răng, rằng cô hình như đã cắn sắp nát môi cô rồi, vị máu trong miệng ngày càng nồng đậm, bởi đó là cách duy nhất cô có thể vớt lại chút lí trí cuối cùng.

“Thật dâm dăng.”

Tất cả những điều ấy hình như không thể thỏa mãn y, Tần Ngạo nhặt lên chiếc điện thoại không biết bị y ném vào xó lúc nào, bấm một hàng số. Cuộc nói chuyện vô cùng ngắn gọn, xong xuôi y tiến lại vỗ lên mặt La Thư Anh.

“Tôi gọi vài người đến cùng cô chơi đùa, có thích không?”

La Thư Anh mở lớn đôi mắt, lòng cô như bị xé toác làm hai mảnh. Cô đã từng nghĩ ra hàng trăm cách Tần Ngạo dùng để hành hạ mình, thế nhưng chưa bao giờ có thể nghĩ, y cứ nhiên muốn cho người cưỡng hiếp cô.

“Tần thiếu gia, em là con dâu được cưới hỏi đàng hoàng vào Tần gia, ngài không thể.”

Tần Ngạo nhếch môi cười lạnh, không quan tâm lời cô nói, hần thông thả bước vào nhà tắm, tiếng nước chảy vọng ra một lúc rồi dừng lại. Y thay bộ đồ mới, đứng trước gương thất lên một chiếc cà vạt xám nhạt, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng, một cái liếc mắt cũng không lưu lại.

3. Chương 3

Tần Ngạo cúi người đặt bó hoa cúc họa mi trước ngôi mộ nhỏ nhẵn dưới cây cổ thụ rợp bóng lá. Mùi hoa theo gió đưa từ đầu về đây, vương vấn lòng người vô vãn những hoài niệm cũ kĩ.

“Tiểu Nhu, anh đến thăm em.”

Hôm nay là ngày giỗ của La Thư Nhu, thế mà cũng đã ba năm rồi. Tay y chạm nhẹ lên di ảnh, người con gái có nụ cười trong suốt như pha lê.

“Anh nhớ em. Anh nhớ em.”

Ba chữ này dù có cố gắng nói ngàn vạn lần cũng không thể khóa lấp trống vắng trong lòng. Tần Ngạo ngồi tựa người cạnh ngôi mộ, hơi khép mắt lại, che lấp bi lụy vỡ vụn.

Năm ấy, phu nhân La gia hạ sinh hai tiểu công chúa, chị gái La Thư Nhu, thông minh lanh lợi, em gái La Thư Anh, thanh thuần khả ái. Một trong hai người được cùng con trai đầu lòng của Tần gia là Tần Ngạo định sẵn hôn ước.

Tần Ngạo cùng La Thư Nhu thanh mai trúc mã, như hình với bóng quấn quýt không rời suốt những năm tháng thanh xuân tươi đẹp rực rỡ.

Tưởng một đời người này là có thể vĩnh viễn đồng tâm. La Thư Anh nhiều lần bày tỏ tình cảm cùng y nhưng đều bị y từ chối.

Không ngờ, chính bởi lòng đố kị tầm thường ấy, mà ngay đêm trước ngày cưới của y và Tiểu Nhu, người phụ nữ độc ác không biết đã sắp xếp kĩ lưỡng từ lúc nào. Một vụ tai nạn nơi ngã tư đường, cô ta chỉ bị thương nhẹ, còn Tiểu Nhu thì không qua khỏi.

Đám cưới hủy bỏ ư?

Không, tình thế lúc ấy chỉ cần hai chữ hủy bỏ kia viết xuống, sự nghiệp Tần gia lẫn La gia đều chắc chắn lập tức hạ màn không phanh.

Chẳng qua chỉ là không có cô dâu thôi sao? Vậy chỉ cần đem La Thư Anh vào lễ đường là được, hào môn quyền thế liên hôn, ngăn đường trước, chặn cổng sau, còn sợ gì đôi ba lời thiên hạ bóng gió?

“La Thư Anh, con có đồng ý làm vợ của Tần Ngạo, dù hạnh phúc hay khổ đau, mạnh khỏe hay bệnh tật cũng sẽ không buông tay cậu ấy, đến khi cái chết chia lìa hai người không?”

“Con đồng ý.”

“Tần Ngạo, con có đồng ý làm chồng của La Thư Anh, dù hạnh phúc hay khổ đau, mạnh khỏe hay bệnh tật cũng sẽ không buông tay cậu ấy, đến khi cái chết chia lìa hai người không?”

“Con đồng ý.”

Đồng ý? Nực cười.

Y thực hận.

Giấy phúc tuyên thệ ấy, Tần Ngạo đã tự hứa với lòng, phần đời còn lại, y nhất định khiến ba chữ “La Thư Anh” biến dạng méo mó. Cô ta muốn hạnh phúc, muốn bình an? Nghĩ cũng đừng nên nghĩ.

La Thư Anh ngồi thu mình ở chân giường, trên người toàn những vết thương lớn nhỏ, bầm tím, đỏ hồng, ứa máu đốn đau.

“Cô em nhỏ, Tần thiếu gia đã thưởng em cho bọn anh một hôm rồi.”

“Buông tôi ra!”

“Bọn anh sẽ giúp em lên đỉnh, hung dữ gì chứ?”

“Tôi xin các người...”

A!!!

Từng mảng hỗn độn chạy dọc qua não bộ, tâm can tê liệt, mạch máu tắc nghẽn, La Thư Anh ôm đầu hét lên điên loạn. Cơ thể lỏng lẻo thảm thương, dưới hai bắp đùi trắng nõn, vết máu dài đã khô lại.

Con cô mất rồi.

Cô biết.

La Thư Anh đưa tay sờ lên bụng, chỗ này không còn hơi ấm nữa. Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo trống hoang đang tồn tại trong cơ thể.

“Tiểu Anh”

Thi Nhi lao vào trong phòng, cô lấy tấm mền quấn lên người La Thư Anh, bật khóc như mưa.

“Tại sao lại thế này chứ? Tiểu Anh. Làm thế nào bây giờ...”

“Năm nào đến ngày giỗ của La Thư Nhu là Tần thiếu gia cũng sẽ nổi cơn cuồng nộ như vậy, hành hạ Tiểu Anh thừa sống thiếu chết. Nhưng thế này, có phải quá độc ác rồi không? Dù sao Tiểu Anh cũng là người được gả vào Tần gia đường đường chính chính, tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy chứ? Tại sao vậy?”

Thi Nhi mặt đầy lệ nhìn người vừa mới bước vào trong phòng, quần gia nhìn hai cô gái trẻ ôm nhau trên đất, lặng lẽ thở dài.

“La tiểu thư, ba năm rồi, cô vì sao cố chấp như vậy. Chi bằng, bỏ trốn đi.”

Ông thực sự không chịu nổi nữa, không chịu nổi ngày ngày chứng kiến một cô gái trẻ làm việc quần quật, rồi bị hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần. Ông tự hỏi rốt cuộc là vì cái gì.

La Thư Anh đôi mắt vô hồn, toàn thân như kết băng, cô cúi đầu thì thào vào tai Thi Nhi điều gì đó, rồi mệt mỏi nhắm mắt lịm đi.

“Tiểu Anh...Tiểu Anh....”

Khi Tần Ngạo trở về nhà, căn phòng đã sạch sẽ không còn dấu vết, đồ đạc cũng đều được thay mới.

Y nói lỏng cà vạt, tháo cúc áo sơ mi, đồng thời trầm giọng lên tiếng

“Nói đi, cô ta trốn đi đâu rồi?”

“Thiếu gia, xin thứ tội. Tôi không biết.”

Ánh mắt sắc bén kia phóng đến một luồng, khóe môi y cong lên vô cùng quỷ dị.

“Giúp người là tốt. Nhưng quản gia Thiển này, ông thực sự muốn dùng mạng đổi mạng?”

Thiển Mãn quỳ vội trên đất, cúi lạy người đàn ông đang không ngừng tỏa ra sát khí

“Tần thiếu gia, xin tha tội. Nhưng lão già này thực sự không biết Thi Nhi đã đưa La phu nhân đi đâu rồi.”

Chiếc cà vạt bị y ném lên ghế, Tần Ngạo ngồi vắt chéo chân, hơi híp đôi mắt hoa đào.

“Được rồi, ông ra ngoài đi. Tôi không muốn truy cứu ông đến cùng. Chuyện này, tôi là có hứng thú tự mình xem thử.”

“Vâng.”

Còn lại một mình Tần Ngạo trong phòng, điện thoại đổ lên hồi chuông vừa kịp lúc.

“Đại ca, con bé thực sự ngon nghẻ quá. Còn là gái trinh. Anh em muốn gửi lời cảm ơn đại ca, tuần sau có hàng mới dâng cho anh.”

“Gái trinh?”

“Vâng. Đại ca không biết sao?”

“Nói rõ lần nữa.”

Giọng Tần Ngạo vô cùng băng lạnh, người bên kia đã hơi dè dặt.

“Bọn em thấy máu...nhiều máu trên ga giường.”

“Ngu xuẩn.”

Chiếc điện thoại văng ra xa, vỡ làm mấy mảnh. La Thư Anh không thể là gái trinh được, vậy điều gì? Động tác quá mạnh?

Đôi lông mày đen rậm hơi xô lại nhau, y có chút trầm tư nhìn lên chiếc giường đã được thay ga trắng tinh.

Điều gì? Vì sao y muốn nghĩ đến? Và vì sao trong chốc lát lại không thể nghĩ ra?

4. Chương 4

La Thư Anh mở đôi mắt mệt mỏi, toàn thân đau nhức không còn sức lực, màu nâu của trần nhà bằng gỗ ở trên đỉnh đầu hắt vào tầm nhìn có chút ảm áp động lòng. Cô chống tay muốn ngồi dậy, cánh tay đang được truyền dịch hơi tê đi.

“Em tỉnh rồi.”

Người đàn ông vừa mới bước vào có gương mặt tuấn tú, ngũ quan cân đối, giọng nói trầm ổn dễ chịu. La Thư Anh theo phản xạ nhìn ra phía lối ra vào

“Dạ, bạn em..”

“Thi Nhi đúng chứ? Cô ấy vừa mới trở về rồi.”

“Tại sao anh để cô ấy về?”

Giọng cô trong phút chốc trở nên khản trương, lần này cô bỏ trốn, Thi Nhi cũng không tránh khỏi liên quan. Trở về Tần gia chẳng khác nào tự tìm đường chết.

“Em phải đi ngay thôi”

La Thư Anh lật mền muốn rời khỏi giường thì bị La Cao Dự giữ lại.

“Nếu em đi, không chỉ không cứu được Thi Nhi, bản thân em cũng không thể cứu. Em muốn như vậy sao?”

“Em...”

“Em có muốn như vậy không?”

Cô có muốn vậy không? La Thư Anh bất lực khép mắt, giọt lệ lăn dọc xuống cổ. Là cô đã hại Thi Nhi rồi, là cô đã hại cô gái ấy.

“Đừng khóc, đây là con đường mà em đã chọn.”

“Phải, là em đã chọn.”

“Đau cũng phải chịu.”

“Phải, đau tự chịu.”

Quyết đoán, thẳng thắn, lạnh đậm, đây mới là La Cao Dự, khác hẳn với ngoại hình ôn nhu bên ngoài của anh. La Thư Anh không dưới chục lần tự hỏi, người anh trai này thực sự không có một chút nào thương yêu cô hay sao?

“Dự, anh cũng hận em đúng không? Em đã hại chết chị mà, ai cũng đều hận em. Chính tay em đã hại chết chị, để cướp người đàn ông của chị ấy. Chính em...”

La Cao Dự đặt tay lên trán cô để kiểm tra nhiệt độ.

“Vẫn còn hơi sốt, em nghỉ ngơi đi.”

La Cao Dự đã rời đi từ rất lâu, La Thư Anh vẫn không tìm được những giọt nước mắt lăn dài. Cô không thể về lại La gia, cô sợ hãi những ánh mắt sắc bén như dao ấy nhìn cô hận thù. Cô sợ những lời nói châm biếm nhọn hoắt xuyên vào cơ thể, như muốnứa đứt từng mạch máu trong người. Cô càng không thể về lại Tần gia, cô thực sự đã tin rằng đó chính là địa ngục ở trần gian này. Cô sợ hãi, cô trốn chạy. Cô tưởng La Cao Dự là người duy nhất có thể bao dung mình, anh vẫn luôn bao dung cô, từ nhỏ đến lớn đều vị tha với cô.

Nhưng cô vỡ mộng rồi, anh cũng vì cái chết của chị cô mà thay đổi. Ai cũng thay đổi, ai cũng hận thù, ai cũng oán trách, ai cũng lạnh lùng. Ai cũng muốn bức chết cô.

Cô sai?

Năm ngày sau, sức khỏe của La Thư Anh được cải thiện không ít, cô ngồi trên chiếc xích đu đặt ở khuôn viên đón ánh nắng ngày mới, trong sạch, bình yên.

“Tiểu Anh, đến lúc trở về rồi.”

La Cao Dự đặt vào tay La Thư Anh một cốc cacao ấm, hơi cúi người nói với cô.

“Về La gia, hay Tần gia.”

Giọng cô nhẹ nhàng, nghe không ra bất kì tia cảm xúc nào, ghé môi nhấp một ngụm cacao, có chút ngọt, có chút đắng đan xen, hương sữa thơm lừng phảng phất bốc lên.

“Em giờ là người của nơi nào, thì trở về nơi đó.”

Cô nghe La Cao Dự nói xong, bật cười chua chát.

“Anh thực sự, chưa từng có chút nào thương yêu người em gái này đúng không?”

Điện thoại trong túi La Cao Dự đổ chuông.

“Tần Ngạo, cậu muốn tự mình tới đón em gái tôi hay để người anh vợ này giúp cậu đưa về.”

Choang.

Chiếc điện thoại trên tay anh bị La Thư Anh giật lấy, ném mạnh ra xa. Đôi mắt cô đỏ ửng lên

“Không cần hai người trao đổi phiền phức như vậy, em không có chân sao? Chẳng phải chính anh từng nói, có chân thì tự đi. Người của nơi nào thì về nơi đó sao? Bây giờ, em nghe lời anh đây.”

La Thư Anh đặt lại chiếc cốc vào tay La Cao Dự, cô xoay người, bóng lưng nhỏ bé cô độc.

“La Cao Dự, em có được quyền hận anh không?”

“Được.”

“Vậy, em hận anh.”

“Bảo trọng.”

Vì đã xoay lưng rồi, La Thư Anh chỉ có thể nghe được âm điệu đều đều ổn định thường thấy đó mà không nhìn được đôi mắt người đàn ông trong phút chốc u tối khó lường. Cốc cacao trên tay hình như có chút bóng râm.

La Thư Anh đặt chân đến cửa lớn của Tần gian, Tần Ngạo ngồi ở phòng khách, Thi Nhi đang quỳ dưới chân y.

“Tần phu nhân, em trở về hơi muộn nhỉ?”

Y nở một nụ cười kênh kiệu, La Thư Anh bình tĩnh bước đến cạnh hắn, quỳ gối hạ giọng chậm rãi

“Tần thiếu gia, chuyện tôi bỏ đi không liên quan đến Thi Nhi, hãy tha cho cô ấy.”

“Tha? Nói nghe thực dễ.”

Tần Ngạo nâng cằm cô, ánh mắt như dã thú.

” Có biết vì sao cô bỏ đi suốt năm ngày nhưng cô ta vẫn bình an vô sự không? Chính là tôi cố ý đợi cô về chứng kiến.”

“Tần thiếu gia, tôi xin ngài tha cho cô ấy.”

“Tiểu Anh, không cần, tôi tình nguyện giúp cô”

Thi Nhi cúi đầu, gương mặt lem luốc nước mắt. La Thư Anh bình tĩnh nhắc lại thêm một lần, vào tai Tần Ngạo lại giống như câu chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Tần phu nhân, hôm nay phiền phu nhân nhìn cho rõ, những người giúp cô chống đối tôi, sẽ có kết cục như nào, thậm chí là chính cô.”

Tần Ngạo phất nhẹ cánh tay, hai tên vệ sĩ tiến đến giữ lấy Thi Nhi, đồng tử La Thư Anh giãn ra kinh hãi. Cô biết hai người này, chính là hai trong số những tên Tần Ngạo sai cường hiếp cô.

“Tần thiếu gia, nếu ngài muốn cứ trừng phạt tôi.”

“Tần thiếu gia, xin tha cho tôi...tôi sai...tôi sai rồi..”

Xung quanh như một mớ hỗn độn, La Thư Anh siết chặt bàn tay, máu trong người đều giống như ngưng tụ. Tần Ngạo nắm tóc cô, ép cô nhìn Thi Nhi đang bị người ta cưỡng hiếp.

“Thi Nhi...”

“La Thư Anh, hậu quả cô gây ra, thấy không? Cô định rũ bỏ trách nhiệm thế nào? Hãy ghi nhớ khoảnh khắc này, là cô đã hại cô ta thành như vậy. Hãy nhớ lấy.”

Giống như con thú nhỏ bị mắc kẹt trong chiếc lồng gai của kẻ đi săn, càng vùng vẫy càng khiến bản thân đau đớn, khí quản tắc nghẽn không thông. La Thư Anh tưởng như chính mình đã chết rồi, còn đau hơn khi bản thân bị hành hạ.

Thi Nhĩ, là cô đã hại cô ấy.

Là cô....

5. Chương 5

(Hôm qua mình đi du lịch nên không đăng được truyện hic hic. Nên hôm nay mình sẽ đăng liền hai chương mới nhé ^^ Mong các bạn tiếp tục ủng hộ và theo dõi!)

Thi Nhĩ ở góc phòng bị hai người đàn ông hành hạ, La Thư Anh ôm lấy chân Tần Ngạo, không ngừng van xin: “Tần thiếu, em sai rồi. Em sai, em sẽ không bao giờ dám bỏ trốn nữa. Ngài đánh chết em cũng được, đừng làm hại Thi Nhĩ”

Tần Ngạo ngồi trên chiếc ghế sofa bọc nhung, hai chân dài bắt chéo, căn phòng pha trộn bởi những âm thanh hỗn độn, tiếng rên rỉ thống khổ của Thi Nhĩ, hơi thở trầm đục nặng nề của hai tên đàn ông ở góc phòng, nhưng duy chỉ có tiếng khóc lóc van xin của La Thư Anh đối với y là đáng hưởng thụ nhất. Tần Ngạo lười biếng ngả lưng vào phía sau, La Thư Anh biết không thể cầu xin y thêm nữa, cô chạy tới gần hai người đàn ông đang làm nhục Thi Nhĩ, nhưng sức của một cô gái chưa đến 42 kg, thân hình gầy gò mảnh dẻ như cô thì đâu làm được gì.

“Tần Ngạo, ngài nhất định sẽ bị báo ứng.”

La Thư Anh cô sai lầm rồi, cô không thể yêu y, không thể yêu một người lòng lang dạ sói như vậy. Cô muốn hận y.

“Báo ứng?”

Tiếng cười của Tần Ngạo vang khắp phòng, giống như đang nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian.

“Dù tôi có bị báo ứng, cũng sẽ không phải báo ứng mà La tiểu thư cô mang lại đâu. Chúng ta, vốn dĩ không cùng đẳng cấp, hiểu?”

Tay y bóp chặt cằm La Thư Anh làm lồng mày cô nhăn lại vì đau.

“Tần thiếu gia, ngài nói đúng. Chúng ta vốn không cùng đẳng cấp, tôi là người, còn anh là thứ súc sinh.”

Đó là lần đầu tiên trong đời, cô tự mình chống đối lại Tần Ngạo. Lần đầu tiên trong đời, La Thư Anh trực diện nhìn y bằng ánh mắt vừa châm biếm vừa căm phẫn. Ba năm kể từ ngày đặt chân vào Tần gia, sống cùng y trong ngôi biệt thự sa hoa trống rỗng này, cô chưa bao giờ phản kháng y, chỉ cam tâm chịu đựng tất cả những đau đớn về cả thể xác lẫn tinh thần mà y mang lại. Ba năm này, coi như là để cô từng chút từng chút, cùng y chết tâm.

Tần Ngạo chuyển bàn tay của y từ cằm xuống cổ La Thư Anh, dùng lực siết, môi y nhếch lên một đường, đáy mắt lạnh băng không cảm xúc.

“Có tin tôi cắt lưỡi cô không?”

“Tin chứ, loại súc sinh ác độc như anh, có gì mà không dám làm.”

Tay phải y dùng thêm lực, năm ngón tay to siết chặt cổ cô, dần rút đi sinh khí khiến mặt La Thư Anh chuyển xanh chuyển trắng.

“Nói hay lắm.”

Tần Ngạo híp mắt nhìn La Thư Anh, sau đó y đột ngột buông tay, đứng dậy đi vòng qua phía ngăn kéo đầu giường, lấy một con dao bấm sắc bén. La Thư Anh ngã xuống đất ho một đợt dài, cô thở gấp vì thiếu khí, trước mắt xuất hiện đôi giày da bóng loáng.

“Tần Ngạo, tôi là La tiểu thư của La gia, cũng là Tần phu nhân đường đường chính chính. Anh không sợ tôi sẽ kiện anh.”

“La tiểu thư, cô đừng mơ nữa. Đừng tưởng tôi không biết cả La gia bây giờ ai cũng đều coi cô như con chó, mong có thể chấm dứt liên quan. Còn với danh phận Tần phu nhân, không lẽ ba năm qua chưa đủ để cô giác ngộ, vẫn tự cho bản thân thực sự có thể làm Tần phu nhân đấy chứ?”

Từng câu chữ Tần Ngạo nói ra đều sắc lạnh như dao, La Thư Anh chống tay nâng người dậy một chút, cô nhìn Tần Ngạo rồi lại nhìn xuống lưỡi dao trên tay y.

“Tần Ngạo, vụ tai nạn của La Thư Nhu, hung thủ thật sự chỉ có tôi là người biết rõ nhất. Tần gia uy phong lẫm lẫm, Tần thiếu gia thủ đoạn vô số, tâm địa thâm sâu, thế nhưng nếu tôi không nói, đời này, anh đừng mong biết dù chỉ nửa chữ.”

“Nói. Nếu không tôi giết cô.”

Tần Ngạo kéo cổ áo La Thư Anh, dùng dao kề vào cổ cô. Bất luận là gì, chỉ cần liên quan đến người chị gái La Thư Nhu của cô, y đều sẽ kích động như vậy. Bất luận cô yêu y bao lâu, sâu đậm như nào, y cũng đều chỉ để tâm đến La Thư Nhu. La Thư Anh cười đến lạnh tâm, đôi mắt xanh lục của cô như phủ một tầng sương ai oán.

“Tần thiếu gia Tần Ngạo, tôi vĩnh viễn hận anh.”

Đó là câu cuối cùng của La Thư Anh, Tần Ngạo khó hiểu nhìn đôi lông mày lá liễu của cô xô lại đau đớn, một dòng máu đỏ chảy ra từ khóe môi. Y trong phút chốc có phần kinh ngạc, dùng lực bóp chặt miệng cô.

“Há miệng ra.”

Dù y có dùng lực mạnh thế nào cũng không thể khiến La Thư Anh mở miệng được, máu vẫn chảy ra rất nhiều, mùi tanh nồng xộc vào khoang mũi y.

“Khốn kiếp, há miệng.”

Một hồi giằng co, La Thư Anh mở miệng, nhổ ra ngoài đầu lưỡi đỏ thẫm máu. Y đoán không sai, cô đã tự cắn đứt lưỡi của mình. Tần Ngạo nhìn La Thư Anh, có chút không thể tin nổi vào cục diện.

“Mẹ kiếp, cô điên rồi?”

La Thư Anh không nói với y, cả đời này cũng không nói nữa, cô chỉ cười, rất châm chọc, rất lạnh lùng, rồi ngất lịm trên nền.

“Cút hết ra ngoài.”

Hai người đàn ông ở góc phòng thấy Tần Ngạo nổi giận thì vội vàng vàng chỉnh quần áo rồi biến mất khỏi căn phòng. Thi Nhi khóc lóc đến run rẩy, vừa bò vừa lết đến gần gọi La Thư Anh đang nằm bất động trên đất.

“Tiểu Anh, Tiểu Anh...làm thế nào bây giờ...”

Máu chảy từ miệng La Thư Anh rất nhiều, Thi Nhi càng cố gắng lau đi thì lại càng chảy ra nhiều hơn, nhuộm đỏ bàn tay cô. Hơi thở của La Thư Anh rất yếu ớt, Thi Nhi sợ hãi cực độ, nước mắt như chuỗi trân châu đứt đoạn, rơi xuống khắp nơi.

“Tần thiếu gia, xin ngài cứu cô ấy...Tiểu Anh...”

Chưa nói hết câu, chính bản thân Thi Nhi cũng kiệt sức ngã xuống, trong cơn mơ hồ còn không ngừng mở lời cầu xin.

6. Chương 6

“Tần thiếu, theo kết quả điều tra được tại bệnh viện ở thành phố D. Tần phu nhân đã hai lần mang thai, một lần do bị ngã dẫn đến chấn động mạnh, buộc phải bỏ thai nhi ba tháng. Một lần là do...”

Người phía sau ngập ngừng không nói tiếp, điều thuốc trên tay Tần Ngạo tỏa một làn khói mờ ảo, mùi thuốc lá phảng phất trong căn phòng.

“Do quan hệ tình dục quá mạnh mà dẫn đến sảy thai?”

“Vâng, đúng là như vậy.”

Tần Ngạo trầm mặc một hồi, chính là vết máu trên giường mà đàn em y nói đến hôm ấy. Hóa ra La Thư Anh đã mang thai đến hai lần với y, và cả hai lần này y đều không hay biết.

“Nói tiếp đi.”

“Tần phu nhân hiện đang được điều trị sức khỏe ở phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện thành phố, sức đề kháng rất yếu, đội bác sĩ không dám làm phẫu thuật nối lười vì sợ ảnh hưởng đến tính mạng của phu nhân. Vì vậy...”

“Sau này không nói được nữa?”

“Vâng.”

“Ra ngoài đi.”

Thiếu Mãn trong lòng trăm mối ngổn ngang, một lão già sống quá nửa đời người như ông chứng kiến cảnh cô gái nhỏ bị hành hạ đến thảm mà không có quyền can thiệp giúp đỡ lại càng thấy trách bản thân mình nhiều hơn. Thiếu Mãn đi thẳng xuống lầu, vào phòng dành cho người giúp việc, mấy cô gái trẻ đang xoay quanh một chiếc giường nhỏ, Thi Nhĩ nhợt nhạt nằm ở đó, ánh mắt không hồn.

“Tiểu Nhĩ...”

Nghe tiếng gọi, mấy cô gái đều chủ động nhường lối vào cho Thiếu Mãn, ông ngồi cạnh giường nắm lấy tay Thi Nhĩ. Thi Nhĩ là đứa trẻ mồ côi, được ông nhặt về nuôi dưỡng dạy dỗ từ bé, chẳng khác nào con gái ruột của mình. Giờ nhìn cô như vậy, trong lòng ông vô cùng đau đớn.

“Lão Mãn, Tiểu Anh có sao không?”

“Cô ấy đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện thành phố, đã qua cơn nguy kịch. Có điều...”

“Có điều sao?”

Thi Nhĩ kích động muốn ngồi dậy nhưng bị Thiếu Mãn giữ lấy, ông muốn chờ Thi Nhĩ bình phục lại rồi mới cho cô biết nhưng xem ra không được rồi.

“Sức khỏe rất yếu, không thể làm phẫu thuật nối lười, nên từ giờ về sau, cô ấy không thể nói nữa.”

“Không...không phải thế đâu mà.”

Thi Nhĩ lắc đầu, nước mắt lại chảy ra. Tại sao ông trời lại bắt công với cô ấy như vậy.

“Tiểu Nhĩ, con đừng kích động. Cố gắng tĩnh dưỡng cho tốt, đợi con khỏe một chút chúng ta sẽ đi thăm Tần phu nhân được không?”

Thiếu Mãn phải dỗ dành một lúc lâu, Thi Nhĩ mới lấy lại được bình tĩnh, sau đó cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ thêm một lần nữa. Ông nắm chặt tay Thi Nhĩ, lặng lẽ trút hơi thở dài những phiền muộn. Tần Ngạo rốt cuộc có thể hận La Thư Anh sâu đậm bao nhiêu, mà đến một cô gái nhỏ bé như Thi Nhĩ cũng không thể tha.

La Thư Anh ngồi thu mình trên giường, mỗi hơi thở đều cần đến rất nhiều sức lực. Thành phố như một con rồng lớn hung hãn đang cuộn mình chìm vào giấc ngủ, còn cô lại tựa như một hạt bụi nhỏ xíu không thuộc về nơi này. Không thể bỏ trốn, cũng không thể ở lại. Thế giới này không ai đứng ra bênh vực cô, cũng không ai muốn làm điều đó. Không phải La gia, càng không phải Tần gia.

Ánh trăng vàng bạc xuyên qua ô cửa sổ chiếu xuống người cô. Rèm cửa phấp phới bay trong gió, luồng khí lạnh lẽo ban đêm ulla vào phòng, cánh tay mảnh khảnh của cô vẫn còn hằn rõ những vết thương vì bị Tần Ngạo ngược đãi. Một giọt nước mắt lăn dọc xuống má, những mảnh kí ức vỡ vụn tràn về, siết chặt lấy chút xúc cảm cuối cùng còn lại trong cô. Một khoảng thanh xuân, thời gian tươi đẹp, những thứ đời này cô không thể nào có cơ hội cảm thụ lần nữa. Đồng hồ điểm 11 giờ đêm, có người mở cửa phòng bệnh bước vào.

“Con bé ngốc.”

La Cao Dự đứng ở chân giường, bóng dáng anh cao lớn che khuất ánh trăng làm căn phòng chợt tối đi nhiều, tựa hồ như một pho tượng vững chắc. La Thư Anh yên lặng nhìn, không hỏi lý do anh ở đây vào giờ này. Không, dù có muốn hỏi cũng không hỏi được, vì cô bây giờ là một kẻ câm. Cô không hỏi hận, nếu cứ phải sống những ngày tháng trong khốc lốc và cầu xin, cô thà làm kẻ câm suốt một đời này.

La Cao Dự hai bước đã có thể tiến đến cạnh cô, tay anh chắc khỏe, những ngón tay trắng trẻo sạch sẽ chạm lên gương mặt cô.

“Đau lắm không?”

Cô gật đầu.

”Hỏi hận không?”

Cô lắc đầu.

“Có muốn tôi đưa em đi?”

Không gian rơi vào một khoảng lặng, chỉ nghe tiếng gió ù ù ngoài kia, cô nhìn La Cao Dự, bình thần lắc đầu. Dưới ánh sáng mờ ảo trong phòng, cô nhìn thấy La Cao Dự nở một nụ cười, cách anh cười ẩn nhẫn mà phức tạp, khiến cô nhất thời không nhìn ra ý tứ trong đó.

“Cũng đúng. Em hận tôi như vậy, sao có thể đi theo tôi.”

Đúng là cô từng nói hận anh. Hận anh trong lúc cô tuyệt vọng nhất vẫn quay lưng với cô. Nếu anh không ép cô trở về Tần gia, cô cũng sẽ không chứng kiến cảnh Thi Nhi bị cưỡng hiếp vì mình, cũng không bị bức đến mức tự cắn lưỡi. Đúng là đã nói, nhưng cô không hận. La Thư Anh có thể hận tất cả mọi người trên đời này, cũng không thể hận La Cao Dự. Lý do, có rất nhiều, hoặc chẳng có gì. Cô và anh...có những mảnh vụn không ai có thể nhìn thấu, mà những mảnh vụn ấy, lại nằm ở một điểm xa xôi trong quá khứ, hỗn độn mông lung đến nỗi đôi khi chính cô cũng tự mình quên mất.

La Cao Dự ngồi xuống giường, xoay lưng về phía La Thư Anh. Giọng nói của anh trầm ấm, thanh điệu đều đặn. Trước đây, La Thư Anh từng nói với La Cao Dự rằng, giọng nói của anh là giọng nói mê hoặc nhất mà cô từng nghe, cho đến khi cô gặp Tần Ngạo, mọi thứ “nhất” từng đặt lên La Cao Dự đều bị thay thế bằng y.

“Đừng cho rằng em nói hận y, thì liền có thể hận y. Thật ra, tôi biết em vẫn đang yêu Tần Ngạo.”

Lời này của La Cao Dự như đánh trúng trọng tâm suy nghĩ của La Thư Anh, khiến cô hơi hoảng hốt.

“Tôi mong em dù hận, dù yêu. Cũng phải biết trân trọng bản thân mình trước tiên. Người ta hủy hoại em, em không làm gì được. Nhưng chính em tự lựa chọn hủy hoại mình, thì em không xứng có được hạnh phúc.”

Lưng anh nhận được sự tiếp xúc mềm mại từ đầu ngón tay cô, La Thư Anh viết lên đó hai chữ “Xin lỗi”.

La Cao Dự xoay người, ánh mắt họ chạm nhau: “Hôm nay, em lại lần nữa lựa chọn y, lựa chọn cuộc hôn nhân này, thì có lẽ đã biết hậu quả phía sau còn đau khổ hơn trăm nghìn lần. Tôi không quản được em”

Cả căn phòng lại chỉ còn mình cô, La Thư Anh gục mặt trên gối. Phải lựa chọn sai lầm bao nhiêu lần nữa thì cô mới có thể tỉnh ngộ. Người ta chỉ bảo với cô yêu một người rất khó, nhưng không ai nói cho cô biết hận người mình yêu mới lại càng khó như vậy. Có thể, đó vĩnh viễn là một loại chấp niệm, đi theo kẻ si tình ngu xuẩn đến hết đời, hết kiếp, bất kể phải trả giá bao nhiêu.

7. Chương 7

“Dự, con quyết định rồi?”

“Vâng.”

La Cao Bá uống một ngụm trà nóng, La phu nhân lấy đĩa nhỏ xiên một miếng táo đưa cho La Cao Dự, bà âu yếm nhìn anh: “Con ăn đi, táo này ở quê thím Trương mang lên, ngọt lắm”

“Vâng.”

Đôi vợ chồng búi gối nhìn La Cao Dự, trong ánh mắt đều là không nỡ. Không mấy người biết được La Cao Dự thật ra chỉ là con nuôi của La gia, hơn 20 năm trước La lão gia cùng La phu nhân đi ngoại ô nghỉ dưỡng, cứu được đứa trẻ lạc. Chớp mắt một cái La Cao Dự đã trưởng thành, làm người đàn ông phong độ tài giỏi như vậy, không biết nên nói bản thân đứa trẻ này có tố chất, hay nói vì nhờ La gia nuôi dưỡng mà thành tài. Hai người họ đều rất thương La Cao Dự, La gia không có con trai, La Cao Bá thậm chí còn muốn để anh kế thừa sản nghiệp.

Người bên ngoài thông báo Triệu phu nhân đã đến, La Cao Bá gạt đầu tỏ ý mời khách vào nhà. Xuất hiện trong tầm mắt bọn họ là người đàn bà có phong thái quý tộc, dung mạo trẻ hơn so với độ tuổi. Người phụ nữ này là mẹ ruột của La Cao Dự, đây cũng là chút bí mật nhỏ nhà La gia được che dấu từ mấy năm trước.

“Mẹ.”

La Cao Dự đến dẫn bà vào ghế ngồi. Triệu phu nhân có nét mặt phúc hậu, cái nhìn trong sáng hiền hòa.

“La lão gia, La phu nhân. Triệu gia thực sự nợ hai người một ân tình lớn. Sau này, bất kể có việc gì cần giúp đỡ, đừng ngại lên tiếng, chúng tôi nhất định giúp hết sức mình. Hôm nay, ông nhà tôi bận công việc nên không trực tiếp đến được, mong hai vị thông cảm.”

“Khách sáo. Khách sáo rồi. Thằng bé ngoan ngoãn lại có tư chất thông minh. Được nuôi dưỡng và nhìn nó trưởng thành, âu cũng là phước lành của La gia chúng tôi.”

La Cao Bá hài lòng đáp lời, quay sang nhìn La Cao Dự, ông vừa nói vừa cười với anh: “Từ mai, đã không còn là La Cao Dự nữa, là Triệu thiếu gia- Triệu Minh rồi, lão già này nghe đến uy phong của con, xem ra cũng phải nể 3 phần.”

La phu nhân mắt đã ướt lệ, La Cao Dự quỳ gối khấu đầu ba cái.

“Ba, mẹ, có cơ hội con sẽ về thăm hai người.”

Xe ô tô đợi hai người ngoài cổng, trước khi đi La Cao Dự có chút đắn đo, cuối cùng anh vẫn quyết định thông báo tình trạng của La Thư Anh cho hai người họ. La Cao Dự là con nuôi, La Thư Nhu lại không may qua đời trong tai nạn, vì vậy hiện tại chỉ có La Thư Anh là đứa con duy nhất của hai người, dòng máu chảy trong người cô là dòng máu của La gia. Anh không tin, hai người họ có thể nhắm mắt làm ngơ, cố chấp tuyệt tình.

La Thư Anh không tin vào mắt mình, ở cửa phòng bệnh viện là vợ chồng La Cao Bá. Cô cảm thấy phé quần tắc nghẽn không thông, ba năm rồi mới lại nhìn thấy ba mẹ mình, vừa cay đắng, lại vừa đón đau, mấp máy môi trong vô thức nhưng cô vốn không thể nói được gì nữa, đành yên lặng nhìn họ hồi lâu.

“Thư Anh, đây là cái giá con phải trả cho tội ác của mình.”

La Cao Bá lạnh lùng lên tiếng. Thư Anh ngược mắt nhìn ông, đôi mắt xanh lục trong vắt của cô có cái nhìn trân trối đầy chất vấn. Cái giá cô phải trả ư? Tội ác của cô? Cũng đúng, là vì bản thân cô sai lầm lựa chọn. Nhưng nếu còn có thể nói được, thật muốn nói với ông, ba năm trước là ai cam tâm tình nguyện lên xe hoa cứu lấy La gia, dù đã sớm biết chờ đợi cô chỉ là một cuộc hôn nhân khốc liệt, không tình yêu, không hạnh phúc.

La Thư Anh năm 18 tuổi non nớt ấy, từng đơn giản nghĩ chỉ cần cô yêu Tần Ngạo là đủ. Từng non nớt tin tình yêu của cô có thể hóa giải hiểu lầm của y, khiến y để tâm với cô hơn một chút. La Thư Anh năm 18 tuổi non nớt ấy, từng đơn giản cho rằng gia đình là nơi có thể bao dung cô mãi mãi. Từng non nớt tin ba

mẹ rất yêu thương cô, cho dù không yêu thương cô bằng chị gái La Thư Nhu, nhưng cũng sẽ không vì bất cứ điều gì mà bỏ rơi cô, từ chối cô.

Đúng là đã quá non nớt, quá đáng giễu cợt. Một La Thư Nhu biến mất, gia đình, tình cảm, hạnh phúc, niềm tin....tất cả những thứ La Thư Anh có thể có được đều biến mất theo, vỡ tan thành từng mảnh, nhấn chìm trong địa ngục uất ức.

“Nghỉ ngơi thêm vài hôm, sức khỏe bình phục ta sẽ cho người đưa con về Tần gia.”

La Thư Anh từng nghe một câu nói “Hổ dữ không ăn thịt con”, nhưng ba mẹ cô lại hết lần này đến lần khác đẩy cô về nơi ấy, trong khi họ biết rõ những gì cô phải chịu đựng. Họ không nhìn thấy những vết thương trên người cô ư? Họ không thấy cô giờ đã thành kẻ câm, không thấy hồ sơ bệnh án hai lần bị sảy thai của cô? Không, họ thấy hết, nhưng vờ như không thấy. Cách đây vài phút, khi nhìn thấy mẹ cô bước vào đây, cô đã hi vọng nhận được một cái ôm từ bà. Nhưng không, hiện tại bà nhìn cô xa cách như thể cô không mang họ La, như thể đã khác máu tanh lòng, nói với cô: “Ngoan ngoãn trở về Tần gia đi.”

Cái nhìn của La Thư Anh có chống đối, cũng có bất lực, sau cùng là vô cùng đau đớn. Tim cô như bị một nhát dao cắt thẳng, cô muốn khóc, nhưng nước mắt không thể nào chảy ra. Cô muốn gào thét, nhưng cổ họng khô khốc không phát ra được âm thanh. Tay cô với lấy lọ hoa ở đầu giường, ném mạnh xuống đất, mảnh vỡ văng khắp nơi, vô tình bắn lên tay La phu nhân làm xước một đường, bà nổi giận tát cô một cái như trời giáng.

“Thứ nghiệt chủng này, tao đã kiên nhẫn với mày lắm rồi. Mày hại chết chị mày, còn ở đây giả khổ cái gì?”

La Cao Bá giữ bà lại, ngăn bà đang định túm tóc La Thư Anh mà đánh, cái tát vừa rồi của La phu nhân rất mạnh, làm khóe miệng cô sưng lên đau nhức. La Thư Anh không từ bỏ, cô với được cái gì liền ném cái đó.

“Con bé đang kích động, chúng ta đi thôi.”

Chẳng ai để ý lúc chiếc bình hoa vỡ ra, mảnh vỡ cũng đã bắn lên găm vào tay cô đau nhói, máu chảy thành dòng, uồn lượn nổi bật trên mu bàn tay gầy trắng bệch nổi rõ từng đường gân xanh xao. Tựa như lúc cô đau khổ nhất, ai cũng chỉ bận tâm đến mắt mắt của riêng mình, đổ lỗi cho cô, căm hận cô, không ai nhìn thấy vết thương rách toạc trong tim cô.

Sân bay đông đúc, La Cao Dự siết chặt chiếc vé máy bay ở trong tay, bộ dạng anh trầm mặc. Triệu phu nhân nhẹ nhàng nắm tay con trai, giọng bà chất chứa lo âu: “Cứ để Tiểu Anh như vậy, con chắc không?”

Anh mím bạc môi mỏng, tầm mắt có chút vô định, giọng nói như ẩn nhẫn vô vàn cảm xúc lẫn lộn: “Bây giờ, vẫn chưa phải lúc.”

Bọn họ ai cũng đều có những bí mật, vợ chồng La Cao Bá có, La Cao Dự cũng có, Tần Ngạo hay La Thư Anh cũng có. Đó là những góc khuất, suy nghĩ, toan tính mà người khác không có cách nào chạm tới được. Đó là điều mà người khác không thể dùng bất cứ điều kiện nào để khám phá, để trao đổi, chỉ có thể chờ đến khi họ tình nguyện mở ra.

Một hoài niệm La Thư Nhu thuần khiết đẹp đẽ, một La Thư Anh kiên cường nhẫn nhục, một Tần Ngạo tâm địa tàn nhẫn, một La Cao Dự bình tĩnh khó lường. Một đoạn thanh xuân trong sạch, một vụ tai nạn khó hiểu, một cuộc hôn nhân đau thương. Giữa bọn họ đã là những gì, và sẽ còn là những gì. Tất cả tựa hồ là câu hỏi không lời giải đáp, càng cố tìm kiếm, càng thấy mong lung, càng nhận thương tổn.

Tầm vé máy bay phần phật trong gió, La Cao Dự cong khóe môi, nụ cười anh tản mạn mùi vị nguy hiểm. Chuyến bay mang anh đến nửa trái đất bên kia, hoàn toàn cách biệt.

8. Chương 8

(Nữ chính mất đi giọng nói nên giờ những đoạn hội thoại của cô ấy, khẩu hình và cả lời viết trên giấy mình sẽ dùng ngoặc [] này để phân biệt nhé)

Năm ngày sau, Thi Nhĩ cùng Thiển Mãn đến đưa cô về Tần gia. Nhìn sắc mặt La Thư Anh tuy đã khá hơn, nhưng sức khỏe vẫn còn yếu. Cô lấy ra quyển sổ và cây bút nhỏ trong túi sách, viết một hàng chữ.

[Thi Nhĩ, xin lỗi. Là tôi làm liên lụy đến cô]

“Tiểu Anh, đừng xin lỗi. Là tôi tình nguyện giúp cô, không hối hận”

Thiển Mãn đang chuyên tâm lái xe, nghe thấy Thi Nhĩ lên tiếng, liền nói bổ sung với La Thư Anh.

“Tần phu nhân, Thi Nhĩ lo cho cô lắm. Lúc mới tỉnh dậy câu đầu tiên đã hỏi đến cô, ngày thứ hai đã muốn đi đến bệnh viện thăm cô. Nhưng Tần...”

Thiển Mãn đột ngột dừng lời, nhận ra mình vừa chuẩn bị nhắc đến Tần thiếu gia, có thể sẽ động chạm đến cả hai cô gái. La Thư Anh viết lên giấy, sau đó đưa cho Thi Nhĩ xem, cô ấy mỉm cười chuyển lời của cô cho Thiển Mãn: [Lão Mãn, không sao đâu. Tôi hiểu]

Ba người yên lặng suốt cả đoạn đường, ô tô rẽ vào cổng lớn, căn biệt thự đồ sộ hiện ra trước mặt La Thư Anh, cô đứng im một hồi vẫn chưa dám bước vào cửa chính. Nơi này, quá khốc liệt, quá ám ảnh. Giống như con thú lớn với răng nanh sắc nhọn và những móng vuốt dài, kìm hãm cô, giam cầm cô, cào cào cô nhưng lại không có ý định ăn tươi nuốt sống cô một lần. Chỉ muốn trêu đùa trên vết thương của cô, hành hạ trên nỗi đau của cô. Đó mới là phong cách của Tần Ngạo.

Mấy cô gái thấy La Thư Anh thì vội vội vàng vàng xúm đến, hỏi thăm cô. Người bàn luận, kẻ thương xót, không tiếc lời ra tiếng vào. Thi Nhĩ ngăn cản bọn họ, muốn để La Thư Anh lên phòng nghỉ ngơi.

Y không có nhà, phòng khách vẫn sạch sẽ đến trống rỗng, thư phòng hơi lộn xộn với vài quyển sách đang dở trên bàn, phòng ngủ lạnh lẽo ảm đạm, chiếc sơ mi xám của y rơi ở chân giường. La Thư Anh mặc bộ đồ dành cho người làm, chuẩn bị lau dọn thì bị Thi Nhĩ ngăn lại.

“Tiểu Anh, không cần. Cô nghỉ ngơi đi.”

La Thư Anh lấy ở chiếc túi trước bụng ra cuốn sổ và cây bút, từ giờ nó sẽ là phương thức giao tiếp của cô với mọi người xung quanh.

[Không sao. Tôi không làm việc, Tần thiếu gia sẽ lại tiếp tục nổi giận.]

“Tiểu Anh.”

Thi Nhĩ vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cô cũng chỉ là một người ở, vị trí nhỏ bé, cô không biết làm thế nào mới tốt. Cuối cùng chỉ có thể chạy phía sau La Thư Anh, cô ấy quét nhà thì cô lau ghế, cô ấy thay ga thì cô trải đệm, phụ được chút nào hay chút ấy.

“Chủ tịch, có bưu phẩm chuyển cho anh.”

Thấy Tần Ngạo đang chuyên tâm xem hợp đồng trên bàn làm việc, thư kí cẩn trọng đặt món đồ trên mặt bàn uống nước gần đó, lặng lẽ ra ngoài. Mười lăm phút sau, y mới dời sự chú ý sang chiếc hộp hình vuông không rõ nguồn gốc kia.

“Thư kí Lâm.”

Lâm Tắc nghe y gọi ngay lập tức đẩy cửa bước vào.

“Chủ tịch.”

“Thứ này do ai chuyển tới.”

“Không rõ thông tin người gửi, bên phòng liên lạc bên dưới chỉ nói là cần đưa cho chủ tịch.”

“Không rõ nguồn gốc cũng dám mang lên phòng chủ tịch? Cậu không sợ trong này sẽ là bom hẹn giờ?”

Tần Ngạo cao giọng, tuy nhiên không có ý tứ trách cứ trong đó mà thể hiện ý chế giễu nhiều hơn.

“Chủ tịch, xin lỗi. Tôi sẽ thông báo mọi người chú ý hơn.”

Liếc mắt nhìn lại những tấm hình ngổn ngang trong hộp, cùng tấm thiệp với dòng chữ rồng bay phượng múa có chút nhức mắt. Tần Ngạo nói với Lâm Tắc: “Gọi Tổng giám đốc lập tức lên đây. Đồng thời thu xếp vé máy bay đi Ý chiều nay lúc 2h.”

“Vâng.”

Chưa đầy năm phút, tổng giám đốc mang phong thái nhàn hạ trực tiếp đập cửa phòng chủ tịch bước vào. Tần Ngạo nhướn mắt nhìn hắn.

“Cậu là tổng giám đốc hay là côn đồ?”

Thiên Trường Khanh nhún vai, nụ cười của hắn quả thật luôn phảng phất một chút phong vị mà côn đồ mới có, tiến lại ngồi vắt chân trên ghế sofa.

“Chủ tịch triệu hồi tôi gấp tới đây, không biết có gì cần dặn?”

Vừa nói vừa trực tiếp đem đồ ở trong hộp trước mặt xem qua, ánh mắt Thiên Trường Khanh mới đầu là kinh ngạc tốt độ, sau đó trở nên phức tạp, cuối cùng chỉ còn ý cười nhàn nhạt.

“Xem ra tôi là chuẩn bị được ban phước lành bằng một núi công việc ngập đầu.”

Tần Ngạo không đáp lời, y lặng lẽ cong khóe môi, con người này luôn biết đùa cợt như vậy, nhưng cũng quá nhạy bén. Trên đời chẳng mấy người có thể được Tần Ngạo tin tưởng, và không phải ngẫu nhiên mà Thiên Trường Khanh lại đứng đầu trong cái danh sách “mấy” ít ỏi kia.

“Lần này đi mấy tháng.”

Thiên Trường Khanh nói lần này, tức đây đã không phải lần đầu tiên. Có trời mới biết, hắn còn chẳng nhớ nổi đây là lần bao nhiêu Tần Ngạo nhận được hộp bưu phẩm như thế này, những bức ảnh và cả tấm thiệp với dòng chữ đẹp dễ uốn lượn như đường cong của một quý cô hoàn hảo kia.

“Hai tháng.”

“Được, hai tháng sau không về cẩn thận tôi mang Hoàng Thế đi bán.”

Thiên Trường Khanh xoa xoa cằm nhảm tính, trong đầu hắn đã hiện lên đầy đủ một vài thuyết âm mưu. Tần Ngạo liếc mắt khinh thường hắn, Hoàng Thế là tập đoàn nằm trong top 10 tập đoàn đứng đầu Châu Á, hắn tưởng biệt thự nhà hắn sao. Nhưng vì sớm quen thuộc với thái độ cợt nhả cùng với mớ suy nghĩ không ra gì của tên tiểu tử này, y càng không muốn nhiều lời.

La Thư Anh ở trong bếp cùng mấy cô gái chuẩn bị bữa trưa, may mắn vì Tần Ngạo từ lúc trở về vẫn chưa để ý đến sự có mặt của cô. Tất nhiên, chắc chắn y đã biết hôm nay cô trở về biệt thự.

“Tần phu nhân, thiếu gia muốn cô mang bữa trưa lên thư phòng cho ngài ấy.”

Thiếu Mẫn bất đắc dĩ nói với cô, thái độ của ông thể hiện sự lo lắng, Thi Nhi kéo tay La Thư Anh, nói nhỏ vào tai cô.

“Hay là để tôi mang giúp cô, Tiểu Anh. Nếu lại bị Tần thiếu gia đánh đập nữa, e là...”

La Thư Anh lắc đầu, tỏ ý không sao. Cô lặng lẽ sắp xếp đồ ăn vào khay, lúc cô từ chối đi theo La Cao Dự cũng chính là lúc cô không còn đường nào trốn chạy nữa.

Khay đồ ăn được đặt lên bàn, hơi nóng từ thức ăn bốc lên tạo thành một làn khói mờ mờ. Ở góc có kèm một tờ giấy nhỏ [Tần thiếu gia, em mang đồ ăn cho ngài]

Tần Ngạo liếc qua, không nói với cô thêm điều gì, y yên lặng dùng bữa, còn La Thư Anh yên lặng đứng ở góc phòng. Thư phòng không lớn lắm, đồ đạc cũng không quá bắt mắt xa xỉ, trái lại nội thất được bố cục tiện lợi gọn gàng, hai gam màu trắng xám tạo nên sự lạnh lẽo uy hiếp. Hai người bọn họ một ngồi, một đứng, hơi thở không hòa nhịp. La Thư Anh thấy lòng mình dâng trào sự chua chát khó thành lời, y cách cô một khoảng, ngay cả lúc ăn cơm cũng tập trung như thế, lưng thẳng, đầu hơi cúi thấp, chậm chạp mà bình ổn.

Tần Ngạo - hai chữ này giống như một giấc mộng xa xỉ, theo cô từ năm 8 tuổi cho đến năm 18 tuổi, rồi lại giầy vò cô đến hiện tại 21 tuổi. Mười ba năm rồi, y liệu có biết không? Cô đã yêu y lâu, yêu y nhiều, và sâu đậm như thế, y có hiểu không?

Không, y không hiểu.

La Thư Anh liếc mắt thấy một chiếc va li đặt cạnh giường, hình như Tần Ngạo chuẩn bị đi đâu đó. Y dùng bữa xong, lấy khăn lau miệng được chuẩn bị bên cạnh, xong đó đứng dậy xách chiếc va li lên, hai bước lớn đã có thể đến sát chỗ cô. La Thư Anh cúi gầm mặt, hai tay dẫu phía sau lưng, nếu hiện tại y muốn tát cô một cái, thì cô cũng không còn đường né tránh. Nhưng Tần Ngạo không làm gì cả, chỉ riêng ánh mắt sắc bén của y quét lên người La Thư Anh cũng khiến cô không rét mà run.

“Ngoan ngoan chờ tôi về, đừng nghĩ bỏ trốn, đừng làm trò ngu xuẩn. Cô không thoát được đâu.”

9. Chương 9

“Bà xã, em không thương anh à?”

“Bà xã, bà xã, nếu hôm nay em không xuống gặp anh. Anh sẽ...”

Sẽ cái gì đó tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng Thiên Trường Khanh liên tục gào lên như muốn cả dãy phố đều có thể nghe thấy giọng hấn. Sau đó, thấy bên trên không có hồi âm, hấn lấy điện thoại bấm số gọi.

“Da mặt của anh cũng thật dày. Còn không mau về.”

“Bà xã, nói cho em biết. Anh thấy trời gió lớn, hình như sắp mưa to. Em không định nhả tâm để anh đứng đây dầm mưa chứ?”

“Tổng giám đốc Thiên, xin lỗi để anh thất vọng. Nhưng tôi thực sự là nhả tâm như vậy đấy.”

Vũ Lam Ân hờ hững đáp, hấn thậm chí có thể tưởng tượng ra nụ cười miệt thị của cô khi nói câu ấy. Một tiếng sấm kéo dài chen ngang khoảng lặng của cuộc điện thoại, Thiên Trường Khanh thở dài.

“Bà xã, nếu em không xuống gặp anh. Anh nhất định sẽ không quay về. Còn nữa, từ ngày mai anh thật bận muốn chết, không thể tối nào cũng chạy xe qua 2 thành phố để đến gặp em được.”

Giọng Thiên Trường Khanh nghe vô cùng đáng thương, vậy mà người phía bên kia không có vẻ gì là mềm lòng, hừ giọng nghiêm khắc: “Ai là bà xã của anh. Vô lại”

Nói xong câu đó, cô dứt khoát tắt điện thoại, gió lùa một trận qua cửa sổ, quả thật trời sắp đổ mưa. Thiên Trường Khanh ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại tối đen, đi sang bên trái, rồi đi qua bên phải, lại quay về bên trái. Căn phòng ở lầu 3 không còn sáng đèn, Vũ Lam Ân thật sự không muốn ra ngoài này gặp hấn.

Thiên Trường Khanh ngẩng mặt đau khổ than trời, một giọt nước lạnh ngắt rơi xuống mặt hấn, rồi hai giọt, ba giọt, lớn như hạt đậu, vỡ trên mặt có chút đau rát.

Vũ Lam Ân nghe tiếng mưa tạt vào cửa sổ lộp bộp, lá xào xạc trong từng trận gió lớn hỗn loạn, tiếng sấm rền vang như một con thú hung hấn gầm gừ đe dọa kẻ thù.

“Bà xã, nếu em không xuống gặp anh. Anh nhất định không quay về.”

Lời nói của Thiên Trường Khanh ban nãy như còn vang lên khiến cô không thể yên tâm chìm vào giấc ngủ. Người đàn ông này tuy bản tính thích trêu hoa ghẹo bướm, hay buông lời đùa cợt, mặt dày vô lại nhưng tâm địa không xấu, đặc biệt hấn không bao giờ phản bội lại lời nói của mình. Không phải sẽ đứng dầm mưa đợi cô thật chứ?

Không. Không. Vũ Lam Ân lắc đầu liên tục, muốn xua tan hình ảnh Thiên Trường Khanh. Năm phút, mười phút, mười lăm phút...rốt cuộc không nhin nổi, Vũ Lam Ân ai oán bật dậy, mặc áo khoác ngoài, đem ô đi xuống dưới tầng.

Vũ Lam Ân cảm nhận không sai, Thiên Trường Khanh đúng là thuộc kiểu người không bao giờ phản bội lại lời nói của chính mình, nói được thì làm được, trời mưa lớn nhưng hắn không hề rời đi, đứng bất động một chỗ.

Hình như, cô có bỏ sót điều gì không? Chắc chắn rồi, Thiên Trường Khanh đúng là đứng yên dưới mưa đợi gặp cô, nhưng hắn không hề bị ướt, bởi vì căn bản hắn đang che một chiếc ô lớn, còn lớn hơn cả chiếc ô trên tay cô. Con người này, thật biết cách làm người ta tức chết.

La Thư Anh run rẩy trong căn phòng tối đèn, cả người cô như có những đàn kiến nhỏ chạy qua, giấc mơ vỡ vụn chấp vá khiến thần trí cô như bị đập gãy thành từng đoạn, rồi lại bị nhấn chìm xuống đáy đại dương lạnh ngắt.

“Thư Nhu, hôm nay chị thật xinh đẹp.”

“Em cũng xinh đẹp lắm, Tiểu Anh.”

“Thư Nhu, chị là người em vô cùng yêu thương và kính trọng. Thế nên, em muốn thẳng thắn nói với chị rằng em thật sự rất yêu Tần Ngạo. Từ năm 8 tuổi em đã thích anh ấy, cả hai chúng ta đều yêu Tần Ngạo. Nhưng người anh ấy yêu là chị, vì vậy đến quyền cạnh tranh công bằng em cũng không thể có. Và bởi vì là chị, em chắc chắn sẽ chỉ giữ tình cảm này giống như một điều đẹp đẽ trong thanh xuân của mình, chỉ giữ mà thôi. Sau ngày mai, anh ấy sẽ làm chồng chị, một người là chị gái của em, một người là thanh xuân của em, em thực sự cầu chúc hai người nhiều hạnh phúc.”

Giọng La Thư Nhu nói lời cảm ơn nhẹ nhàng, nụ cười thuần khiết của cô ấy như trận gió xuân mát lạnh tràn qua nơi này, sau đó trong phút chốc, cũng giọng nói ấy giống như đang ẩn chứa vô vàn căm phẫn, uất ức dồn nén tựa ngọn lửa lớn, châu trực thiêu cháy cả tòa thành cảm xúc đẹp đẽ kiên cố.

“La Thư Anh, mày có biết vì sao tao luôn hận mày. Luôn luôn hận mày.”

“Thư Nhu, đừng như vậy, chị đừng làm vậy. Em không có, em thực sự sẽ không cướp anh ấy từ chị. Tại sao như vậy...?”

“La Thư Anh, mày lúc nào cũng mang vẻ mặt ngây thơ vô tội như thế. Mày vĩnh viễn không xứng với Tần Ngạo, đừng mong có được anh ấy. ”

“Chị...chị ơi...đừng giết em. Em xin chị, em xin chị”

“Giết? Tao không giết mày đâu. Mày có biết không, loại ngược đãi đau đớn nhất trên đời này không phải là địa ngục trong kinh thánh, mà là địa ngục giữa trần gian. Tao sẽ cho mày cảm thụ được hết thấy đau đớn ở nơi đó, và nhất là khi nơi đó được tạo ra bởi chính người mày yêu thương. La Thư Anh, mày đã có quá nhiều thứ tốt đẹp rồi.”

Tiếng La Thư Anh khóc nức lên, đôi mắt xanh lục hoảng hốt cực độ, xe ô tô lao dốc không phanh, hai tay cô bị dây thừng siết đến đau nhói khắp người, thuốc mê bắt đầu có tác dụng, những lời cuối cùng của La Thư Nhu, cùng cái nhìn hả hê châm biếm ấy, giống như cơn ác mộng dai dẳng không hồi kết, lặp đi lặp lại, dồn ép La Thư Anh đến cùng cực đau đớn.

Tia sét sáng lóa rạch ngang bầu trời, kéo theo một hồi sấm đình tai nhức óc, La Thư Anh giật mình mở mắt, trán cô ướt đầm mồ hôi, khóe mắt thì đầm lệ. Hóa ra bất hạnh của người cầm là thế này, đến một câu kêu lên vì sợ hãi cô cũng không thể. La Thư Anh nằm bất động, mặc cho nước mắt chảy ra.

Ba năm kể từ vụ tai nạn năm ấy, sự thật chẳng có ai biết ngoài cô. Cũng chẳng ai tin cô ngoài bản thân cô. Cơ thể La Thư Anh nóng bừng, cô cảm nhận thân nhiệt đang tăng lên đột ngột của mình, có lẽ cô đang sốt cao lắm, nếu bây giờ cô ngủ, chỉ sợ sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại nữa.

La Thư Anh nắm chặt tay, dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay để tạo cảm giác đau đớn, nhưng thần trí cô càng ngày càng mờ hồ dần đi, trước mắt là một khoảng mờ昧, thứ ánh sáng phát ra từ bóng đèn duy nhất trong phòng nhấp nhòe, cuối cùng cô thả lỏng cái siết tay ấy.

Cũng tốt, nếu có thể chết đi bây giờ thì cũng tốt.

10. Chương 10

”Em vẽ bông hoa thanh xuân trên giấy, để những cánh hoa chứa hoài ức của chúng ta vĩnh viễn không ủa tàn.

Em vẽ hình bóng chàng trai trên giấy, đời này kiếp này chỉ lặng lẽ yêu anh”

Bé gái có thân hình mảnh dẻ, mặc một chiếc váy xanh lam với họa tiết hoa cúc họa mi trông rất dịu dàng, hai bím tóc đung đưa qua lại theo bước chân nhảy nhót vui vẻ của cô. Đây chính là La Thư Anh năm 8 tuổi.

Trước tiệm bánh ngọt bên kia đường có một chú chó trắng rất lớn, bộ lông óng mượt khiến người ta không kìm được muốn sờ vào. Cô bé nuốt nước bọt, lơ đãng nhìn ngắm phía xa, vừa muốn chạy đến sờ một cái lại vừa bị hình dáng to lớn kia dọa cho e dè. Một hồi phân vân, cuối cùng lá gan vẫn bé hơn ham muốn, La Thư Anh vừa bước chậm chạp trên đường, vừa cúi gằm mặt đếm những bước chân của mình.

Bụp!

Sau một tiếng va chạm là tiếng kêu đau của cô bé, xoa xoa cái mông tê tái vừa chạm đất của mình, trước mắt cô xuất hiện một đôi giày thể thao sạch sẽ, nhưng dây buộc có chút cầu thả lộn xộn.

“Mày mù à?”

Chàng thanh niên bị đụng trúng quả nhiên rất hung dữ, lúc này La Thư Anh mới hoảng hốt ngược mắt nhìn lên, không biết cô làm thế nào mà phân tâm đến nỗi đi lạc vào con ngõ này. Không lẽ cô đi sang tận thành phố khác luôn rồi? Nghĩ đến đây, thần trí non nớt của cô bé rối loạn cực độ, nhưng đôi mắt màu xanh lục vẫn ánh lên sự vô tội thành thật

“Anh ơi cho em hỏi đây là thành phố nào rồi?”

Đối phương bị câu hỏi này làm cho bất động giây lát, gã xoa xoa trán vô cùng bất đắc dĩ, nghĩ bụng còn bé thế này mà đã bị bệnh thần kinh rồi à?

“Anh ơi, thành phố nào vậy?”

La Thư Anh bây giờ đã đứng trước mặt gã, cô chỉ cao đến hông người thiếu niên này. Dưới con mắt chăm chăm dò xét của người trước mặt, cô bé chớp chớp đôi mắt trong suốt. Trán cô bị búng một cái đau điếng.

“Mày giả ngốc. Hay bị bệnh thần kinh thật đấy?”

“Ồn ào cái gì, còn chưa đi mua thuốc?”

Phía sau có người đi lại, giọng nói của người này vô cùng lạnh nhạt, nghe không ra một tia cảm xúc. La Thư Anh ngờ vực, nghiêng đầu muốn biết chủ nhân của giọng nói, không như dự đoán của cô bé, người này cũng chỉ là một cậu thiếu niên, có lẽ trạc tầm tuổi với người đang hung dữ trước mặt cô.

“Đại ca, con bé này...”

Nói đến nửa câu, nhận được cái nhìn không hài lòng của chàng trai kia, gã quăng cho La Thư Anh một cái lườm đầy sự đe dọa, rồi đi về phía hiệu thuốc bên kia đường. La Thư Anh bất động nhìn cậu, cậu cũng bất động nhìn cô bé.

“Anh ơi, có phải em lạc đường sang thành phố khác rồi không?”

Nhà cô chỉ cách quán kem một đoạn đường không lớn, hôm nay chơi oẳn tù tì thua với chị gái, đến lượt cô chạy đi mua kem về. Quán kem chỉ cách quán bánh ngọt có chú chó to lớn vừa nãy 5 cửa hàng, cô đi thế nào mà lạc đến đây rồi. Người kia im lặng không trả lời, La Thư Anh càng nghĩ càng sợ hãi

“Liệu...liệu có phải em đi lạc sang quốc gia khác rồi không?”

Con bé này....khiến cậu lạnh lùng không nổi. Mang vẻ mặt không biết nên giận hay nên cười, chàng thiếu niên nói với La Thư Anh.

“Đây vẫn là thành phố S. Đi ngược lại hướng đi lúc nãy của em là được. Về nhà đi.”

Đi ngược lại hướng đi lúc nãy? Cô bé vốn dĩ chẳng nhớ nổi mình đã đi đến đây từ hướng nào.

“Đại ca, thuốc của anh.”

La Thư Anh chăm chú nhìn vào bao thuốc lá trên tay chàng thiếu niên, bước chân vẫn không hề nhúc nhích. Hai người kia lại dường như quên mất sự tồn tại của cô bé.

“Đại ca, bọn nó đã đợi sẵn ở điểm cũ, có thể bắt đầu ngay bây giờ.”

Chàng trai kia kẹp một điếu thuốc trên tay, cậu “thiếu niên hung dữ” vừa châm lửa vừa nói những điều mà La Thư Anh không thể hiểu nổi.

“Rời sang ngày mai, hôm nay tao phải về đi tiệc với ông bà già.”

“Vâng.”

Sau đó, mỗi người một hướng khác nhau xoay lưng bỏ đi. La Thư Anh nhìn theo bước chân người kia, sau đó lại chủ động đi theo cậu. Qua một con phố, qua hai con phố, cậu đột ngột dừng chân, xoay người lại, La Thư Anh bị bắt gặp hoảng hốt không biết làm thế nào, vội dùng hai tay che mặt, như thể điều đó thực sự có thể làm cô bé tàng hình lập tức.

“Che cái gì. Cũng không phải là đang đóng phim ninja. Em muốn gì?”

Cô muốn được đưa về nhà, cô không biết đường về nhà. Rõ ràng nghĩ như vậy, nhưng không biết thế nào khi nói ra lại thành muốn được ăn kem.

“Tại sao anh phải mua kem cho em?”

“Tại...tại...”

La Thư Anh cắn môi, cái tay bé xíu trắng nõn của cô đưa lên nghịch ngợm bím tóc một cách bối rối, sau đó hai mắt cô bé đột ngột sáng bừng.

“Người vừa rồi gọi anh là đại ca?”

“Phải.”

“Người đó rất hung dữ, còn búng trán em. Khiến em bị động não, nhất thời quên mất đường về nhà. Thế nên nếu anh là đại ca của anh ấy, anh phải chịu trách nhiệm với những hậu quả mà anh ấy gây ra. Anh phải mua kem cho em để em tỉnh dưỡng tinh thần, sau đó nếu em vẫn không nhớ đường về nhà, anh phải đưa em về.”

La Thư Anh không biết lấy lá gan ở đâu, cũng không biết lấy chất xám ở đâu, nói liền một mạch. Cô bé hài lòng, nghĩ rằng bản thân sao lại có thể thông minh như vậy, lập luận rõ ràng, lý lẽ đầy đủ, đối phương nhất định không thể chối cãi.

Đây là kiểu logic gì? Cậu thiếu niên im lặng nhìn cô nhóc vừa gầy vừa ốm, lùn tịt nhưng lại trắng nõn trước mặt, đột nhiên muốn cười một trận.

Trong cửa hàng McDonald, La Thư Anh vui vẻ ăn một lúc hết hai ly kem dâu lớn, cô bé xoa cái bụng tròn tròn bé xíu của mình, cười với người đối diện.

“Cảm ơn anh. Có thể gọi một ly mang về không?”

“Ăn chưa no?”

Cậu thiếu niên hí hóp mắt nhìn La Thư Anh, nhìn tay cô đang tự xoa bụng, tưởng tượng trong đó không biết có thể chứa những thứ gì.

“No rồi. Em mang về cho chị. Anh có chị không?”

Hỏi câu này xong, La Thư Anh thấy sắc mặt cậu không được vui, khiến cô bé hơi sợ hãi, vội vàng nói.

“Không mang về cũng được. Kem ở đây chắc đắt lắm.”

Chuyến đề tài cũng thật nhanh. Mặt trời hơi ngả bóng, ánh nắng hoàng hôn chiếu hắt qua khung kính, hơi ánh lên người Là Thư Anh, phản chiếu cả trong đôi mắt cô bé vô cùng lấp lánh, khiến cậu thiếu niên kia có chút thất thần.

“Anh có thể cho em biết tên không?”

Một bên hào hứng mong chờ hỏi.

“Chúng ta sẽ không gặp nhau lần hai, không cần thiết.”

Bên này bình thản lạnh nhạt đáp.

11. Chương 11

(Hôm nay mình đăng 3 chương liên tiếp 9-10-11 như thế này là vì mai mình về quê ngoại chơi mấy hôm và không đăng truyện được nhé. Khoảng tối thứ 4 hoặc thứ 5 tuần sau mình về sẽ tiếp tục cập nhật chương mới. Chúc các bạn có kì nghỉ lễ 30/4 - 1/5 vui vẻ bên gia đình, bạn bè và những người thân yêu ^^)

Mãi đến tận khi ngồi trong xe taxi do cậu thiếu niên gọi giúp rồi, La Thư Anh vẫn mang một bộ dạng không cam lòng, cố chấp nhào đầu ra từ cửa xe.

“Thật sự không thể cho em biết tên anh sao?”

La Thư Anh rất cảm ơn người này, mời cô ăn kem còn gọi taxi giúp cô bé về nhà. Cậu thiếu niên lấy tiền từ trong ví, trả trước cho tài xế, dặn ông chú chạy về quán bánh ngọt Lemon, cũng chính là “quán bánh có con chó trắng thật đẹp và lớn” theo lời của La Thư Anh.

“Anh nói rồi, chúng ta sẽ không gặp lại, không cần thiết.”

“Cần thiết chứ. Kiếp trước quay đầu nhìn 5 vạn lần mới đổi lại kiếp này một lần gặp gỡ. Anh và em đúng là có duyên mà.”

Cậu thiếu niên nheo mắt nhìn cô, cuối cùng cũng phải cong khóe miệng cười. Cũng không biết học được ở đâu câu nói này, lại còn nâng tầm của người ta lên những 5 vạn lần rồi.

“Nếu học lôm thì cũng phải học cho đúng. Con ngốc này.”

Thấy vẻ mặt sầu sã không vui của La Thư Anh, trước khi xe chuyển bánh, cậu nói tiếp với với cô bé: “Nếu chúng ta gặp nhau 3 lần, anh sẽ nói cho em biết tên, và công nhận chúng ta có duyên.”

La Thư Anh quay đầu nhìn bóng cậu thiếu niên xa dần, tay cô còn xách một ly kem lớn, trong lòng đột nhiên vô cùng vui vẻ, giống như khi oằn tù tì thắng chị gái và được ở nhà ngồi chờ chị mua kem về. À không, vui hơn một chút, có lẽ giống như khi được ba mẹ mua cho chiếc váy mới và một con gấu to. À không không, có lẽ vẫn hơn một chút...Nói chung, cô bé chỉ biết đó là một loại cảm giác vô cùng vô cùng vui vẻ và sáng khoái, nhưng cũng rất khó diễn đạt.

“Tiểu Anh, con bé này, đi mua ly kem gì mà lâu thế?”

La Thư Anh vừa vào nhà, một cô bé khác với vóc dáng và dung mạo giống y hệt với cô bé lao ra, sau đó nhìn đến ly kem lớn trên tay La Thư Anh, cô bé ấy vô cùng kinh ngạc.

“McDonald?”

La Thư Anh chẳng quan tâm gì nữa, mặt cô bé vẫn hiện rõ nỗi niềm hạnh phúc vô bờ bến kia, còn nụ cười đến góc gò má nữa. Cô bé mấy móc dúm ly kem vào tay chị gái, rồi chạy biến lên lầu, bỏ mặc người phía sau hơi ngẩn ngơ khó hiểu.

Thành phố nói lớn chẳng lớn, nói bé chẳng bé, người ta đi qua nhau rất nhiều, giống như hai đường thẳng giao một lần rồi vĩnh viễn không gặp lại nữa. La Thư Anh đã biết được địa chỉ cụ thể của con ngõ hôm cô

đi lạc kia, hóa ra không cách nhà cô nhiều lắm, chỉ khoảng 10 phút ngồi taxi mà thôi. Cô bé càng nghĩ càng vui mừng.

Xoảng!

“Tiểu Anh, em làm cái gì đấy?”

La Thư Nhu kinh ngạc nhìn Momo - tên của con ếch đất giữ tất cả tiền tiết kiệm của La Thư Anh trong đó, còn người vừa mới đập tan xác nó ra thì lại bày vẻ mặt chẳng có gì là thương xót.

“Xin lỗi Momo, tao sẽ không để mày hi sinh vô ích.”

La Thư Nhu không biết nên phản ứng tiếp theo thế nào cho hợp lý, trong lòng tò mò liệu có “đại sự” gì khiến cô em gái phải “hi sinh đệ tử ruột” của nó thế này.

Khoảng thời gian sau đó là khoảng thời gian mà ông bà La, anh trai La Cao Dự và chị gái La Thư Nhu cho rằng cô bé đang có điều gì đó không hề bình thường. Ngày nào tan học xong cũng không chịu về cùng chị gái, mà đều tự bắt taxi đến McDonald mua kem. Nhưng mà, liệu mục đích thật sự có phải là McDonald không? Không, con bé đâu có nghiện kem đến thế.

Lặp đi lặp lại hai tuần liền, cả nhà cuối cùng cũng phải âm thầm thích ứng với thói quen quái dị này của La Thư Anh. Một tháng như vậy trôi qua, cô bé nhìn những đồng tiền lẻ cuối cùng trong tay mình, vừa đủ một lần đi taxi và một cốc kem McDonald nữa.

“Momo, tao xin lỗi. Mày đã hi sinh vô ích rồi.”

La Cao Dự nhìn em gái méo mó chấp tay mặc niệm cho Momo cùng với mấy đồng tiền lẻ trên tay, chỉ có thể thở dài. Anh tiến đến ngồi xuống cạnh cô bé.

“Em đang muốn gì sao?”

Nếu cô bé này xin tiền anh, tất nhiên anh cũng có thể cho nó một số tiền đủ để nó duy trì sự quái đản này thêm một tháng hay thậm chí là hai tháng nữa. Nhưng anh biết, con nhóc này sẽ không.

“Em phải đi mua kem McDonald bây giờ.”

Đúng như anh dự đoán, con bé luôn chỉ hi vọng vào những gì nó có trong tay, chưa bao giờ trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác. La Cao Dự cười, dịu dàng xoa đầu La Thư Anh, khẽ nói với cô bé: “Chúc em gái của anh may mắn”

La Thư Anh đứng trước con ngõ nhỏ, hôm nay vẫn không gặp. Đây sẽ là lần cuối cùng rồi, toàn bộ tiền tiết kiệm của cô bé đều chỉ dùng để được đi qua đây mỗi ngày, biết đâu sẽ lại gặp anh ấy, hoặc gặp được cậu thiếu niên hung dữ kia cũng được. Nhưng không, cô bé chẳng gặp ai cả. La Thư Anh không muốn mua kem nữa, cô đi thẳng đến khuôn viên cạnh bờ hồ cách McDonald một quãng đường, ngồi yên lặng trên chiếc xích đu bên cạnh những khóm hoa rực rỡ.

Thất thần một lúc, La Thư Anh ngẩng mặt buồn bã nhìn xung quanh, một vài cụ lớn tuổi đang cầm chiếc quạt múa vài vòng, bên kia là nhóm những anh chị học sinh đang thảo luận sôi nổi, bên đó là sân bóng rổ, thanh thiếu niên chia làm hai đội thi nhau tranh bóng, ném bóng.

Người kia, nhìn thật quen mắt.

Người kia...ừm...dáng người cao nhưng hơi gầy, hình như đã gặp qua. Bước chân La Thư Anh tiến lại ngày càng một gần sân bóng rổ, tầm mắt cũng ngày càng rõ hơn.

“Người đó...người đó...”

Cô bé reo vang vui mừng, khiến những người xung quanh tò mò nhìn lại, sau đó không thấy gì ngoài một đứa trẻ đang vô cùng phấn khích, họ thôi bận tâm và chủ động quay đi. La Thư Anh chạy thật nhanh, có bước suýt thì vấp ngã.

“Anh ơi, chúng ta gặp nhau rồi nhé”

12. Chương 12

Mồ hôi chảy ướt trên gương mặt người thiếu niên, cách một tấm lưới ngăn cách sân chơi có cô bé đang không ngừng reo la cổ vũ bên ngoài, động tác của cậu vẫn cực kì đẹp mắt. Hai tay cậu linh hoạt truyền bóng, vừa phòng thủ lại vừa tiến công, sau đó bằng một cú vươn người, trái bóng xoay tròn trên không trung rồi rơi trợn vào rổ. Sau này, mỗi khi nhớ lại, La Thư Anh dường như cảm thấy đó là hình ảnh đẹp đẽ nhất đã khắc sâu trong tâm trí cô. Ánh hoàng hôn đỏ dài xuống bóng dáng cao gầy của cậu, tựa như bức họa vô cùng toàn bích.

“Vào...vào rồi! Anh ơi vào rồi! Thật là giỏi!”

Trận đấu kết thúc, chàng trai, nhận lấy chai nước khoáng từ đồng đội, uống liền một hơi. La Thư Anh nhìn vào yết hầu chuyển động lên xuống của cậu, vô thức nuốt nước bọt mấy cái.

“Anh, anh ơi! Em ở đây nè!”

Bàn tay bé xíu của La Thư Anh giơ lên vẫy vẫy, lúc này mới thu hút sự chú ý của cậu. Nhíu đôi lông mày đen nhánh, từ lúc xuất hiện đã ồn ào như vậy, muốn cậu không quan tâm đến cũng thật khó.

Cậu quay lại nói với mấy người bạn điều gì đó rồi di chuyển đến gần La Thư Anh, không đợi được cậu tiến đến, cô bé vừa xông tới vừa hét lớn

“Em nói đúng rồi nhé, chúng ta...”

La Thư Anh chưa nói hết câu, trán bị búng một cái đau nhói, cậu cười mắng La Thư Anh ngốc nghếch, cô bé xụ mặt méo mó.

“Em đã phải hi sinh Momo để gặp được anh mà. Anh không vui khi gặp lại em sao.”

“Gặp lại đứa ngốc như em. Có gì mà vui”

Hình như cô bé không hề phân biệt được đâu là nói thật và đâu là nói đùa, vô cùng ủy khuất nhìn người trước mặt, sau đó ỉ rừ quay đầu muốn bỏ đi. Cậu thiếu niên nhìn theo dáng người nhỏ nhắn của La Thư Anh, hai bước dài đã có thể vượt lên trước cô bé, xỏ tay vào túi quần nói vu vơ một câu

“Nắng nóng ghê, không biết có ai muốn đi ăn kem McDonald cùng mình không.”

“Em! Em! Em đi!”

La Thư Anh hai mắt sáng rực, vội vàng bám lấy tay cậu thiếu niên, thái độ của cô bé thay đổi 360 độ khiến cậu cong khóe môi người. La Thư Anh nhìn người nọ cười, trong lòng phá lệ vui vẻ, bàn tay nhỏ xíu của cô bé nằm gọn trong cái siết tay nóng bỏng của cậu thiếu niên, hai bóng người một lớn một bé cùng nhau bước từng bước đều đều trùng khớp.

La Thư Anh vừa ăn kem vừa ồn ào kể lại cho người đối diện nghe về lý do hi sinh vô cùng oanh liệt của Momo và hành trình tìm kiếm vô cùng gian khổ của cô bé.

“Ông trời không phụ lòng người. Haiz...”

Cậu thiếu niên liếc mắt nhìn vẻ mặt của một cô bé 8 tuổi đang tỏ ra là một bà cụ 80 tuổi thấu hiểu lẽ đời. Con nhóc này thật là...

“Cái này để đánh dấu.”

La Thư Anh nghi hoặc nhìn sợi dây chuyền bằng bạc có lồng một bông hoa cúc họa mi với những cánh hoa màu da cam bao phủ quanh một viên đá quý màu xanh lục, trong suốt lấp lánh trên tay cậu.

“Cúc họa mi màu da cam ư?”

Cô bé không hiểu sự kết hợp màu sắc lạ lùng này, hơn nữa, nếu có cánh hoa màu cam thì đâu còn là cúc họa mi nữa. Cậu thiếu niên chỉ cười, lặng lẽ đeo sợi dây lên cổ La Thư Anh, cũng không có ý định giải thích gì thêm.

“Anh mua bao giờ vậy? Tặng cho em hả?”

La Thư Anh liếm kem trên môi, ngây ngốc hỏi, người đối diện chống cằm quan sát biểu hiện của cô bé, tùy tiện trả lời.

“Nhặt được trên đường.”

“Cảm ơn anh nha”

Lời nói dối trắng trợn như vậy, cũng chỉ có con ngốc này mới có thể tin cậu mà thôi. Cô bé cười rạng rỡ, ăn một mạch hết một ly kem lớn, thêm một phần khoai tây và hai cái đùi gà rán.

“Ngày chúng ta gặp lại nhau, hãy nói cho anh biết tên của em nhé.”

Đó là câu nói của cậu với La Thư Anh trước khi xe taxi khởi động, vòng quay trong định mệnh của bọn họ lần nữa chuyển bánh như thế. Cô bé đưa tay chạm nhẹ lên bông hoa nhỏ bé trên cổ. Lần đầu tiên cậu nói với cô bé.

“Nếu chúng ta gặp nhau 3 lần, anh sẽ cho em biết tên.”

Nhưng lần thứ hai lại nói với cô: “Ngày chúng ta gặp lại nhau, hãy nói cho anh biết tên của em nhé!”

Không đơn giản chỉ là một câu nói, nó thể hiện được sự chủ động của đối phương. Cậu muốn biết tên cô bé. La Thư Anh mỉm cười, cô bé có một niềm tin tưởng mãnh liệt rằng họ sẽ gặp lại nhau. Sớm thôi, cô bé có thể đứng trước người ấy, cười với cậu: “Em là La Thư Anh”

Cậu thiếu niên nhìn theo xe ô tô đang khuất dần trong con phố đông đúc, bông hoa ấy, em có hiểu ý nghĩa của nó không?

Ông trời quả biết căn thời gian, để cậu gặp lại cô nhóc kì lạ nhưng lời cuốn ấy lần thứ 3 cũng là một tháng sau đó.

Trong nhà hàng sang trọng, cậu thiếu niên hơi ngẩn người nhìn trước mặt mình, cô bé mỉm cười với cậu, cái cười hiền dịu khiến cậu bỗng dưng thấy lạ lẫm. La Cao Bá và La phu nhân tay bắt mặt mừng với ba mẹ của cậu bên này.

Cô bé mặc váy công chúa màu hồng phấn, từng tầng vải được điểm những viên đá phát sáng nhỏ li ti, đai lưng thắt hình cánh bướm. Mái tóc dài tết bím đuôi sam phía sau, trên đầu kẹp một chiếc kẹp ngọc trai trắng ngà. Cậu thiếu niên thất thần nhìn cô bé, sau đó để ý đến sợi dây chuyền hoa cúc ở trên cổ cô, khẽ mỉm cười đưa tay về phía trước.

“Chào em. Anh là Tần Ngạo. Còn em?”

13. Chương 13

Trong một quán bar tại thủ đô nước Ý, Tần Ngạo lắc ly rượu whisky màu vàng nhạt, những âm thanh ồn ào khiến y cảm thấy càng phiền não, ánh đèn mập mờ chiếu xuống thân hình cao lớn đang bất động ở một góc. Đám người xung quanh mơ hồ cuồn cuộn, mùi nước hoa, mùi son phấn, mùi rượu và cả mùi cơ thể lẫn lộn vào nhau.

Một người đàn ông vừa bước vào quán, vẻ ngoài điển trai thu hút sự chú ý của không ít cô gái. Người này tiến thẳng đến chỗ Tần Ngạo, ghé vào tai y nói vài điều.

“Tôi biết rồi. Cho người của chúng ta tiếp tục theo dõi.”

Người đàn ông gật đầu với y, nhanh chóng rời đi. Cách chỗ Tần Ngạo đang đứng khoảng 2m, một vụ ẩu đả xảy ra bất ngờ giữa một cô gái trẻ và hai thanh niên có bộ dạng hung hăng.

“Đồ khốn, anh dám giở trò sàm sỡ.”

“Vào trong đây rồi còn tự cho mình là thanh cao như vậy, cô em diễn kịch cũng thật giỏi.”

Cô gái bị hai người lớn tiếng chen ép xúc phạm, người xung quanh chỉ như đang xem một vở kịch vui.

“Hay là cùng với thiếu gia vui vẻ một đêm, cũng không để cho em chịu thiệt.”

Một tên vươn tay muốn kéo lấy cô gái, nhưng hần bất giác bị chặn lại bởi một bàn tay to khỏe khác. Tần Ngạo dùng lực bóp mạnh khiến đối phương kêu lên vô cùng đau đớn, lửa giận trong ánh mắt của y như muốn lập tức bùng nổ.

“Người của tao mà mày cũng dám động.”

“Mày...mày là thằng nào.”

Quản lý quán bar bấy giờ mới vội vã chạy đến nơi, cúi đầu không dám nhìn Tần Ngạo, lí nhí nói trong cổ họng: “Ông chủ... tôi không biết ngài đột nhiên tới nơi này. Mong ngài bớt giận.”

Sau lời nói của tay quản lý, hai tên vệ sĩ cao to trực tiếp đem hai gã thanh niên xấu xược đá ra ngoài, ai cũng không thể dời mắt khỏi người đàn ông có khí thế áp đảo đang nắm chặt tay một cô gái kia. Tần Ngạo yên lặng bế bổng cô gái lên, khiến cô vừa bất ngờ vừa hoảng sợ.

Phòng V.I.P trên tầng 5 đặc biệt yên tĩnh, dường như cách biệt hoàn toàn với sự náo nhiệt vội vã dưới kia. Cô gái bị Tần Ngạo hôn đến mờ mắt, trong mắt y chứa đựng vô vàn cảm xúc phức tạp.

“Tiểu Nhu, là em phải không. Tôi tìm thấy em rồi.”

“Ông chủ...tôi không phải. Ngài nhận lầm người rồi. Tôi là Xảo Vần”

Cô không phải là Tiểu Nhu gì đó, cũng không hiểu vì sao người đàn ông này lại hành động như vậy. Nhưng Xảo Vần cũng không kịch liệt kháng cự Tần Ngạo, bởi dù là cô gái ngu ngốc đến mấy cũng không thể không cảm nhận được vị thế của người đàn ông này. Gương mặt đẹp như tranh, vóc người trắng kiêu cao lớn, bộ comple phẳng phiu đắt tiền. Dù là bề ngoài hay khí chất, cũng khó mà cưỡng lại.

Tần Ngạo áp sát Xảo Vần vào tường, tác dụng của những ly rượu mạnh trước đó khiến thần trí y không còn hoàn toàn tỉnh táo. Y cắn nhẹ vào vành tai cô, giọng nói ôn nhu động lòng: “Gương mặt thế này, giọng nói thế này, còn không phải em ư. Tiểu Nhu, anh chờ đợi em khổ sở biết bao nhiêu.”

“Ông chủ...đừng.”

Sự phản kháng yếu ớt trong trường hợp như thế này, đối với đàn ông chẳng khác nào lời dụ dỗ mê hoặc. Xảo Vần bị y đặt lên giường, từ trong thâm tâm, cô vừa muốn né tránh, lại vừa muốn tiến thân. Cô không phủ nhận, người đàn ông ở trước mặt lúc này, thật sự mang dáng vẻ quá mê hoặc.

“Ông chủ, tôi không phải là Tiểu Nhu. Tôi là Xảo...”

Môi cô bị Tần Ngạo chặn lại bởi một nụ hôn nồng cháy, lưỡi y tiến nhanh vào khoang miệng Xảo Vần, không ngừng dây dưa. Từ môi xuống cổ, lên xương quai xanh rồi đến bắp vai mềm mại trơn láng.

“Xảo Vần cũng được. Tiểu Nhu cũng được. Em là của tôi, được không?”

Dịu dàng dụ dỗ nhưng cũng chiếm hữu rõ ràng, Xảo Vần thấy bản thân thật sự không thể thanh minh thêm điều gì nữa, cũng không nên nói thêm gì nữa. Người đàn ông này, cô cũng muốn.

“Ông chủ.”

Quần áo trên người cả hai được trút bỏ, từng nụ hôn nóng rực của Tần Ngạo in xuống làn da trắng ngần của Xảo Vần. Một hồi kích thích dây dưa, với kỹ thuật của Tần Ngạo, hạ thân cô nhanh chóng ẩm ướt, vòng tay mềm mại ôm siết lấy cổ y, ánh mắt dần dần bộc lộ vẻ quyến rũ.

“Ông chủ, em là của ngài.”

Quả nhiên, Tần Ngạo vô cùng hài lòng với lời nói ngọt ngào tận cùng này của người ở dưới thân, y ôm chặt vòng eo nhỏ gọn của Xảo Vần, đem “Tiểu Nhu” mạnh mẽ tiến vào hậu viên.

“Ừm.”

Một cơn đau ập đến khiến Xảo Vấn cong người, khuôn mặt hiện lên khó chịu, sự xâm nhập xa lạ khiến cô vừa đau đớn lại vừa kích thích. Ở nơi giao hoan một dòng máu đỏ tràn ra, như bông hoa mẫu đơn nở rộ trên nền tuyết trắng. Tần Ngạo kinh ngạc trong phút chốc.

“Em...”

Xảo Vấn mỉm cười với y, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ mê người của Tần Ngạo, những giọt mồ hôi li ti trên trán khiến bộ dạng nhất thời càng thêm yếu đuối.

“Ông chủ, em nguyện ý.”

Một nụ hôn lướt qua môi Xảo Vấn, Tần Ngạo nhìn ngắm gương mặt cô, nhất thời sinh ra một loại ảo giác. Y chậm chạp vận động hạ thân, cho đến khi Xảo Vấn đã quen dần với sự tiếp xúc giữa hai cơ thể, tốc độ của Tần Ngạo mới được đẩy nhanh lên, càng ngày càng dồn dập khiến cô phát ra những âm thanh yêu kiều.

“Ừm...a...”

Cơ thể Xảo Vấn rung lắc theo mỗi lần ra vào của Tần Ngạo, y ở trên người cô dần trở nên tham lam và đòi hỏi, muốn cô ngày càng nhiều hơn.

“Ừm...đừng...ông chủ nhanh quá!”

Cô than lên một tiếng, móng tay găm vào bả vai người đàn ông, cơ thể kích thích không chịu nổi, nhưng mỗi một chữ phát ra cổ họng đều khiến Tần Ngạo vận động càng mạnh hơn, mỗi lần đều muốn tiến công vào đến tận cùng, hơi thở y nóng rực gấp gáp.

“Àn...em không chịu nổi.”

“Tôi giúp em.”

Một dòng chảy nóng bỏng như đang tràn vào cơ thể Xảo Vấn, môi cô bị nụ hôn cuồng nhiệt lấp đầy, thân dưới và cột sống hơi đau nhức, vòng tay của người đàn ông mạnh mẽ chiếm giữ. Vào thời khắc này Xảo Vấn cuối cùng cũng phát hiện, cô muốn chiếm hữu y biết bao nhiêu.

Cô nhất định phải có được y!

14. Chương 14

Một chút cảnh báo: mặc dù đã nhắc rồi nhưng mình sẽ nhắc lại, đây là hồ ngược nặng và rất tàn tạ. Ai yếu tim nên né từ đầu nhé, đọc riết rồi rửa tui là không được đâu à (• •)

La Thư Anh mơ màng tỉnh giấc, tầm mắt thu vào một khoảng trắng khiến cô lầm tưởng bản thân đã lên đến thiên đường. Cho đến khi nghe thấy giọng nói của Thi Nhĩ hồ hoán gọi bác sĩ một cách gấp gáp thì lại thấy có chút thất vọng.

“Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi. Bác sĩ đâu, mau vào xem cô ấy. Tiểu Anh tỉnh rồi”

Cô chưa chết. Những người bất hạnh nghe đâu thường có mạng thật lớn, cuối cùng La Thư Anh cũng có cơ hội tự mình chứng, hóa ra muốn chết cũng thật khó.

“Tiểu Anh, Tiểu Anh. Nhận ra tôi không? Tôi là Thi Nhĩ. Thi Nhĩ đây Tiểu Anh”

La Thư Anh nhìn vẻ mặt tràn ngập lo âu của Thi Nhĩ, đến nỗi mà y tá bên cạnh phải mời cô ấy đứng qua một bên để bác sĩ kiểm tra tình trạng bệnh nhân.

“Cô ấy còn yếu lắm. Cần tĩnh dưỡng một hai tuần để bình phục trở lại.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Đến khi phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Thi Nhi lại liên tục hỏi cô. La Thư Anh chỉ còn cách yếu ớt chớp chớp đôi mắt, tỏ ý không sao. Thi Nhi đôi mắt đỏ ửng, cô nắm chặt tay La Thư Anh, bắt đầu nói một lèo.

“Tiểu Anh, cô đã hôn mê suốt một tuần rồi. Lúc phát hiện cô nằm bất động trong phòng, cơ thể lạnh ngắt, dường như không còn thở nữa, tôi thực sự vô cùng hoảng sợ. Tiểu Anh, tại sao cô lại ngốc nghếch như vậy?”

La Thư Anh trong lòng thâm than, hình như Tiểu Nhi hiểu lầm cô cố tìm cách tự tử. Cô đúng là có suy nghĩ muốn chết, nhưng lần này là do một trận sốt cao đột ngột thôi mà. Cũng không đến mức khiến Thi Nhi phải khổ não như vậy.

Hai tay La Thư Anh truyền mỗi bên một chai dịch, cảm giác tê liệt không thể động đậy, cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể bất động nghe Thi Nhi nói hết từ chuyện này sang chuyện khác.

Những ngày sau đó, Thi Nhi chăm sóc La Thư Anh vô cùng chu đáo. Thiển Mãn có ghé qua mấy lần, đem cho La Thư Anh canh gà hầm bổ và cả một giỏ hoa quả tươi, thấy vẻ mặt La Thư Anh không yên tâm, ông lúc nào cũng phải nhắc đi nhắc lại rằng cứ để cho Thi Nhi chăm sóc cô, việc cần làm ở biệt thự đã có những người khác phụ đỡ.

[Lão Mãn, Thi Nhi, cảm ơn hai người]

“Tiểu Anh, đừng nói vậy.”

“Không sao. Không sao. Khỏe lại là tốt.”

La Thư Anh sau hơn một tuần nằm viện giờ đã có thể tự đi lại trong khuôn viên bệnh viện để hít thở không khí. Cạnh chiếc xích đu dưới tán cây hoa gạo có một khóm cúc hoa mi nở rộ rất đẹp. Thật giống với cảnh tượng năm ấy cô gặp y.

La Thư Anh ngồi lên xích đu, cô đã trưởng thành, không phải là cô nhóc 8 tuổi thấp bé, chân không tới đất, có thể tùy tiện đứng trên không trung nữa. Nhìn xuống chân mình, La Thư Anh bỏ đôi dép qua một bên, cảm nhận da thịt tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo, yên lặng hồi lâu.

“Dự, em muốn lớn lên thật nhanh”

“Sao lại muốn vậy?”

“Lớn nhanh rồi chân sẽ dài ra, không cần anh đẩy xích đu cho nữa.”

Phía sau vang lên tiếng cười trầm thấp, bàn tay ấm áp xoa đầu cô nhóc có vẻ mặt rạng rỡ tự tin.

“Sau này khi lớn, hãy tìm một người tình nguyện đẩy xích đu cho em, dù biết rằng em có thể tự ngồi trên đó một mình.”

Dưới cặp mắt dò xét tò mò của cô nhóc, gió thổi qua làm mái tóc cô bay bay, mơ hồ không nghe rõ lời tiếp theo.

“Một người không bao giờ bỏ mặc em một mình, thì cũng sẽ không bao giờ làm em đau lòng.”

Không làm em đau lòng, người ấy chắc chắn không phải Tần Ngạo. Không bỏ em một mình, người ấy cũng chẳng phải anh. Vậy La Cao Dự, liệu anh có thể nói cho em biết, em sẽ phải tìm người nào, và tìm ở đâu không?

Tiếng gõ cửa vang lên đơn điệu, sau khi nhận được sự đồng ý từ bên trong, một cô gái với vóc dáng mảnh mai bước vào.

“Chủ tịch, bản báo cáo gửi anh.”

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay, hướng mặt ra cửa sổ sát đất. Nghe cô gái nói xong, lặng lẽ quay người, nhìn lên hai tập giấy trên bàn, ở góc trái mỗi tập đều có một ô nhỏ, ghi tên người.

“Gửi đến lúc nào?”

“Cách đây 15 phút”

“Tốt lắm”

Anh hạ giọng đánh giá, đồng thời cầm bản báo cáo phía bên tay phải lên, chưa kịp mở ra xem thì điện thoại bất ngờ đổ chuông.

“Anh hai, em nhận được tin rồi. Thế này liệu có ổn không?”

“Không sao.”

“Anh hai, rốt cuộc anh đang có tính toán gì?”

“Dục tốc bất đạt.”

Tắt điện thoại, người đàn ông cầm lên bản báo cáo ở mặt bàn, nhưng lần này là cầm vào bản báo cáo phía bên tay trái. Bình thần lật giở từng trang một, đọc đến đâu sắc mặt đều có sự biến chuyển nhất định đến đó, nhưng tổng thể vẫn là thái độ hài lòng.

“Chủ tịch, tôi đã sắp xếp ổn thỏa. Thứ 6 tuần này có thể bắt đầu được rồi.”

“Được. Cô ra ngoài trước đi.”

Đọc hết tập báo cáo thứ nhất, người đàn ông chuyển ánh mắt sang tập báo cáo thứ hai đang nằm im lìm. Trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn quyết định cầm lên. Ngay trang đầu tiên là giấy chuẩn đoán tình trạng sức khỏe của bệnh viện, tên bệnh nhân ghi rõ: La Thư Anh.

Một chút nhẩn nhủ: Những ngôi sao là động lực để tui ra truyện nè

Đừng quên bỏ phiếu nhé!

15. Chương 15

(Ôm sml rồi các bé ạ huhu:(Đăng 1 chương mới thôi nhé! Tuần sau đăng tiếp. Chủ nhật ta phải tỉnh dưỡng lại tinh thần đã)

Xảo Vấn thức giấc khi ánh nắng buổi sáng đã tràn ngập, căn phòng sạch sẽ không còn hương vị tình dục cuồng nhiệt của đêm qua, thay vào đó là mùi tinh dầu bạc hà thoang thoảng khắp không gian, vô cùng thư thái.

Ngẩn ngơ một lúc, cô kinh ngạc phát hiện đây vốn không phải căn phòng hôm qua Xảo Vấn và y ân ái. Rèm cửa hơi bay lên, một tia nắng nhỏ thừa dịp len vào phòng, chiếu đúng tầm mắt cô làm cô hơi khép mi né tránh.

“Tiểu thư, người đã dậy chưa?”

Tiếng hỏi khe khẽ vang lên bên người, giống như muốn đánh thức người trong phòng lại giống như không dám làm phiền nhiều. Xảo Vấn theo phản xạ nhìn xuống thân mình trong chăn, cô đang mặc một chiếc váy ngủ bằng tơ tằm màu hồng phấn, phần da thịt lộ ra ngoài chẳng chịt “ấn ký” của y để lại.

“Tôi dậy rồi.”

Xảo Vấn vừa đáp lời đối phương vừa tìm một chiếc áo sơ mi trong tủ quần áo mặc lên người, định bụng ra mở cửa, nhưng người ngoài kia đã lễ phép mời cô chuẩn bị cá nhân xong rồi xuống nhà dùng bữa. Xảo Vấn đáp lại một tiếng, đồng thời chuyển hướng bước chân từ ra cửa thành vào nhà tắm.

Những người này, tác phong cũng thật chuyên nghiệp, trong nhà tắm đã chuẩn bị sẵn một bộ quần áo để cô thay, có lẽ là căn dặn của người đàn ông ấy.

Nơi này là một căn nhà không lớn lắm, nhưng thiết kế vẫn rất sang trọng, đẹp mắt. Có hai người hầu gái phục vụ cho cô và hai người vệ sĩ đang đứng bên ngoài cửa. Xảo Vấn nhìn một bàn ăn đầy ắp, không kìm được nuốt nước bọt một tiếng.

“Ông chủ của mọi người đi đâu rồi?”

“Tần thiếu gia dặn chúng tôi chăm sóc tiểu thư chu đáo, chiều ngài ấy sẽ trở về đón tiểu thư”

Xảo Vần đưa mắt nhìn qua đồng hồ quả lắc treo trên tường, bây giờ là 10h hơn rồi, cô ăn bữa này cũng không biết là bữa sáng hay bữa trưa nữa.

Tần Ngạo trở về vào cuối chiều, lúc ấy Xảo Vần đang ngồi ở phòng khách xem chương trình bản tin nước ngoài. Y không chút kiêng dè đến ôm cô đặt lên đùi mình, tư thế của họ vô cùng thân mật.

“Ông chủ.”

Tần Ngạo nheo mắt nhìn cô, cái nhìn của y hơi mang hướng áp bức, vài phần không hài lòng thể hiện rõ ràng.

“Em không biết tên tôi?”

“Không biết.”

Xảo Vần chỉ biết con người này nên chiếm giữ, không nên đắc tội, nhưng không biết chính xác y là ai. Tần Ngạo đặt tay ở eo Xảo Vần, hơi siết chặt, nụ cười của y dọa cô sắc mặt chuyển xanh lại chuyển trắng.

“Tần Ngạo.”

Xảo Vần tròn to hai mắt, Tần Ngạo - chẳng phải là chủ tịch của Hoàng Thế sao. Xảo Vần sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, nhưng ba mẹ cô là người Trung Quốc, tuy bản thân vốn không quan tâm đến thông tin của lĩnh vực kinh doanh, nhưng những nhân vật đình đám như Tần Ngạo dù muốn dù không vẫn sẽ phải nghe qua đôi lần. Chỉ là không ngờ tới, Tần Ngạo trong tưởng tượng của cô là ông chú đã tứ tuần (40 tuổi), mặt gian manh, vóc dáng vừa lùn vừa béo... Còn người này, người này...

“Ông... Tần Ngạo.”

“Gọi tôi là Ngạo.”

“Ngạo.”

Xảo Vần như bị thôi miên, khoảng cách quá gần, lời nói của y không lẫn hơi rượu nhưng lại có thể khiến cô thấy toàn thân lâng lâng say mê.

“Em...không phải Tiểu Nhu”

“Tôi biết.”

Xảo Vần kinh ngạc nhìn y, cô vốn tưởng đêm qua vì y tạm thời đánh mất lý trí nên bọn họ mới nảy sinh quan hệ. Như này là, y thật sự muốn cô?

“Đi theo tôi, em muốn gì cũng được.”

Tất nhiên cô muốn theo y rồi, Xảo Vần một chút thỏa mãn, lại một chút vui mừng. Nhưng sắc mặt cô vô cùng linh hoạt, không hề để lộ cảm xúc, chỉ có đôi mắt hơi chớp nhẹ, thể hiện nỗi lo âu không nói thành lời.

“Chúng ta thế này...thế này...”

“Em sợ tôi?”

“Không phải”

Y nâng cằm Xảo Vần, nhìn ngắm gương mặt cô. Ánh mắt thâm sâu hơn biển, mỗi nét mỗi nét đều có thể thanh tú như vậy, giống như bắt gặp Tiểu Nhu trong giấc mộng hằng đêm của mình.

“Có phải, em rất giống Tiểu Nhu?”

Xảo Vần rụt rè hỏi, cô muốn được bên người đàn ông này, nhưng như một bản năng thường trực của phụ nữ, ai cũng đều sẽ sợ phải làm kẻ thay thế.

“Giống.”

Tần Ngạo thẳng thắn thừa nhận, người này có đến 7- 8 phần là giống Tiểu Nhu. Nếu để vợ chồng La Cao Bá nhìn thấy, liệu có muốn nghỉ ngơi ngày xưa La gia là sinh ba ái nữ hay không. Nghĩ đến đây, trong đầu Tần Ngạo đột nhiên xuất hiện hình ảnh của La Thư Anh, khóe môi bắt giắc cong lên. Mà một cái nhếch môi nửa cười nửa không này, được Xảo Vấn cảm nhận là vô cùng thâm hiểm, như thể che dấu vô vàn toan tính tàn nhẫn lạnh lẽo phía sau.

“Tiểu Anh. Đừng mà”

Thi Nhi ồn ào lôi lôi kéo kéo ở trước cửa phòng, ngược lại La Thư Anh chỉ từ tốn cười với cô.

[Thi Nhi, tôi khỏe rồi. Cô đừng lo lắng]

“Không được, bác sĩ dặn cô cần nghỉ ngơi thêm. Sao phải xuất viện sớm như vậy”

[Thi Nhi, tôi có thể nghỉ ngơi ở nhà được mà]

Thi Nhi gần như phát hỏa lên khi nhìn vào hàng chữ của La Thư Anh, cô nói với giọng gay gắt

“Nghỉ ngơi ở nhà. Tiểu Anh cô đừng đùa nữa, một khi bước chân vào căn biệt thự ấy. Cô sẽ lại bị hành hạ đến chết đi sống lại”

Động tác của La Thư Anh vì lời này mà khựng lại mấy giây, nhưng rất nhanh sau đó cô lại tiếp tục mỉm cười nhẹ nhàng. Thi Nhi không phát hiện ra bắt đầu từ bao giờ, La Thư Anh bắt đầu cười như vậy, cách cô cười rõ ràng thanh thản bình tĩnh thế, nhưng ẩn sâu lại là sự cam chịu đớn đau, khiến người nhìn vô cùng thương xót.

“Tiểu Anh, cô đừng cười vậy nữa.”

Thi Nhi bắt đầu lo sợ, thật ra bản thân cô luôn cảm nước mắt vốn không đáng sợ như nụ cười. Bởi vì, trên đời này nếu có thứ gì đó được cho là thành thật nhất, thì chính là nước mắt. Đến khi nước mắt cũng không còn chảy ra nữa, chứng minh cảm xúc đã dần dần ngưng tụ, kết thành băng lãnh. La Thư Anh, lẽ nào cô ấy...

[Thi Nhi, chúng ta trở về thôi. Được không]

La Thư Anh giở cuốn sổ lên cho Thi Nhi xem, thấy cô ấy im lặng không nói gì, cô tiếp tục viết.

[Thật ra tôi không chịu được không khí ở bệnh viện nữa. Tôi muốn rời khỏi đây]

Cuối cùng, Thi Nhi đành phải chịu thua. La Thư Anh ra ngoài cổng viện chờ trước, Thi Nhi đứng làm thủ tục xuất viện và hoàn viện phí cho cô. Nhìn theo bóng người gầy yếu xiêu vẹo, bước chân run run không vững của La Thư Anh, cuối cùng quyết định nuốt lại thông báo ngày mai thiếu gia Tần Ngạo sẽ trở về.

“Tần thiếu gia, khó khăn lắm ngài mới đi công tác. Tại sao không thể đi liền một hai năm luôn đi.”

16. Chương 16

(Chốt lịch đăng truyện Hôn Nhân Tàn Khốc. Một tuần đăng 3 lần vào thứ 2, 4 và 6. Mỗi lần đăng 2 chương. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ.)

“Cô là...”

Xảo Vấn ngạc nhiên nhìn cô gái đang ngồi ở ghế giữa phòng khách, La Thư Anh hoảng sợ vì sự trở về đường đột của Tần Ngạo, vội vàng đứng dậy cúi thấp đầu chào y.

“Tần thiếu gia...”

“Ngạo, cô gái này...”

Xảo Vấn không diễn tả được cảm xúc nội tâm của bản thân là gì, cô gái này là Tiểu Nhu ư? Tần Ngạo nheo đôi mắt bộ lộ chán ghét.

“Nhân lúc tôi vắng mặt lười biếng công việc”

Thi Nhi đang lau sàn ở phía sau, vội vàng chạy đến. La Thư Anh sức khỏe chưa hồi phục hẳn, làm việc rất cực, cô chỉ vừa mới nói cô ấy ngồi nghỉ một lát, thế nào mà lại đứng lúc vị thần này trở về như vậy.

“Tần thiếu gia...”

Chưa kịp nói giúp La Thư Anh, bị một cái nhìn lạnh lẽo của Tần Ngạo chiếu thẳng, Thi Nhi run rẩy nuốt câu còn lại ngược vào trong. La Thư Anh viết một dòng trên mặt giấy, tiến lại gần Tần Ngạo dùng cả hai tay đưa trước mặt y, nhưng bị y mạnh mẽ gạt tay, cuốn sổ của cô văng xuống nền.

Thiếu Mãn đang giúp Tần Ngạo cầm hành lý ở phía sau, lặng lẽ mím môi đầy bất lực.

“Hai ngày tới, cô cùng Thi Nhi không được ăn cơm.”

Phạt ba ngày nhịn đói sao? Thi Nhi hoảng hốt nhìn Tần Ngạo, La Thư Anh yếu như vậy, không cho cô ấy ăn cơm khác nào gián tiếp muốn đẩy cô ấy đến ranh giới cái chết lần nữa

“Làm gì vậy?”

Mọi người trong phòng bị bất ngờ vì hành động của La Thư Anh. Lúc này cô đang quỳ gối trước mặt Tần Ngạo, nhặt lấy cuốn sổ rơi dưới nền, viết một dòng chữ lớn rồi dùng hai tay giơ cuốn sổ lên đỉnh đầu.

[Tần thiếu gia, tôi sai rồi. Phạt tôi]

Tần Ngạo nhíu mày châm chọc, y khinh thường nhất là tính cách này của cô, lúc nào cũng ra vẻ cao thượng một mình nhận mọi hình phạt.

“Mình cô thì tăng thành bốn ngày”

Cô muốn chịu, y cho cô tự mình chịu. Xem bộ dạng một cơn gió cũng có thể thổi bay của La Thư Anh, y thật muốn biết cô có dám đem mạng mình ra cược. Xảo Vần yên lặng quan sát biểu tình trên gương mặt của cô gái có dung mạo giống mình, không đúng, phải nói cô mới là người có dung mạo giống cô gái ấy. Như thể cô ấy là bản gốc, còn cô chỉ là bản sao.

Cơ thể rất gầy yếu, làn da trắng bệch nổi rõ từng đường gân xanh, mái tóc đen dài qua vai, đôi mắt xanh lục yên tĩnh bình lặng như mặt nước, hoàn toàn không biểu đạt cảm xúc. Hơn nữa, có lẽ đây còn là một cô gái câm.

[Vâng. Tôi biết rồi]

Tần Ngạo nhíu mày, ánh mắt như tia điện quét qua hàng chữ thanh tú trên mặt giấy trắng. Một kết quả không ngoài dự đoán, La Thư Anh chết tiệt! Người phụ nữ này lúc nào khiến y muốn nổi giận, chính là bộ dạng thảm hại này của cô, sự ngu ngốc này của cô, và cả vẻ mặt như không có gì xảy ra, thờ ơ hờ hững.

Khốn thật!

“Tốt. Tốt lắm”

Tần Ngạo bỏ lại mấy chữ giễu cợt, tiếng cười y trầm đục vang vọng khắp phòng, thể hiện sự uy hiếp áp đảo. Y ôm eo Xảo Vần, quay lưng lạnh lùng.

“Tiểu Anh, cô điên rồi! Cô quá ngu ngốc rồi. Tôi không cần cô chịu phạt hộ”

Thi Nhi muốn cầu gắt với La Thư Anh, hai ngày chưa chắc La Thư Anh đã có thể chịu đựng được, giờ thành bốn ngày.

[Thi Nhi, đừng tức giận. Tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể mãi liên lụy đến người khác, trở thành một gánh nặng]

La Thư Anh thấy bản thân không thể chết, cũng không thể sống. Chênh vênh như đang đứng trên một cây cầu gỗ mục, bên dưới là vực sâu không đáy. Bản thân cô không tốt đẹp, cô không thể chịu thêm cảm giác vì mình mà những người xung quanh phải chịu khổ theo.

Thi Nhi hiểu chứ, cô làm sao có thể không hiểu tâm tư của La Thư Anh. Quay sang Thiển Mẫn đang cố gắng số hành lý một cách chậm chạp.

“Lão Mẫn, người phụ nữ đó là ai.”

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhưng không phải Thi Nhi không để ý đến người có dung mạo gần tựa với La Thư Anh bên cạnh Tần Ngạo. Thiển Mẫn lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói với hai cô gái: “Có thể thời gian tới, Tần thiếu gia sẽ không chú ý đến Tiểu Anh”

Dừng một chút, cảm thấy chưa yên tâm, Thiển Mẫn bổ sung câu cuối trước khi bước vội lên lầu:

“Tôi thật sự không hi vọng cô sẽ phải chịu thêm một sự áp bức khác. Phụ nữ bất kể ban đầu thiện lương tốt đẹp bao nhiêu, đến khi tranh giành tình cảm thì lòng dạ sẽ đều thâm sâu hơn biển, nhất định phải cẩn thận, Tiểu Anh.”

Một lời này ý tứ vô cùng rõ ràng. Hiển nhiên cô gái vừa xuất hiện kia chính là nhân tình của Tần Ngạo. Đường hoàng đưa nhân tình về sống cùng trong căn biệt thự của vợ hợp pháp ư? Dù Tiểu Anh chỉ là Tần phu nhân trên danh nghĩa, nhưng điều này có thể sao?

“Ngạo, cô gái vừa rồi...”

“Hầu gái.”

Tần Ngạo nói một tiếng vô thưởng vô phạt, y cởi vest ném lên giường, sau đó bước vào nhà tắm.

Thật sự chỉ là người làm thôi? Xảo Vấn dăm chiêu suy nghĩ, không biết vì lý do gì mà cô có cảm giác cô gái ấy không hề đơn giản. Thậm chí là quan hệ của cô ấy và y càng không đơn giản như vậy. Biểu cảm của Tần Ngạo khi nhìn cô gái này, Xảo Vấn có thể phát hiện ra được đó không phải là sự tức giận khi thấy người làm bỏ bê công việc. Biệt thự rộng lớn như thế, người làm nhiều vô số, Tần Ngạo không phải là loại người chấp nhận đến những thứ vô nghĩa vậy.

Biểu cảm của Tần Ngạo khi nhìn cô gái này, giễu cợt, nóng nảy, căm ghét... đan xen vào nhau. Một cô hầu gái lại có thể tác động mạnh mẽ đến y nhiều như vậy sao? Không, không thể nào. Vì vậy, cô ấy phải là hầu gái đặc biệt nhất ở đây. Hoặc giả, cô ấy vốn dĩ không phải là hầu gái.

Không phải hầu gái, sẽ có thể là gì?

17. Chương 17

Tần thiếu phu nhân!

Có nằm mơ Xảo Vấn cũng không thể ngờ, cô gái trước mặt này chính là Tần thiếu phu nhân. Hai ngày ở cùng Tần Ngạo, cô đã mua chuộc được một người làm, biến cô ả thành thân tín của mình, nắm bắt mọi chuyện đang xảy ra ở nơi này.

“Cô tên La Thư Anh?”

“Hỏi cô đó, cảm sao?”

Một cô gái đang đứng bên cạnh mượn uy Xảo Vấn lớn tiếng với La Thư Anh.

“À, tôi quên mất. Thì đúng là cô bị câm còn gì.”

“Mai Loan, không được nói vậy.”

Bị Xảo Vấn nghiêm khắc chỉnh đốn, Mai Loan im lặng không dám nói gì thêm. La Thư Anh đứng ở trước mặt hai người họ. Tại căn phòng này, La Thư Anh đã chịu bao trận đòn roi hành hạ của Tần Ngạo. Cũng tại căn phòng này, cô bị y cho người hãm hiếp. Rồi tại căn phòng này, y bắt cô chứng kiến cảnh Thi Nhi bị làm nhục, y bức cô phải cắn lưỡi hủy hoại giọng nói của chính mình, cả đời làm một người câm. Giờ, tại

căn phòng này, đồ đạc được sắp xếp lại theo sở thích của Xảo Vần, không gian thuộc về một đôi tình nhân thật sự.

Hai ngày nhịn cơm chỉ uống nước trắng khiến dạ dày La Thư Anh không ngừng đau thắt, cơn đói cồn cào hành hạ cô từng phút. La Thư Anh cắn môi cố gắng để hai chân cô không run rẩy kịch liệt, gương mặt tái nhợt không còn sắc khí. Có thể đứng vững đối với cô hiện giờ cũng là một cực hình.

La Thư Anh lấy bút và sổ trong túi trước bụng, tay cô run rẩy viết những nét nguệch ngoạc.

“Phải. Tôi là La Thư Anh. Cô chủ có gì căn dặn.”

Xảo Vần nhìn chữ La Thư Anh viết, thầm nghĩ một câu đơn giản đã có thể đoán biết được tính cẩn trọng của cô gái này. Lời nói theo kiểu 7 phần lịch sự, 3 phần kính trọng khiến đối phương không thể bắt bẻ gì thêm.

Bỏ qua danh phận Tần phu nhân trên giấy tờ, ở biệt thự này hiện tại Xảo Vần mới chính là người phụ nữ đường đường chính chính của Tần Ngạo, được y yêu chiều. Chỉ sợ một cái nhú mày chán ghét của cô, La Thư Anh cũng khó mà sống yên.

“Lão Mãn, phải làm thế nào bây giờ.”

Thi Nhi lo lắng đi lại, Xảo Vần gọi La Thư Anh lên phòng gặp riêng quả không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Cô ấy sẽ không chịu nổi.”

Hai ngày nhịn cơm làm La Thư Anh giờ chẳng khác gì một cái xác vô lực, một ngón tay là đẩy được ngã. Thiên Mãn ngược lại với vẻ nôn nóng của Thi Nhi, ông hiểu hai người họ đều không có phương pháp giải quyết cho chuyện này.

“Nhưng hiện tại có một người...”

“Ai?”

Sân thượng khu biệt thự Hoàng Thái, thuộc quyền sở hữu của Tần gia, Vũ Lam Ân nổi nóng đập bàn, cái nghiêng rỗng của cô khiến người bên cạnh hơi sợ hãi.

“Khốn thật, tên nhóc Tần Ngạo này!”

Ly cafe vì va chạm mà vô tình bắn vài giọt trên mu bàn tay trắng trẻo của cô, có chút nóng rát. Thiên Trường Khanh nói với cô hần bận bịu xử lý công việc của Hoàng Thế thay Tần Ngạo vì y phải đi công tác dài ngày. Hóa ra là đi tìm một tiểu hồ ly, xảy ra bao nhiêu chuyện lớn mà cô lại không hề hay biết.

Thiên Trường Khanh khốn kiếp!

Thiên Trường Khanh ngồi trong phòng hắt xì liên tục. Tần Ngạo liếc mắt cảnh báo hần một cái, rồi tiếp tục xem những bản tổng kết doanh thu một tháng qua.

“Không phải nói đi hai tháng mới về sao. Nhanh hơn dự tính những một nửa.”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói cậu đem về một con mèo nhỏ xinh đẹp.”

“Khá ổn”

Hần biết, hần biết. Thiên Trường Khanh tuy không thể hiểu hết toàn bộ con người Tần Ngạo, nhưng cũng nắm được đến 7 phần tính toán của y. Người đàn ông như này, sẽ không tự dưng tùy tiện đem một cô gái đặt bên người, còn bộc lộ rõ sự coi trọng nuông chiều như thế. Y nhất định đang có âm mưu.

“Tôi nói chủ tịch này, cậu không phải càng ngày càng tàn nhẫn rồi sao?”

Thiên Trường Khanh sống đến tận giờ, cũng chỉ yêu chân thành duy nhất một cô gái hung dữ ngông cuồng là Vũ Lam Ân. Sống đến tận giờ để trêu hoa ghẹo nguyệt vô số nhưng không hề khiến phụ nữ rơi nước mắt, đến hay đi đều sẽ được bồi thường thân, tâm đầy đủ. Thiên Trường Khanh thừa nhận hần không hiểu cảm giác mất đi người mình yêu là như nào, hần không hiểu cảm giác hành hạ một cô gái thì có lạc thú gì. Hần

càng không muốn can dự vào chuyện riêng tư của Tần Ngạo nhưng cũng không thể phủ nhận những việc làm tàn độc của y đối với La Thư Anh.

Tần Ngạo dừng động tác, y ngả người châm một điếu thuốc lá, giọng nói vô thường vô phạt:

“Cái chết của Tiểu Nhu. Nhất định phải có người trả giá.”

Mà người ấy trong mặc định của Tần Ngạo, chính là La Thư Anh. Y cần nhiều hơn sự đau khổ từ cô, y không để cô chết, cũng không cho cô sống. Y bẻ gãy đôi cánh tự do của cô, giam cầm trái tim mạnh mẽ và ngăn chặn dòng cảm xúc của cô. Để cho cô từ từ chết đi, với y là một loại hưởng thụ, cũng là một loại viên mãn.

La Thư Anh nghi hoặc nhìn khay đồ ăn bày biện trước mặt, Mai Loan khoanh tay ngạo nghễ nói với bằng chất giọng lạnh lạnh chua chát:

“Ăn đi, cô chủ thưởng cho cô.”

Nhìn thấy đồ ăn, nước bọt trong miệng tiết ra không ngừng, dạ dày cộn lên một cảm giác dữ dội, cô muốn bữa ăn này, nhưng chỉ dừng lại ở mức muốn mà thôi.

[Cô chủ, tôi đang chịu phạt. Không thể dùng bữa.]

“Cô dám từ chối cô chủ sao?”

[Cô chủ, xin lỗi cô. Tôi không thể trái ý Tần thiếu gia]

Xảo Vấn ngồi vắt chân trên ghế, dáng vẻ không giận không cười, bình tĩnh nhàn hạ, chỉ có đôi mắt là chăm chú quan sát La Thư Anh từ đầu đến cuối, không bỏ sót một biểu hiện nào dù là nhỏ nhất trên gương mặt trắng bệch nhợt nhạt kia.

“Ý cô chủ cũng chính là ý thiếu gia, cô chủ khoan dung như vậy, thiếu gia chắc chắn không để bụng”

Mai Loan nhẹ nhàng nói, vừa muốn nịnh nọt Xảo Vấn lại vừa muốn răn đe La Thư Anh, ép cô nhất định phải ăn bữa này. La Thư Anh sắp không còn sức, chữ viết của cô càng ngày càng không rõ ràng, cô đã đứng nguyên chỗ này suốt buổi sáng.

[Cô chủ, hãy bỏ qua cho tôi]

Nhu nhược cũng được, hèn kém cũng được, người phụ nữ trước mặt theo La Thư Anh nhận định là vừa khôn ngoan vừa kiêu ngạo, chắc chắn thứ cô ấy muốn là sự đặc ý. Vậy, La Thư Anh chỉ cần để cho Xảo Vấn suôn sẻ đặc ý.

Hơn nữa, một bữa ăn này càng không thể động. Bởi biết đâu nó cũng sẽ là bữa cuối cùng.

(Tiếp tục một chuỗi ngược, ngược nữa, ngược mãi. ==” Đôi khi rõ ràng mình là người viết mà mình cũng thấy muốn cục súc vì bé Tần Ngạo:))

Để đến được đoạn ngược bé Tần Ngạo thì các bạn phải cố gắng lết qua đoạn ngược bé Tiểu Anh đáng thương:(

Vì vậy, ai lỡ nhảy hố hãy bình tĩnh, tự tin, thanh thản theo dõi câu chuyện. Đừng cáu gắt la lối tội lỗi đùa viết hầy ==”)

18. Chương 18

La Thư Anh yên lặng nhìn muống cơm được đưa đến trước mặt mình, rồi nhìn lên Xảo Vấn, gương mặt cô tái xanh, mồ hôi chảy trên trán nhưng không hề bộc lộ cảm xúc. Hai người phụ nữ bình tĩnh nhìn vào mắt đối phương, nhưng Mai Loan bên cạnh thì đã hết kiên nhẫn.

“Ăn đi con cầm này. Dám khinh thường cô chủ sao?”

Khay đồ ăn đột ngột đổ ụp xuống đầu La Thư Anh, cô mất đà ngã xuống đất, cơm cùng thức ăn vung vãi trên người làm bộ đồ nhem nhuốm.

“Xin lỗi Tiểu Anh, tôi sơ suất quá.”

Xảo Vần nói với giọng điềm nhiên, môi cô cong nhẹ vẽ thành nụ cười giả hoạt. La Thư Anh gượng dậy, nhưng lại phát hiện tay mình đang bị Xảo Vần giăng lên, gót giày nhỏ nhọn hoắt như muốn xuyên qua lòng bàn tay cô.

“Xin lỗi, tôi lại bất cẩn rồi”

Xảo Vần vừa đưa một tay ra để La Thư Anh nắm lấy, vừa nhận khăn tay Mai Loan đưa cho, phủi đồ giùm La Thư Anh.

Rầm!

Một cái đập chân trực tiếp xông vào, âm thanh rất lớn thu hút sự chú ý của cả ba người trong phòng. Xảo Vần như vô tình lại như cố ý buông tay, khiến La Thư Anh ngã bịch xuống sàn.

Xảo Vần không quan tâm điều đó, cô nheo mắt nhìn cô gái vừa mới xuất hiện. Dáng người hoàn mỹ, gương mặt sắc sảo, mái tóc nâu để buộc đuôi ngựa để lộ vàng trán tinh anh sáng mịn, ở cô gái này toát ra khí chất của một vị thiên kim, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

“Tiểu Anh, em sao rồi?”

La Thư Anh bất ngờ vì sự xuất hiện của Vũ Lam Ân, Xảo Vần lùi về phía sau mấy bước nhường đường cho Vũ Lam Ân, thể hiện thái độ vô cùng lịch sự và thận trọng.

La Thư Anh hiện tại chẳng khác nào chiếc bánh bao ngâm nước, chỉ có thể cố gắng vịn vào Lam Vũ Ân đứng lên, cuốn sổ và bút đã rơi trên nền, cô ngửa tay Lam Vũ Ân dùng ngón trỏ viết vào lòng bàn tay cô ấy mấy chữ.

[Em không sao]

“Con khốn này!”

Vũ Lam Ân tính tình nóng hơn lửa, cái nhìn giận dữ của cô phóng thẳng về phía Xảo Vần, Mai Loan đã sợ hãi quỳ trên đất.

“Lam Ân tiểu thư, xin hãy bớt giận”

Nhờ vào cách xưng hô của Mai Loan, Xảo Vần nhanh chóng đoán biết cô gái vừa mới tới cũng thuộc Tầm gia, cùng Tầm Ngạo chắc chắn có liên quan.

“Lam Ân tiểu thư, không biết tôi đã làm gì sai?”

“Mày làm gì Tiểu Anh vậy hả?”

Vũ Lam Ân thật sự phát hỏa, cô muốn tiến lên giáng cho Xảo Vần một cái bạt tai, nhưng La Thư Anh lại đang quá yếu ớt, nếu cô buông tay bây giờ La Thư Anh sẽ ngã ngay trên nền, vì vậy Lam Vũ Ân chỉ có thể trừng trừng nhìn Xảo Vần bằng đôi mắt đỏ ngầu.

“Nói cho chị biết bọn nó đã làm gì em, Tiểu Anh.”

La Thư Anh cười nhợt nhạt, lặng lẽ lắc đầu. Nụ cười bây giờ của cô không phải là cách cười của kẻ yếu đuối ủy khuất, ngược lại nó thật sự quật cường và hiên ngang. Đến Xảo Vần cũng bất ngờ vì biểu hiện này của La Thư Anh, đây không phải là thời điểm thích hợp nhất để những cô gái yếu đuối đáng thương hại như cô ta thể hiện sao. Vì sao cô ta không làm như vậy?

“Em còn đi được không?”

La Thư Anh gạt đầu. Lam Vũ Ân để La Thư Anh khoác một tay lên vai mình, một tay giữ eo cô, dìu cô bước ra cửa.

“Đủ rồi. Em không cần phải ở nơi này nữa.”

“Là ai muốn đem Tần phu nhân rời khỏi đây?”

Sau khi Lam Vũ Ân nói xong câu đó, bóng dáng cao lớn của Tần Ngạo đột ngột xuất hiện, y chặn trước cửa phòng, phía sau y là Thiên Trường Khanh. Vũ Lam Ân không quan tâm đến Tần Ngạo, cô lạnh lùng nhìn Thiên Trường Khanh trước tiên, khiến mặt hắn tái mét.

“Tần phu nhân của mày không phải đang ở trong phòng sao? Chị đây chẳng qua chỉ đem đi một cô hầu gái”

Vũ Lam Ân, nhíu môi chằm chọc, nói năng không nề mặt ai. Xảo Vần bất ngờ khi biết cô chính là chị gái của Tần Ngạo, nhưng vẫn quyết định yên lặng theo dõi tình hình.

“Chị, đây là chuyện riêng của em. Chị hiểu mà.”

La Thư Anh muốn buông Vũ Lam Ân nhưng không được, tuy nhiên cô không hề né tránh Tần Ngạo, cái nhìn trực diện của La Thư Anh cùng nụ cười điềm nhiên của cô khiến lòng mày y khẽ xô lại, đôi mắt rục rịch gợn sóng.

Vũ Lam Ân hừ lạnh, ít nhất Tần Ngạo vẫn còn biết cô là chị y. Nhưng để La Thư Anh chịu khổ như thế này, cô tuyệt đối không thể.

“Vậy, chẳng lẽ chị đây muốn mời em dâu đi ăn cơm mua sắm cũng phải xin phép mày?”

Lạnh lùng và nóng nảy, ngang tàn và dứt khoát, đều có thể dùng để hình dung người con gái trước mặt. Tần Ngạo trầm ngâm mấy giây, không vào phòng ngủ mà quyết định quay người chuyển hướng sang phòng sách.

“Nếu thế thì tùy ý chị.”

Vũ Lam Ân dìu La Thư Anh bước xuống cầu thang, Thiên Trường Khanh còn ngẩn người nhìn Xảo Vần ở trong phòng. Hắn biết Tần Ngạo đi Ý mang về một con mèo nhỏ khôn ngoan, nhưng không nghĩ con mèo này lại đặc biệt xinh đẹp như vậy, mà còn là xinh đẹp theo kiểu...ừm...kiểu của La Thư Nhu.

Khi Thiên Trường Khanh vừa định thần lại, đã không thấy bóng dáng của Vũ Lam Ân, hắn vừa đuổi theo vừa ý ới gọi cô.

“Bà xã, chờ anh với. Anh đưa hai người đi”

19. Chương 19

“Dạ, xin lỗi. Tôi vẫn để con bé chịu ủy khuất”

Vũ Lam Ân ngồi ở ghế lái, sau khi kiên quyết cắt đuôi Thiên Trường Khanh, xe ô tô của cô đỗ ở một nơi yên tĩnh, La Thư Anh cả người nhem nhuốc đang say ngủ vì mệt mỏi.

“Lam Ân, trông cậy cả vào cậu.”

“Tiểu Anh đau, cậu cũng sẽ càng đau. Cậu có chắc không?”

“Cô ấy đã lựa chọn hắn, không phải tôi.”

Đúng vậy, thật trớ trêu thay. La Thư Anh lựa chọn ba lần, cũng không chọn đúng người thật tâm với mình. Lựa chọn ba lần, cũng chỉ chọn một mình Tần Ngạo - kẻ đang gây ra cho con bé không biết bao nhiêu thương tổn. Vũ Lam Ân nghe giọng La Cao Dự bình tĩnh ở đầu dây bên kia, cô cố gắng kìm nén tiếng thở dài.

“Dạ, không phải trên đời có rất nhiều cách để chiếm hữu một phụ nữ bên mình sao?”

Tiền lực, tình lực hay bạo lực, một người phụ nữ đều có thể dễ dàng bị cám dỗ. La Cao Dự là người đàn ông đứng trên đỉnh cao danh vọng, anh gần như có được tất cả những thứ mà một người đàn ông hoàng kim nên có: học lực, gia thế, dung mạo, khí chất, ngoại trừ bạn gái.

La Cao Dự chưa từng kết giao với bất cứ cô gái nào có ý định muốn cùng anh vượt qua mức quan hệ công việc. Vũ Lam Ân là ngoại lệ duy nhất, cô được coi như bạn thân và là lá chắn chống đỡ phiền phức với đám hồ ly chín đuôi luôn muốn ăn tươi nuốt sống La Cao Dự.

Không gian rơi vào khoảng lặng, thậm chí hai người có thể nghe được tiếng thở của đối phương.

“Đúng. Trên đời quả thật có rất nhiều cách để chiếm giữ phụ nữ. Nhưng tôi chỉ muốn cô ấy!”

Vũ Lam Ân đưa tay tháo xuống tai nghe bluetooth, đột nhiên cô mỉm cười.

Tôi chỉ muốn cô ấy!

Một câu này của La Cao Dự, Vũ Lam Ân đã nghe rất nhiều, nhưng càng nghe lại càng mờ mịt không hiểu. Cô không hiểu, là bởi vì tình cảm và sự hi sinh của tên gốc ấy lớn đến mức người ngoài cuộc không có cách nào hiểu được. Quay sang nhìn La Thư Anh bên cạnh, cô lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho La Thư Anh.

“Vì vậy Tiểu Anh, một ngày nào đó em sẽ hiểu ra chứ?”

Hiểu ra có một người thật sự vẫn luôn ở phía sau yêu em, yêu em sâu đậm.

La Thư Anh nhắm mắt, việc đầu tiên cô làm là đưa tay che đi thứ ánh sáng đang chiếu xuống mặt cô. Thuận tiện đưa ta sờ lên trán, La Thư Anh phát hiện trán mình đang dán một miếng hạ sốt.

“Em dậy rồi sao?”

Vũ Lam Ân mở cửa xe ngồi vào trong, thấy La Thư Anh đang ngơ ngác nhìn xung quanh, cô nói cho La Thư Anh biết hai người họ đang đỗ ở vị trí có thể ngắm cảnh biển và La Thư Anh đã ngủ một giấc dài từ trưa. Vũ Lam Ân vừa nói vừa đưa cho La Thư Anh một túi giấy, bên trong có hai cái bánh bao nhân thịt còn nóng và một túi sữa đậu.

“Ăn chút gì đi, em chắc đói lắm rồi.”

La Thư Anh quả thực rất đói, nhìn thấy đồ ăn là bụng cô lại quặn lên cơn đau. Nhưng cô không hề có phản ứng của một người đói ăn lâu ngày, vô vấp lấy đồ trong tay, ngược lại cô ăn rất từ tốn.

5h chiều, mặt trời như quả bóng màu vàng cam chuẩn bị rơi xuống mặt nước, phản chiếu chút ánh nắng mờ nhạt cuối cùng còn lại trên cát biển man vô tận. Ai cũng đều nói hoàng hôn trên biển trông thật buồn, nhưng La Thư Anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Với cô, những tia nắng cuối cùng còn lại của một ngày dường như đẹp hơn bất cứ thứ ánh sáng nào trên cuộc đời này.

“Đẹp quá nhỉ?”

Vũ Lam Ân ấn nút mở mui xe, để nắng gió vô tư tràn đến, cô vươn vai một cách thoải mái. La Thư Anh chợt thấy xúc động trong lòng, đã rất lâu rồi cô mới có cảm giác này, sự xúc động.

“Cảm ơn chị, Lam Ân”

Vũ Lam Ân nhìn xuống lòng bàn tay mình, ngón tay của La Thư Anh gầy và nhỏ, trắng bệch, mu bàn tay có một vết thâm tím, sự tiếp xúc từ đầu ngón tay truyền đến lòng bàn tay, khiến Vũ Lam Ân bất động giây lát.

“Con bé gốc này, cảm ơn gì chứ.”

Vũ Lam Ân định nói thêm với La Thư Anh điều gì đó nhưng lại dừng, hai người im lặng ngồi một hồi lâu. Sau đó Vũ Lam Ân gợi ý bọn họ sẽ đi ăn một vài món ngon và mua đồ mới. Trong khi La Thư Anh còn chần chừ, Vũ Lam Ân đã phóng xe thẳng đến trung tâm thương mại, trước khi bước vào, cô mỉm cười nói với La Thư Anh

“Tiểu Anh, đây là thành phố bên cạnh. Không có Tần gia, La gia hay Tần Ngạo”

Không có Tần gia, La gia hay Tần Ngạo ư? La Thư Anh chưa bao giờ dám tưởng tượng đến một lúc nào đó mà cô không hề còn thấy những sợi thép gai ràng buộc ấy đang quấn chặt lấy mình.

La Thư Anh vô thức lùi bước, cảm giác này khiến cô thấy bản thân như rơi vào ảo mộng. Vũ Lam Ân như đoán biết được những điều La Thư Anh đang nghĩ, cô nắm tay kéo La Thư Anh bước đi.

“Không phải mơ đâu. Chị đảm bảo đây, chúng ta đi thôi.”

Đúng là không phải mơ, nhưng Vũ Lam Ân buộc phải thừa nhận bản thân không đủ năng lực để duy trì giấc mơ này cho cô em đáng thương. Cô thật sự không đủ năng lực. Vì vậy, đây tuy là một giấc mơ đẹp, nhưng nó sẽ không thể kéo dài. Rồi La Thư Anh sẽ phải trở về thành phố đó, nơi có La gia, cũng có Tần gia. Trở về căn biệt thự đó, có Tần Ngạo, thậm chí còn có cả Xảo Vần.

Hiện tại, chỉ là mất đi giọng nói. Nếu còn tiếp tục ở cạnh Tần Ngạo, La Thư Anh chỉ sợ đến mạng cũng không còn.

Vũ Lam Ân kéo cô đi vào shop quần áo trong trung tâm, chọn một bộ đồ đơn giản kín đáo, quần jean xanh nhạt phối cùng áo sơ mi lỡ tay hồng đậm, sau đó Vũ Lam Ân chọn thêm cho La Thư Anh đôi giày thể thao màu trắng.

“Như thế này đẹp chứ?”

Vũ Lam Ân hài lòng nhìn La Thư Anh, gật gù mãn nguyện. Sau đó không hề suy nghĩ thẳng tay lựa thêm một đồng đồ gói lại thành túi lớn túi bé, thẻ ngân hàng quẹt hết một khoản lớn.

La Thư Anh yên lặng đi cùng Vũ Lam Ân đến hết hàng mỹ phẩm lại tới hàng nước hoa, Vũ Lam Ân quả thật là dân cuồng mua sắm hạng nhất, khiến đôi chân của cô vừa lấy được chút sức đã nhanh chóng mỏi nhừ.

Mặc dù vậy, La Thư Anh cảm thấy nhẹ lòng, như vừa gỡ bỏ được một tảng đá lớn cứng ngắc vẫn luôn đè lên người cô. Ba năm, suốt ba năm có lẽ đây là lúc cô tự do nhất. Không nghĩ về Tần Ngạo, không hồi tưởng La Thư Nhu, hay ngờ vực La Cao Dự, cô chẳng có gì cả, giống như mọi chuyện chưa hề bắt đầu, không thấy yêu, không thấy hận, không có mất mát cùng đau đớn.

Trong một khắc, chỉ trong một khắc này thôi...

Nếu đây là giấc mơ, đừng cho cô tỉnh lại.

“Không ngờ lại gặp em ở đây, Tần phu nhân của tôi”

Tần Ngạo xuất hiện trước mặt Vũ Lam Ân và La Thư Anh khiến họ bất ngờ, Xảo Vần đang khoác tay y. La Thư Anh yên lặng nhìn y, cô mím chặt môi quên cả phản ứng.

Giấc mơ của cô đứt gãy, từng mảnh vỡ vụn rơi vào hố đen. Đã đến lúc La Thư Anh cần phải tỉnh lại.

20. Chương 20

(Nay không phải lịch đăng đầu cơ mà mới có tin vui đổ ập xuống đầu tui nên tui sẽ đăng chương mới nè khư khư ~)

“Tần Ngạo, mày làm gì ở đây?”

Vũ Lam Ân neho mắt nhìn đôi nam nữ đang ra dáng vẻ cao cao tại thượng trước mặt, cô kéo La Thư Anh về phía sau lưng mình. Xảo Vần cụp mi không dám đối diện cái nhìn nóng bỏng hung dữ của Vũ Lam Ân, chỉ có thể bám chặt lấy Tần Ngạo.

“Xảo Vần nói trung tâm thương mại của thành phố này có nhiều trang sức mới lạ, muốn em cùng xem thử. Hai người cũng không cần đề phòng như vậy chứ?”

Vũ Lam Ân hừ lạnh, muốn dẫn La Thư Anh bỏ đi thì bị Tần Ngạo giữ lại.

“Chị, cũng đến lúc phải trở về rồi. Sức khỏe của cô ấy không tốt, lại bị bắt đi cùng chị cả ngày chẳng phải là rất mệt mỏi sao. Bọn em tiễn đường”

Ý tứ rõ ràng muốn ép La Thư Anh cùng Tần Ngạo trở về, lại có thể bình tĩnh nói ra như một lời quan tâm sâu sắc, cũng chỉ có y mới làm được như vậy. La Thư Anh chuyển chiếc túi đồ nhỏ trên tay mình cho Vũ Lam Ân, cô ra từ trong túi đeo bên người một tập giấy nhớ và một cây bút máy.

[Chị, không sao đâu. Hãy để em trở về.]

“Tiểu Anh”

Lam Vũ Ân muốn ngăn cản, nhưng nhìn vào mắt La Thư Anh lại đột nhiên không nói được gì nữa. Cô để đồng hồ trên tay mình xuống đất, lựa ra một số túi trong đó, đưa cho La Thư Anh.

“Chỗ này chị mua cho em.”

[Cảm ơn chị]

La Thư Anh không từ chối, sau khi tạm biệt Vũ Lam Ân, cô đi phía sau Tần Ngạo và Xảo Vấn trở về biệt thự.

[Tần Ngạo, chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Tần Ngạo nheo mắt nhìn, Vũ Lam Ân đã cho cô ăn gì mà lá gan lớn như vậy, có thể gọi thẳng tên y yêu cầu y cùng cô nói chuyện. Hai tay xỏ vào túi quần, dáng người cao lớn của y trở nên uy nghiêm, y nhíu mày.

“Được, cô theo tôi về phòng.”

Xảo Vấn hiểu ý Tần Ngạo, cô chỉ ngồi ở sofa nhìn theo Tần Ngạo và La Thư Anh bước đi. Đứng trước cửa phòng, La Thư Anh không hề nhúc nhích.

“Không vào?”

[Tần Ngạo, chúng ta tới phòng khác nói chuyện.”

Đề nghị với y? La Thư Anh hôm nay quả nhiên có nhiều can đảm.

“Cô sợ?”

La Thư Anh lắc đầu, Tần Ngạo không hiểu cô. La Thư Anh không sợ, cô đã sợ y quá đủ. Cô không vào, chính là vì cô ghê tởm.

La Thư Anh chỉ vào dòng chữ cô vừa viết như ý muốn nhắc lại đề nghị vừa rồi một lần nữa. Tần Ngạo chuyển bước chân lên lầu ba, bọn họ dừng lại ở một căn phòng ngủ sạch sẽ khác.

“Nói đi”

Trong phòng, Tần Ngạo ngồi còn La Thư Anh đứng, nhưng bọn họ vẫn đối mặt với nhau. Y một tay xỏ túi quần, một tay kẹp điều thuốc lá, mùi thuốc xộc lên mũi cô.

[Tần Ngạo, chúng ta hãy ly hôn]

La Thư Anh đã suy nghĩ suốt cả một ngày hôm nay, có cái gì đó cần buộc phải chấm dứt. Hoặc là cuộc hôn nhân này, hoặc là chính cô.

“Ly hôn?”

Tần Ngạo như nghe được một câu chuyện cười, y cao giọng châm biếm.

“Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý?”

[Tôi biết anh không đồng ý. Nhưng tôi vẫn muốn nói quan điểm của mình. Tần Ngạo, tôi muốn ly hôn]

Biết chắc không có khả năng mà vẫn nhất quyết nói, La Thư Anh có phải đang cố tình trêu ngươi y. Tần Ngạo gạt tay khiến tập giấy của La Thư Anh rơi xuống, y nắm lấy cô kéo xuống giường, bóp chặt miệng cô

“Tôi phiền phức phải nhìn những chữ cô viết lắm rồi. Mở miệng nói với tôi.”

La Thư Anh cổ họng khô khốc, y đang đưa ra một mệnh lệnh hoang đường, kể cả nếu có nói lại được, cô cũng nhất quyết không mở miệng nói với một kẻ như y.

“Nói đi, nói với tôi cô muốn ly hôn. Bằng chính giọng của cô.”

Tần Ngạo thách thức cô, y ngang tàn mặc cho La Thư Anh giãy dụa phản kháng. Áo sơ mi của La Thư Anh bị Tần Ngạo hung hăng giật, hàng cúc áo bật ra để lộ áo lót màu trắng. Tay cầm điều thuốc của y đưa đến, đốm lửa đỏ rực in xuống điểm giữa của đôi gò bồng.

Một cảm giác nóng rát đau đớn, cô há miệng muốn hét lên nhưng không hề có bất cứ âm thanh nào phát ra.

“La Thư Anh, đến kêu đau cô cũng không thể sao?”

Điều thuốc lá rời khỏi tay Tần Ngạo, bị y ném ra xa, chấm tròn y vừa để lại phồng đỏ lên, nổi bật trên làn da xanh xao.

“Tôi thật muốn biết, làm tình với một người không thể rên la sẽ đem lại khoái cảm gì”

Lời nói đi đôi cùng hành động, Tần Ngạo hung hăng cởi đồ của La Thư Anh, không hề để tâm đến việc cô đang cật lực cào cấu lên người y.

“Càng phản kháng, sẽ càng kích thích tôi. Ba năm rồi mà cô vẫn chưa ngộ ra điều này?”

La Thư Anh bị câu nói đó chặn lại mọi hành động, tất nhiên cô đã sớm ngộ ra, nhưng cô không muốn khuất phục. Một lần hay mười lần, một trăm lần, La Thư Anh chưa bao giờ muốn người đàn ông này hoan ái theo những phương thức độc địa tàn nhẫn của y.

Y chỉ muốn hành hạ cô, phát tiết lên cô, mà không hề có một chút cảm xúc nào.

Xoảng!

Cây đèn bàn ở trên tủ đầu giường vỡ tan trong tay La Thư Anh, mảnh vụn sắc bén văng tứ phía, Tần Ngạo bắt ngờ nhìn cô.

Đôi mắt La Thư Anh trống rỗng vô cảm, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt. Tần Ngạo đưa tay sờ lên trán, nơi có chất dịch ẩm áp tanh nồng chậm chạp chảy ra, là máu. Cả không gian bị nhấn chìm trong yên lặng, một người không thể nói, một người bị bất ngờ đến quên nói.

“La Thư Anh, cô dám?”

La Thư Anh muốn đưa chân cây đèn bàn còn dính một mảnh vỡ kề vào cổ mình, nhưng bị Tần Ngạo nhanh chóng cướp lấy.

La Thư Anh, người phụ nữ này điên rồi.

“Mất đi giọng nói chưa đủ, cô muốn mất mạng?”

Tần Ngạo nắm bắt rất nhanh, máu trên trán hắt chảy thành dòng, nhỏ xuống người La Thư Anh bên dưới một cách nổi bật đến dọa người. Sắc mặt y phút chốc trở nên băng giá cực độ, đánh mất tối tăm ẩn chứa một đốm lửa nóng bỏng giận dữ.

“Cô thích sự hủy hoại như vậy? Được lắm”

Tần Ngạo giữ lấy tay trái của La Thư Anh, mảnh sắc nhọn trong tay y cắm xuống, La Thư Anh cắn chặt răng, đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến khiến tế bào toàn thân cô muốn co rút.

“Tôi sẽ hủy hoại cô.”

21. Chương 21

“Tôi sẽ hủy hoại cô”

Hạ thân một trận đau đớn tê dại, La Thư Anh bị buộc phải quan hệ cùng y. Điểm giao hoan khô khốc cật lực cọ xát khiến cô nhắm mắt, liên tục lắc đầu. Tần Ngạo không quan tâm đến người dưới thân, y không cần thỏa mãn cũng không muốn cô thỏa mãn.

Kịch liệt ngồng cuồng lại đau đớn, máu từ tay cô chảy thấm xuống ga giường, tựa những đóa hoa bỉ ngạn nở rộ nổi bật. Tựa như đêm tân hôn loang lổ trong ký ức xa xôi.

Đêm tân hôn, Tần Ngạo ép cô vào tường, hai tay cô bị y trói chặt, sợi roi da liên tục đánh lên người. Đôi mắt y như loài lang sói, sáng rực dưới ánh trăng. Y cười khinh miệt, nguyên rửa cô, đổ tội cho cô.

“La Thư Anh, có biết tại sao tôi lại cưới cô không? Chính là để những đêm như thế này”

Tần Ngạo ném cô lên giường, không có những nụ hôn, không có sự ôn nhu, không cảm xúc, tay y giữ chặt người cô. La Thư Anh hoảng sợ hét lên, cô biết y không yêu cô, nhưng y không thể nào đối với cô như vậy.

Một dòng máu đỏ chứng minh cho sự nguyên vẹn của người con gái chảy ra, cùng những giọt nước mắt cay đắng. Cả một đêm, Tần Ngạo điên cuồng chiếm đoạt, La Thư Anh cật lực chịu đựng.

“Tại sao cô lại hại Tiểu Nhu? Tại sao?”

“Em không, em không có...”

Cơ thể La Thư Anh rung lắc dữ dội, những lời phủ nhận của cô đều trở nên vô nghĩa. Tần Ngạo hiện tại lại hỏi La Thư Anh một lần nữa, hỏi tại sao cô lại hại Tiểu Nhu, hỏi tại sao cô phải đối xử với y như vậy, tại sao cô phải khiến y đau khổ thế này.

Nhưng hiện tại đã khác một đêm kia, cô không phủ nhận được nữa, cô không nói được, máu chảy ra nhưng không cùng nước mắt.

Tần Ngạo sắc bén nhìn, La Thư Anh đi rồi, sự mất mát không màu không sắc, nhưng vẫn khiến y đau đến điên dại.

Từ năm Tần Ngạo 12 tuổi, lần đầu gặp một cô ngốc lạc đường đến chỗ y, ánh mắt y đã không thể nhìn đi đâu khác. Từ năm Tần Ngạo 12 tuổi, lần đầu gặp một cô ngốc có thể ăn hết 3 ly kem lớn của McDonald, lại vẫn thể ăn hết hai cái đùi gà, y đã biết không ai trên đời có thể cho y cảm giác như vậy nữa. Từ năm Tần Ngạo 12 tuổi, đã yêu La Thư Nhu.

La Thư Nhu đi rồi, y không thể chấp nhận sự thật có một cô gái dung mạo 10 phần giống 10 với cô ấy nhưng lại không phải cô ấy, ngày ngày xuất hiện trước mặt y. Khiến y giằng xé tâm can, vừa muốn chấp nhận lại vừa muốn phủ nhận. Khiến y đấu tranh cảm xúc, vừa muốn hận lại vừa muốn buông.

“La Thư Anh, mạng của cô là để đền cho Tiểu Nhu. Một giọng nói không hề đủ, tôi sẽ từ từ đòi lại từng thứ một”

Tần Ngạo bỏ khỏi phòng, La Thư Anh nằm bất động, ánh trăng từ bên ngoài chiếu xuống thân thể cô, cô đã làm gì thế này. Vì sao cô lại yêu y? Vì sao muốn lấy y?

Không, Tần Ngạo cô yêu không phải như vậy.

Cô yêu cậu thiếu niên thường mời cô ăn kem McDonald mặc dù mỗi lần cô đều ăn rất nhiều. Cô yêu cậu thiếu niên luôn gọi taxi đưa cô về nhà, không quên trả trước tiền và dặn tài xế đi cẩn thận. Cô yêu cậu thiếu niên tặng cho cô sợi dây chuyền cúc họa mi màu cam rực rỡ lạ mắt.

Cô yêu chàng trai luôn có thành tích học tập thuộc top đầu của trường. Lạnh lùng và cao ngạo, nhưng lại yên lặng công cô suốt cả một đoạn đường dài. Cô yêu chàng trai không hay cười, nhưng mỗi lần cười đều rất đẹp, rất sáng.

“Nếu chúng ta gặp nhau 3 lần, anh sẽ công nhận chúng ta có duyên và nói tên anh cho em biết”

“Nếu chúng ta gặp nhau lần nữa, hãy cho anh biết tên em nhé”

Lần thứ 3 La Thư Anh gặp Tần Ngạo đã là 5 tháng sau, ngay tại nhà của cô, vào đúng sinh nhật của cô và chị gái La Thư Nhu. Tần Ngạo không nhìn cô, anh chỉ chuyên tâm đến chị gái của cô. Bọn họ được đính hôn ước vào lúc ấy.

La Thư Anh không hiểu nhiều điều, nhưng cô biết những người được đính ước như trong phim truyền hình, thì về sau họ sẽ lấy nhau.

“Anh, anh là Tần Ngạo hả?”

“Em là La Thư Anh, em gái sinh đôi của Tiểu Nhu?”

“Anh nhớ em không?”

Tần Ngạo nhúu đôi lông mày, câu hỏi của La Thư Anh khiến y không hiểu. Y chưa gặp thì sao có thể nhớ được.

“Anh chưa từng gặp em”

“Không...”

La Thư Anh định nói với Tần Ngạo, nhưng y đã bị La Thư Nhu kéo đi, ánh mắt y nhìn chị gái, sao có thể âm áp như vậy.

Cô không yêu Tần Ngạo của bây giờ, một người đàn ông tàn nhẫn, trong mắt chỉ đọng đầy hận thù căm ghét. Cô có thật không còn yêu không?

La Thư Anh mím môi, nước mắt lăn dọc một cách bất lực. Cô căm ghét cảm xúc này, không thể yêu lại không thể hận. Trái tim ở lồng ngực vẫn đập như thế, mỗi nhịp đều nhói đau. Có ai đưa cô khỏi bóng tối cảm xúc này không, như một buổi sinh nhật năm ấy.

“Buồn bã sao?”

La Cao Dự nhìn cô nhóc đang ăn vô số bánh ngọt và trái cây trên bàn, La Thư Anh bặm miệng, cổ họng hơi nghẹn lại ứ ứ khiến anh hoảng sợ vội vả lấy nước giùm cô nhóc. La Cao Dự vừa vỗ lưng cho cô, vừa bật cười.

“Con ngốc này, cả bữa tiệc em ăn 3 ngày cũng không hết, vội làm gì chứ.”

La Thư Anh bỏ đồ ăn trên tay xuống, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, sau đó bật khóc. La Cao Dự bất ngờ, nhưng anh chỉ yên lặng để La Thư Anh ở trong lòng mình mà khóc. Hai tay cô lem luốc bôi lên áo sơ mi trắng sạch sẽ của anh, nước mắt nước mũi cũng tùm lum cả mà anh không hề có lấy một chút bất mãn, từ đầu đến cuối vừa cười vừa dỗ dành cô.

“Ngoan nào, không sao hết. Công chúa của anh khóc rất xấu.”

La Cao Dự từ bé đến lớn vẫn luôn yêu chiều La Thư Anh như vậy, giống như cả vũ trụ đều xoay quanh cô. La Thư Anh khóc một trận lớn, nước mắt không còn để chảy ra, chỉ còn nức nở từng tiếng.

“Tặng cho em cái này”

La Thư Anh nhìn vào sợi dây lắc chân trên tay La Cao Dự, chiếc lắc bằng bạc, xung quanh có rất nhiều những chuông nhỏ đủ màu sắc, phần đóng mở lắc được cách điệu làm thành một bông hoa nhỏ trong suốt nhìn rất lạ mắt.

“Bông hoa này lạ quá”

Vì bị món quà của La Cao Dự thu hút, La Thư Anh lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn ngắm một cách chăm chú.

“Hoa Anh Thảo.”

“Anh Thảo?”

La Cao Dự nhấc bổng La Thư Anh ở trong lòng rồi đặt vào chiếc ghế trước mặt, anh quỳ một gối đeo chiếc vòng vào cổ chân bé nhỏ trắng nõn của cô. Cổ chân quá nhỏ nên phải quấn sợi dây hai vòng, còn phải cài nút ở nấc trong cùng mới có thể vừa vặn.

La Thư Anh thích thú đung đưa chân, những chiếc chuông rung nhẹ tạo thành âm thanh vui tai.

“Như thế này, mỗi bước chân của em đều sẽ nhớ có anh trai làm điểm tựa, đừng để vấp ngã. Nếu ngã, nhất định phải biết cách đứng lên. Nếu ai dám đẩy em ngã, nói với anh, anh nhất định liều mạng với người đó”

“Vâng”

Cô gật cười lấp lánh, chữ hiểu chữ không. Sau đó, La Thư Anh hỏi anh ý nghĩa của bông hoa Anh Thảo này là gì, trước giờ cô chỉ thích cúc họa mi. La Cao Dự mấp máy cánh môi.

“Chìa khóa nhỏ của thiên đường”

22. Chương 22

“Chết tiệt!”

Thi Nhĩ vừa khóc vừa đỡ La Thư Anh về căn phòng dành cho người làm ở khuôn viên phía sau khu biệt thự, hai tay cô máu chảy nhiều đến nỗi không cầm nổi.

“Lão Mãn, làm ơn đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“Tần thiếu gia không cho phép.”

Thiễn Mãn bắt lực lắc đầu, Thi Nhĩ uất ức cực độ. Vết thương sâu như thế nếu không được đi bệnh viện kiểm tra chẳng phải sẽ rất nguy hiểm. La Thư Anh không thể nói, giờ lại không thể viết, cô chỉ có thể lặng lẽ lắc đầu ý muốn nói không cần. Cuối cùng, Thi Nhĩ chỉ có thể cố gắng xử lý vết thương ở hai tay của La Thư Anh một cách cẩn trọng nhất có thể bằng hộp sơ cứu cấp tốc có sẵn trong phòng.

Xảo Vần đã vào ngồi đợi ở trong phòng ngủ nhưng hơn 12h cũng không thấy Tần Ngạo quay lại, rõ ràng y đã bỏ đi đâu đó. Đèn trần bỗng dưng vụt tắt, cửa sổ đột ngột có người nhảy vào, không để Xảo Vần kịp hô lên đã kề một lưỡi dao sắc bén vào cổ cô.

Đến một nơi an ninh chặt chẽ như biệt thự của Tần Ngạo cũng có thể đột nhập mà không đánh động bất cứ bảo vệ cùng người làm nào, lại căn giờ chuẩn xác vào lúc chỉ mình cô ở trong phòng. Thông tin nhanh nhạy đầy đủ và luôn cập nhật từng phút, chỉ có thể là người đó.

“Xảo Vần, cô thật to gan”

Một giọng nữ vô cảm vang lên, lưỡi dao hơi áp sát lại, chỉ còn cách vài cm là có thể rạch lên cổ cô một đường.

“Đến chủ tịch mà cô cũng dám phản bội.”

“Tôi không có.”

“Chủ tịch để cô đến biệt thự này để chăm sóc cho La tiểu thư, không phải để cô say mê Tần Ngạo, quay ra khi dễ cô ấy”

“Tôi...tôi hiểu. Tôi chưa làm gì cả. Chỉ là hiểu lầm thôi.”

Xảo Vần thấy toàn thân không rét mà khẽ run, đây không phải là một câu chuyện đùa, nếu nói sai một chữ, cái mạng nhỏ của cô cũng không thể giữ.

Lưỡi dao của người phụ nữ bí ẩn chuyển lên mặt Xảo Vần, khiến cô căng thẳng đến mồ hôi chảy giọt.

“Đừng quên, nhan sắc này vốn không phải thứ trời cho, mà là chủ tịch cho cô. Muốn đòi, sẽ lập tức đòi. Để thân phận thấp hèn như cô có được 7 phần dung mạo của La tiểu thư, đã là sự nhân nhượng lớn nhất rồi.”

“Vâng...vâng...”

Sau khi lạnh lẽo đe dọa, đối phương nhảy cửa sổ để ra ngoài, bỏ mặc Xảo Vấn chưa hoàn hồn còn đang run rẩy trên giường, tay cô vô thức sờ lên cổ lại sờ lên mặt, khẳng định hoàn toàn không có một vết xước mới nhẹ nhõm thở hắt ra.

Lúc này ở một đất nước xa xôi đang là ban ngày, La Cao Dự nhìn vào màn hình điện thoại, một tin nhắn được chuyển dưới dạng mật mã gửi đến. Sau khi đọc xong, anh đặt điện thoại sang bên cạnh, Triệu phu nhân vừa mới đến thăm con trai, đang ngồi ở bàn uống một ly nước ép, ung dung ăn bánh ngọt.

“Mẹ, đây là phòng làm việc của chủ tịch.”

Một bàn bày biện đủ loại đồ ăn lộn xộn, cấp dưới vào báo cáo công việc cũng phải dồn toàn lực để nhịn cười khiến La Cao Dự sắc mặt biến hóa như tắc kè hoa.

“Ông ba già của con cả ngày cùng mấy lão bạn già của hắn đánh cờ ngâm thơ ở nhà, mẹ đau đầu quá đi. Muốn chạy đến chỗ con yên tĩnh một chút cũng bị đuổi. Ôi giờ ơi, tôi sinh con trai để làm gì không biết. Sinh con trai có được lợi lộc gì đâu”

Triệu phu nhân một tay xắn một thìa lớn bánh kem, một tay đặt lên trán thở dài, điệu bộ vô cùng thất vọng. Khiến La Cao Dự sắc mặt chuyển xanh chuyển trắng, hoàng hậu nương nương của anh bên ngoài quý phái sang trọng bao nhiêu, sao bên trong lại có thể như này.

Sau khi nhận lại được con trai, Triệu lão gia cùng Triệu phu nhân liền lập tức chuyển giao toàn bộ cho anh thừa kế, thậm chí mấy căn biệt thự cũng không thêm ở, mua một căn hộ nhỏ ở ngoại ô, an nhàn hưởng lạc.

“Minh Minh, con còn không mau đón con dâu về cho mẹ, để mẹ bớt buồn tủi.”

La Cao Dự bỏ tài liệu trên tay xuống, bước ra ngồi xuống bên cạnh Triệu phu nhân, vẻ mặt anh hơi trầm ngâm.

“Mẹ, mẹ nói xem cô ấy có hận con không”

“Hận? Không thể nào.”

“Con bỏ mặc cô ấy như vậy, có nhu nhược không? Nếu như con kiên quyết giam giữ cô ấy bên mình, có thể cô ấy sẽ không phải chịu nhiều tổn thương và đau khổ”

Triệu phu nhân nhìn con trai, bà đột nhiên vươn tay xoa đầu anh.

“Thằng con trai ngốc nghếch của tôi. Nếu con làm thế thì có khác nào tên chồng vũ phu kia của nó chứ. Cứ để con bé chịu khổ một chút, để con bé tuyệt vọng, đến khi nào nó thật sự hiểu ra bản thân sai lầm ở đâu, muốn gì và cần ai. Nhân quả chính là nợ trước trả sau. Người ta nợ nó bao nhiêu, sau này con hãy thay nó đòi lại tất cả.”

Nói xong, Triệu phu nhân suy nghĩ mấy giây lại tiếp tục bổ sung:

“À không, con dâu xinh đẹp đáng thương của mẹ, Triệu phu nhân tương lai của Triệu gia, cần phải đòi lại gấp đôi, thậm chí gấp ba. Không thể để người khác khinh thường.”

Triệu phu nhân tương lai? La Cao Dự nhìn bà.

“Mẹ chắc chắn vậy sao?”

Chắc chắn La Thư Anh sẽ chấp nhận anh, chắc chắn họ sẽ kết hôn, chắc chắn cô sẽ hạnh phúc khi ở bên anh sao?

“Đương nhiên rồi.”

Triệu phu nhân gật đầu chắc nịch, uống một ngụm nước ép lớn.

“Có phải ngày xưa ba cũng dùng cách này để lấy được mẹ hay không?”

“Khụ...”

“Thái độ của mẹ xem ra con đoán không sai rồi”

La Cao Dự buồn cười, người mẹ này của anh cũng không thông minh hơn cô gái của anh là bao nhiêu, hai người quả nhiên sẽ rất hợp nhau. Điện thoại của Triệu phu nhân đổ chuông, trên màn hình nhấp nháy mấy chữ “Lão già phiền phức”

“Alo”

“Bà lại chạy đi đâu đấy, bà muốn bỏ tôi chết đói đúng không? Ngày xưa ai nói sẽ nấu cơm cho tôi cả đời, không bao giờ bỏ đói tôi. Ôi giờ ơi, tôi khổ quá.”

Một giọng nói vang qua điện thoại, La Cao Dự hơi mỉm cười thầm than ba mẹ anh đến cách nói chuyện cũng có thể giống nhau như vậy.

“Này này, thế ngày xưa ai nói sẽ không bao giờ bỏ tôi một mình, luôn luôn ở cạnh tôi. Sao ông không bảo mấy ông bạn già của ông nấu cho ông ăn đi. Tôi còn khổ hơn đây.”

Triệu phu nhân không kém cạnh, nạt nộ Triệu lão gia ở bên kia, nhưng tay thì nhanh chóng cầm túi xách bên cạnh, xỏ giày vào rồi vẫy vẫy tay tạm biệt con trai.

La Cao Dự nhìn mẹ rời đi, trong lòng nhẹ nhàng cảm động.

23. Chương 23

(Xin lỗi các bạn, dạo này mình bận việc nên cập nhật chương khá thất thường chứ không theo lịch cụ thể, mình sẽ cố gắng chỉnh đốn từ từ. Mong các bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ)

“Bà xã, sao tâm trạng của em xấu vậy?”

Thiên Trường Khanh vừa gấp một cái đùi gà từ nồi lẩu bốc khói nghi ngút thả vào bát cho Vũ Lam Ân.

“Không có gì.”

Cô đang suy nghĩ về cô gái Xảo Vần đó, rõ ràng có điều không ổn. Thiên Trường Khanh không ngừng gấp thức ăn cho cô, khó khăn lắm Vũ Lam Ân mới đồng ý đi ăn cơm cùng hắn, tuyệt đối không thể để lãng phí cơ hội. Nhưng Vũ Lam Ân từ đầu đến cuối chưa hề động đũa, vẻ mặt trầm ngâm, rõ ràng muốn hắn tin rằng cô đang không có tâm sự cũng thật khó. Điều kỳ lạ nhất là, hôm nay cô không thèm bắt mắt khi hắn gọi cô là bà xã.

“Bà xã, em như vậy thật làm anh tổn thương đấy”

Thiên Trường Khanh đau khổ chống tay nhìn cô, Vũ Lam Ân hừ lạnh lườm hắn. Sau đó, cô đột ngột đứng dậy.

“Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Vũ Lam Ân lảng tránh đi chỗ khác, nhanh chóng bấm số một dãy số ngoại quốc, La Cao Dự sau hai hồi chuông thì bắt máy.

“Dự, có một chuyện tớ bắt buộc phải hỏi cậu.”

“Ừ”

“Xảo Vần là người của cậu sao?”

Bên kia bình thản đáp một tiếng thừa nhận, Vũ Lam Ân trong lòng cả kinh, rõ ràng cô đã nảy sinh nghi ngờ nhưng khi nhận được đáp án chính xác từ La Cao Dự, vẫn không khỏi hoang mang.

“Dự, cậu quá liều lĩnh. Cậu không sợ...”

“Cô ta không dám.”

Vũ Lam Ân muốn nói cho La Cao Dự biết, phụ nữ khi yêu chẳng có gì là không dám cả, hơn nữa đối phương là Tần Ngạo, một người chị gái như cô cũng không dám phủ nhận sức hút của y. Nhưng hình như cô lo lắng hơi thừa, La Cao Dự chắc chắn đã có tính toán.

“Đáng lẽ cậu phải nói với tôi ngay từ đầu, chết tiệt thật.”

Thiên Trường Khanh ở bên ngoài đưa tay xoa xoa cằm, ánh mắt lộ rõ vẻ thích thú. Tần Ngạo hận La Thư Anh, La Thư Anh sống chết yêu Tần Ngạo, La Cao Dự lại yêu La Thư Anh, quả là một câu chuyện đáng để hân theo dõi.

Hôm nay là ngày giỗ của ông nội La Thư Anh, cô theo lệ thường sẽ cùng Tần Ngạo đi về La gia, nhưng người trở về La gia cùng y lại là Xảo Vần.

La Cao Bá cùng La phu nhân không tin nổi nhìn cô gái trước mặt, giọng La phu nhân lắp bắp

“Tần Ngạo, đây là...”

“Đây là Xảo Vần, so với gặp mặt La Thư Anh thì con nghĩ hai người sẽ muốn gặp cô ấy hơn.”

La Cao Bá chống gậy đứng lên, tuổi già cùng sự hành hạ của căn bệnh đau khớp làm chân ông hơi run, gật đầu đánh giá.

“Giống. Đúng là có nét giống với Tiểu Nhu của chúng ta.”

Xảo Vần rất biết lấy lòng trưởng bối, vội vàng đỡ La Cao Bá ngồi lại ghế, nở nụ cười ngọt ngào.

“Bác trai, cháu là Xảo Vần. Tần Ngạo vẫn luôn nói cháu rất giống con gái đã mất của hai bác, hôm nay được cơ hội gặp mặt, cháu rất cảm kích.”

“Không không, người cảm kích là chúng ta mới phải.”

La phu nhân nước mắt lưng tròng, vừa nắm chặt tay Xảo Vần vừa nói muốn nhận cô làm con gái nuôi, Xảo Vần gật đầu đồng ý. Tần Ngạo ngồi ở phía đối diện, xem một nhà ba người nói nói cười cười, trong lòng lạnh lẽo.

Y không thích La Thư Anh, nhưng y càng không thích hơn chính là hai người tự cho mình là tốt đẹp này. Nếu họ không phải ba mẹ của La Thư Nhu, y đến một cái liếc mắt cũng không muốn.

La Thư Anh một mình ngồi trong phòng, giờ này chắc bọn họ đang cùng nhau dùng bữa. Trên tay cô cầm một khung hình nhỏ có lồng ảnh chụp chung của cô và ông nội. Tấm ảnh là vào khoảng năm cô 6 tuổi, ông nội vẫn còn khỏe. Ông thường bế bổng cô đặt trên vai, mỗi khi La Thư Nhu được bố mẹ bênh vực, khiến cô thấy tủi thân, ông nội luôn là người bù đắp lại khoảng trống đó.

Đến quyền trở về thấp một nén hương cho ông nội, Tần Ngạo cũng tước đoạt của cô. La Thư Anh run rẩy mím môi, vết thương trên tay cô chưa lành hẳn, cảm giác vẫn còn đau nhức.

La Thư Anh tháo tấm hình ra khỏi khung gỗ, cô chạy đi tìm Thi Nhi.

[Thi Nhi, tôi sẽ đi khỏi đây]

“Đi?”

Thi Nhi kinh ngạc nhìn cô, La Thư Anh tưởng Thi Nhi không ngờ vì quyết định này của cô, nhưng không phải vậy, sau khi định thần lại, Thi Nhi nắm chặt tay cô.

“Cuối cùng cô đã thông suốt rồi sao, Tiểu Anh. Cô đáng lẽ phải làm điều này từ rất lâu rồi. Tôi giúp cô.”

[Không, Thi Nhi, cô đã vì tôi mà chịu liên lụy quá nhiều rồi. Không cần, tôi có thể tự lo được.]

Thi Nhi không đành lòng để La Thư Anh như vậy, nhưng La Thư Anh cũng rất cố chấp, cuối cùng cô chỉ có thể đề nghị hãy để cô giúp La Thư Anh qua khỏi cánh cổng bảo vệ một cách nghiêm ngặt kia.

“La tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Khi hai người bảo vệ đứng ngoài dùng ánh mắt nghiêm khắc tra hỏi La Thư Anh, Thi Nhi tập tễnh từ xa bước tới, hai mắt đỏ hoe.

“Trí Phúc, Trí Khang, lão Mãn muốn sai tôi đi mua ít đồ dùng về cho biệt thự nhưng tôi không cẩn thận ngã trật chân nên không thể đi, tôi đã nhờ cô ấy đi mua giùm”

Trí Phúc và Trí Khang là hai chàng trai có vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, bộ vest đen khiến họ càng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng. Tuy nhiên, khi thấy Thi Nhi chật vật cũng có chút chần chừ. Thi Nhi nhanh chóng nắm bắt cơ hội, tiếp tục bổ sung

“Người làm trong biệt thự đều bận hết rồi, các anh hãy để cô ấy qua đi.”

Một người làm muốn ra ngoài mua đồ vốn không phải là chuyện phức tạp như vậy, nhưng ai trong biệt thự cũng biết La Thư Anh là một đối tượng đặc biệt, không thể qua loa.

“Vậy lão Mãn đâu, chúng tôi cần lão Mãn xác minh chuyện này.”

Ngay khi Thi Nhi và La Thư Anh cùng ngăn người, không biết ứng xử thế nào thì một giọng nói vang lên phía sau.

“Cần tôi xác minh làm gì, đồ cần dùng gấp mà hai cậu cứ ở đây đòi co mãi thế.”

Thiễn Mãn chấp tay phía sau, ra dáng một quân gia nghiêm khắc khiến Trí Phúc và Trí Khang nhanh chóng mở cổng cho La Thư Anh ra ngoài. Trước khi quay đầu đi, La Thư Anh chỉ kịp nhìn thấy cái nháy mắt nhanh nhẹn và nụ cười vừa vui vẻ vừa xúc động của Thi Nhi.

Thi Nhi đi theo sau Thiễn Mãn, để ý xung quanh không có bóng người, mới ghé vào tai ông thì thầm.

“Lão Mãn, ông tài thật đấy.”

“Có gì đâu, chẳng qua tôi đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai người.”

Thi Nhi mỉm cười, một làn gió làm tóc cô hơi bay, trong lòng thầm chúc cho La Thư Anh mọi chuyện suôn sẻ, sau đó lại không kìm được nói với Thiễn Mãn.

“Lão Mãn, thật tốt quá rồi, đúng không?”

“Ừ.”

24. Chương 24

“Tần thiếu gia, chúng tôi không tìm thấy”

Tần Ngạo u lãnh ngồi ở sofa, Xảo Vấn bên cạnh lặng thinh không dám mở lời. Sắc mặt y lúc này vô cùng đáng sợ, Thi Nhi và Thiễn Mãn bị bắt quỳ ở trước mặt.

“Tiếp tục tìm, lục tung thành phố này cũng phải tìm cho ra. Nếu một thành phố không thấy, phải tìm mười. Nếu mười thành phố không thấy, phải tìm khắp cả nước.”

Giọng hần băng giá cực độ, La Thư Anh quả nhiên dám lần nữa bỏ trốn. Xem ra một lần là chưa đủ để cô ta sợ hãi đến hết đời.

La Thư Anh thất thần ngồi trên giường, Vũ Lam Ân đưa một cốc sữa ấm đến trước mặt cô.

“Uống đi, em sẽ khá hơn.”

Cô hơi mỉm cười, một tay nhận lấy cốc sữa Vũ Lam Ân đưa, một tay viết xuống cuốn sổ bên cạnh.

[Chị Ân, cảm ơn chị. Em không còn cách nào khác mới phải lánh tạm ở đây, ngày mai sẽ đi ngay]

“Không cần. Tiểu Anh thật sự không cần. Bây giờ có lẽ Tần Ngạo đã cho người tìm em khắp nơi, ở lại đây mới chính là an toàn nhất. Đừng đi đâu.”

Vũ Lam Ân nắm tay an ủi La Thư Anh. Cô thật sự rất kinh ngạc khi biết La Thư Anh quyết định bỏ trốn, hơn nữa còn chủ động đến chỗ cô nhờ giúp đỡ. Xem ra, La Thư Anh đã thật sự thông suốt rồi.

Bên dưới tầng có người bấm chuông liên hồi, khiến La Thư Anh chợt thấy trong lòng sợ hãi. Không lẽ Tần Ngạo tìm đến đây rồi.

“Yên tâm, Tần Ngạo sẽ không thể nào nghĩ ra được em ở chỗ chị. Nếu có nghĩ ra được, chị cũng không để nó mang em đi.”

Vũ Lam Ân trấn an La Thư Anh xong, cô xuống dưới mở cửa, Thiên Trường Khanh ồn ào bên ngoài.

“Bà xã, đến giờ ăn tối rồi.”

Hai tay Thiên Trường Khanh xách túi lớn túi nhỏ thực phẩm để làm bữa tối, con người này tuy chẳng có gì tốt đẹp, lại hơi vô liêm sỉ bám theo cô hết ngày này đến ngày khác nhưng được một ưu điểm là nấu ăn ngon vô cùng. Thường thì cô sẽ đồng ý để cho Thiên Trường Khanh vào nhà dù miệng luôn cần nhằn hằn, nhưng hôm nay thì không được.

“Ai là bà xã của anh, tôi ăn tối rồi. Anh mau về.”

Thiên Trường Khanh ngẩn người mấy giây, tuy đây không phải lần đầu tiên hấn bị Vũ Lam Ân phủ phàng từ chối nhưng hiện tại hấn đột nhiên cảm thấy lạ lùng.

“Bà xã, anh mua nhiều đồ như vậy chỉ để làm món em thích. Em thật là tổn thương lòng tốt của người ta nha”

Thiên Trường Khanh mặt mày đau khổ, nâng chân muốn thẳng tiến vào trong nhưng bị Vũ Lam Ân một lực đẩy ra làm hấn chao đảo suýt ngã. Cô bạn gái này của hấn cũng khỏe mạnh quá mức cho phép rồi.

“Không được, hôm nay tôi rất mệt. Cần nghỉ ngơi, không muốn người khác làm phiền.”

Thiên Trường Khanh híp đôi mắt hoa đào, nhìn cô như dò xét, giọng hấn chuyển lạnh.

“Bà xã, em đang giấu người?”

Vũ Lam Ân chợt dạ giây lát, sau đó cô nói mà như hét lên với Thiên Trường Khanh.

“Anh điên à? Ý anh là gì? Mà tôi giấu ai thì liên quan gì đến anh? Hả? Hả?”

Thiên Trường Khanh sợ con mèo nhỏ này lại chuẩn bị hóa thành hổ lớn, cười ngốc với Vũ Lam Ân.

“Anh sai, anh sai. Anh không có ý đấy. Chỉ đùa em thôi.”

“Anh về ngay đi.”

Vũ Lam Ân lạnh nhạt lườm hấn, không có ý định nói thêm lời nào. Thiên Trường Khanh bất đắc dĩ chuyển số đồ trên tay cho cô.

“Vậy em để cái này vào tủ lạnh được không?”

“Được rồi. Giờ thì về đi.”

Nếu cô mà không chấp thuận, chỉ sợ Thiên Trường Khanh sẽ ở đây ồn ào qua lại một lúc lâu nữa. Vũ Lam Ân ngẩn ngơ nhìn tủ lạnh đã đầy ắp đồ ăn, bất đắc dĩ day trán khi nghĩ đến cô chỉ biết úp mì gói mà không biết nấu bất cứ món gì. Cuối cùng đành nhắc điện thoại gọi đồ ăn ngoài.

La Thư Anh và Vũ Lam Ân ngồi đối diện trên bàn ăn, một người luôn miệng nói, một người yên lặng nghe, cảm xúc biểu hiện qua ánh mắt vô cùng rung động lòng người.

“Tiểu Anh, em có đôi mắt thật đẹp.”

Vũ Lam Ân từng nhìn thấy hai chị em La Thư Anh và La Thư Nhu ở cùng nhau rất nhiều lần, cũng từng chuyên tâm nhìn ngắm đôi mắt của cả hai cô gái này. Rốt cuộc đã phát hiện ra, La Thư Anh và La Thư Nhu như hai bản sao y hệt, nhưng riêng có đôi mắt là khác biệt. La phu nhân là con lai Trung - Anh, vì vậy bà thừa hưởng một đôi mắt lục biếc, sau đó đôi mắt này lại được di truyền sang cho La Thư Nhu và La Thư Anh.

Nếu như La Thư Nhu có đôi mắt tĩnh lặng và hơi u tối nhạt màu, thì La Thư Anh có một đôi mắt xanh lục lấp lánh giống như vì tinh tú hiện trên bầu trời sau một trận mưa đêm. Một đôi mắt thể hiện được hi vọng ái ố của cả đời người, chân thật mà sống động.

La Thư Anh mỉm cười, mấp máy môi như là muốn nói cảm ơn Vũ Lam Ân. Sau khi ăn xong, Vũ Lam Ân vào phòng tắm pha nước, nhỏ vài giọt tinh dầu hòa chung với sữa tắm. Cô muốn chăm sóc La Thư Anh như đứa em gái của mình, à không đúng, mà là La Thư Anh với cô thật sự giống như một đứa em gái mà cô muốn quan tâm và lo lắng.

La Thư Anh mới đầu hơi chần chừ nhưng với vẻ mặt kiên quyết của Vũ Lam Ân, cô đành phải đồng ý ngâm mình trong bồn tắm. Mùi tinh dầu thảo mộc lấp khắp nơi, xộc vào mũi tạo nên cảm giác dễ chịu.

Làn da trắng xanh của La Thư Anh vẫn còn hiện vô số vết bầm tím, chỗ đậm chỗ nhạt, cô tháo lớp băng gạc trên hai mu bàn tay, gợn lên dưới ánh đèn.

Vết thương nhỏ nhưng sâu, miệng vết thương vẫn chưa khép lại, giống như một lỗ bị đục khoét từ lâu trong tim cô vậy, không còn chảy máu, nhưng lại chưa thể thành sẹo. Không còn đau đớn đến có thể rơi nước mắt nhưng vẫn vô cùng nhức nhối.

La Thư Anh ngâm hai bàn tay xuống nước, có chút đau xót truyền đến làm hai tay cô cứng đờ. Cô thậm chí không thể nhớ lần cuối cùng mình được tắm rửa đằng hoàng như vậy là khi nào. Những trận đòi roi, những công việc nặng, những giấc ngủ ít ỏi chậm chạp, những bữa cơm khô khốc vô vị...mọi thứ từng ngày từng giờ ăn mòn con người cô. Nước mắt và máu lẫn lộn chảy xiết đến khô kiệt.

Cô không còn nhớ được, lần cuối cô thấy tim mình đập rộn lên vì Tần Ngạo là khi nào. Sợ hãi, hoảng loạn, chán ghét, mệt mỏi...mọi thứ cảm xúc đã thay thế cho rung động đầu đời đẹp đẽ.

Tần Ngạo, cô đã thực sự chạy thoát khỏi gọng kìm giam hãm tàn nhẫn của y chưa? Hay phải chăng hắn sẽ sớm tới thôi...sớm tới để bắt cô trở về. Tần Ngạo, tha cho cô được không. Làm ơn tha cho cô được không?

25. Chương 25

“Bác trai, bác gái, hai người dùng thử xem”

Xảo Vần làm một bàn thức ăn thịnh soạn, mỗi món đều bày biện vô cùng bắt mắt. La phu nhân kéo cô ngồi xuống cạnh bà.

“Con gái, sao còn gọi là bác trai, bác gái nữa. Phải gọi là ba, mẹ.”

Xảo Vần ngượng ngùng gọi hai tiếng theo lời của La phu nhân, khiến hai người già cười không khép được miệng.

“Thật là một cô gái tốt.”

La phu nhân gấp thức ăn vào bát cho Xảo Vần, bản thân được yêu thương như vậy cô tất nhiên sẽ không từ chối. Không ngờ cô không chỉ lấy lòng được Tần Ngạo, mà hiện giờ còn có thể thể chỗ La Thư Anh, trở thành con gái cưng của La gia.

“Ba, mẹ, chị Tiểu Nhu chắc nấu ăn rất ngon.”

“Đúng vậy, con bé nấu ăn giỏi lắm. Chỉ tiếc phận bạc, không ngờ lại bị chính đứa em gái ngu xuẩn của mình hại qua đời.”

La phu nhân nói xong, La Cao Bá không hài lòng ho mấy tiếng. Xem ra ông không muốn đem chuyện này nói với Xảo Vần. La phu nhân hiểu ý chồng, nhanh chóng tươi cười múc một chén canh gà cho Xảo Vần.

“Nào, uống chút canh đi. Đứa bé phải khỏe mạnh mới được.”

Xảo Vần xoa xoa chiếc bụng còn chưa có biểu hiện lớn lên của mình, cười vui vẻ. Đúng vậy, đứa con này khó khăn lắm mới có thể có được, tuy Tần Ngạo không hài lòng việc cô lên không uống thuốc tránh thai để

có đứa bé nhưng y cũng không có biểu hiện gì là bài xích, cũng không ép cô bỏ nó đi. Vì vậy, cô nhất định phải tận dụng cơ hội thật tốt, khiến Tần Ngạo hoàn toàn thuộc về cô, vị trí Tần phu nhân kia cũng sẽ phải là của cô.

Trong phòng họp hội đồng, không khí trở nên căng thẳng. Mấy ngày này, một người điềm tĩnh đến mức lạnh lùng như chủ tịch của bọn họ không biết vì sao rất dễ dàng nổi nóng. Tần Ngạo gõ gõ đầu bút xuống mặt bàn, giọng nói của y khiến người ta trong lòng hoảng sợ

“Mấy người gọi cái này là kế hoạch chiến lược hiệu quả nhất?”

Y vung tay ném tập báo cáo xuống thùng rác ở góc phòng phía sau.

“Mấy người ăn cơm của Hoàng Thế xem ra cũng quá nhiều nên nhàm chán không muốn ăn nữa đúng không? Muốn nhường cho người khác?”

Vài vị đầu đã hai thứ tóc mà cũng đến mức mồ hôi chảy trên trán, còn vài người trẻ tuổi thì mặt tái lại, Tần Ngạo thần sắc như người từ âm phủ, khí thế áp đảo cả không khí trong phòng, khiến ai nấy đều cảm thấy hô hấp không thông.

Riêng chỉ có Thiên Trường Khanh là an nhàn bình tĩnh, hẳn thừa biết Tần Ngạo thời gian gần đây kích động là vì tìm không được La Thư Anh. Cô gái nhỏ không tiền không thế, lại có trốn được tai mắt của Tần Ngạo xem ra cũng thật giỏi. Chắc chắn phía sau còn có người đang âm thầm hậu thuẫn.

“Tan họp. Mọi người về làm việc đi. Phải dồn toàn lực vào công việc, đừng để chủ tịch thất vọng”

Thiên Trường Khanh không thèm xem sắc mặt của Tần Ngạo, trực tiếp kết thúc cuộc họp. Căn phòng rộng lớn dần dần chỉ còn lại hắn và y. Tần Ngạo nói lỏng cà vạt, vung tay đấm một cái xuống bàn.

“Chết tiệt.”

“Chẳng qua chỉ là một cô gái thôi sao, bỏ trốn rồi thì thôi.”

“Cô ta không giống.”

La Thư Anh không phải chỉ là một cô gái, cô là người cả đời này y cần phải giam giữ bên cạnh, hành hạ cô, khiến cô đau đớn, không thể sống lại không thể chết. La Thư Anh chính là hung thủ hại chết Tiểu Nhu của y, cô ta khác biệt so với tất cả. Vì vậy, chừng nào y cảm thấy chưa đủ, y quyết không buông tha cho cô.

“Hôm nay tôi xin nghỉ.”

Tần Ngạo ngồi nhìn Thiên Trường Khanh, hẳn tuy ở tập đoàn lúc làm lúc chơi, lại hay lượn lờ tán tỉnh nhân viên nữ nhưng gần như chưa bao giờ xin nghỉ. Đoán biết được ý của Tần Ngạo, Thiên Trường Khanh chưa đánh đã khai

“Hôm nay thứ 6, là ngày bà xã của tôi rảnh nhất. Tôi cần phải đến hâm nóng tình cảm với cô ấy. Một tuần qua tôi bị cô ấy phũ cũng hơi nhiều rồi.”

Sau đó, cảm thấy chưa thỏa đáng với nỗi lòng đau khổ của mình, Thiên Trường Khanh tiếp tục bổ sung:

“Cậu được em mè nheo trắng xinh đẹp Xảo Vĩ chăm sóc không phải quá lợi sao. Không như tôi ngày ngày lái xe qua hai thành phố chỉ để gặp Ân Ân mà còn bị mắng không thương tiếc, cũng không đồng ý đi ăn cơm cùng tôi, tệ nhất là càng không cho tôi đặt chân nửa bước vào nhà.”

Bà chị gái này của Tần Ngạo quả thật có chút khác người, tuy chỉ là chị em cùng mẹ khác cha nhưng y vẫn rất tôn trọng và chưa từng chống đối Vũ Lam Ân. Thiên Trường Khanh sau khi thấy Tần Ngạo không có ý gì là từ chối quyết định xin nghỉ phép của mình, hắn ba chân bốn cẳng phóng ra cửa.

“Khoan đã.”

“Tần thiếu gia à, không phải mới đây đã đổi ý rồi chứ?”

Tần Ngạo chống tay trên bàn, một hồi trầm ngâm mới lên tiếng.

“Cậu nói chị gái tôi từ chối đi ra ngoài cùng cậu, còn không cho cậu vào nhà?”

“Phải. Đừng chạm vào nỗi đau của tôi nữa có được không hả?”

“Chị ấy luôn luôn thế sao?”

“Không, chỉ mới mấy hôm gần đây thôi.”

Tần Ngạo im lặng.

“Cậu hỏi làm gì?”

Tiếp tục im lặng.

“Có ý kiến gì sao? Có cách gì giúp tôi sao?”

Một chuỗi im lặng khiến Thiên Trường Khanh muốn lật bàn khiêu nại, con người này cũng quá đáng vừa thôi chứ. Sau đó, hắn hậm hực đập cửa đi ra ngoài. Tần Ngạo lấy trong túi quần ra một bao thuốc, đốt lửa đỏ cháy lên phút chốc rồi tản ra làn khói trắng bay lượn mờ ảo.

Nếu y đoán đúng...nếu như đúng....

La Thư Anh, xem ra y đã biết vì sao y không thể tìm thấy cô.

26. Chương 26

“Vẫn không thân thiện như vậy nhỉ?”

Vũ Lam Ân bước lại gần Tần Ngạo đang hút thuốc ở ban công, cô đi đến cạnh y quay người tựa lưng vào thành lan can được làm bằng gỗ quý, hai tay khoanh trước ngực.

Hôm nay là sinh nhật của Tần Trung, là bữa tiệc lớn của Tần gia. Người già vốn dĩ không cần phức tạp như vậy, nhưng với vị trí đứng đầu Tần gia, bữa tiệc này mang ý nghĩa thương mại nhiều hơn chúc mừng.

Năm Tần Ngạo 18 tuổi, Tần Trung và Thương Tổ Tổ ly hôn, cũng là lúc Tần Ngạo ở bên ngoài dần dần tự lập. Hiện tại ngoài kế thừa hơn nửa sản nghiệp Tần gia, y còn có không ít những công ty tự mở và nắm trong tay chuỗi nhà hàng khách sạn hàng đầu.

Giống như Tần Ngạo yêu sâu đậm La Thư Nhu, mẹ y Thương Tổ Tổ cũng từng yêu sâu đậm một người con trai, lắm lẽ mang thai Vũ Lam Ân, vì quá sợ hãi nên sau khi lên lút sinh cô ra đã vứt bỏ bên đường, bỏ mặc sống chết.

Duyên phận quả thật khéo trêu đùa, một năm sau khi Thương Tổ Tổ ly hôn cùng Tần Trung, bà tình cờ biết được con gái mình còn sống. Vũ Lam Ân khi ấy là con nuôi của một thương gia giàu có Vũ Kiến Bắc, cũng chính là mối tình đầu của Thương Tổ Tổ năm xưa.

Vòng đi vòng lại, một nhà ba người có thể đoàn tụ. Vũ Lam Ân bề ngoài lạnh nhạt, bản tính nóng nảy nhưng thực chất tâm địa đơn giản, đến những thứ như hận thù vì bị mẹ bỏ rơi kia cũng chẳng một chút nảy sinh trong cô.

Thiên Trường Khanh đã từng bắt mẫn, hắn hỏi cô vì sao Thương Tổ Tổ năm xưa nhẫn tâm bỏ rơi Vũ Lam Ân mà cô không hề hận bà ấy, lại có thể vui mừng khi nhận mẹ như vậy. Vũ Lam Ân đáp cụt ngủn: “Vì lòng”

Người hỏi nghe xong thì mặt mày chuyển xanh chuyển trắng, trên đời lại có thể có người quá lười để hận người khác, chắc cũng chỉ có Vũ Lam Ân.

Tần Trung và Thương Tổ Tổ tuy đã ly hôn, nhưng quan hệ hai người vẫn rất tốt. Cũng như bao cuộc hôn nhân mang tính chất liên doanh khác, bọn họ từ đầu đến cuối không hề có tình, nhưng vẫn có nghĩa. Thương Tổ Tổ lại sinh cho Tần Trung một cậu con trai tài giỏi như Tần Ngạo, Tần Trung quả thật còn có chút cảm kích bà.

“Phiền phức.”

Tần Ngạo dụi tắt điều thuốc, y biết Vũ Lam Ân không thích mùi thuốc. Tuy Tần Ngạo chưa bao giờ nói ra, nhưng Vũ Lam Ân thường hay để tâm đến những hành động nhỏ như này mà biết được Tần Ngạo rất quý trọng người chị gái như cô.

Tần Ngạo thâm trầm lạnh lẽo, tàn nhẫn độc ác, ở Tần gia chưa bao giờ nể mặt ai. Đến ba đứa con của Tần Trung với mẹ hai Nhan Ly là Tần Phúc, Tần Minh và Tần Nhiên Nhã tuy trong lòng oán giận nhưng chưa bao giờ dám bày tỏ ra mặt với y. Bọn chúng đều sợ Tần Ngạo hơn cả sợ chính ba mẹ mình.

“Không đưa cô tiểu bạch thỏ xinh đẹp của mày về sao?”

Vũ Lam Ân cố ý cao giọng, La Thư Anh dù gì cũng là con dâu được Tần gia mang lễ cưới hỏi đàng hoàng, dù Tần Ngạo kiên quyết phủ nhận điều đó thì một con bé tình nhân cũng không có cửa so sánh. Vũ Lam Ân trong lòng kêu gào đắc ý: La Thư Anh, chị đây sẽ đòi công đạo cho em.

“Xảo Vốn đang có thai, không thích hợp những nơi ồn ào.”

Vũ Lam Ân sắc mặt tối đen, lại có chút không tin vào tai mình.

“Có thai?”

“Đã được hơn 3 tuần rồi.”

Vũ Lam Ân muốn bạt tai Tần Ngạo một cái, nhưng cô kìm chế cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, gương mặt không lộ ra cảm xúc, chỉ kênh kiệu một nụ cười.

“Thế sao mày không buông Tiểu Anh đi. Tình nhân tốt đẹp cũng có rồi, con cũng đã có. Sao không tha cho con bé?”

Tần Ngạo chống hai tay vào thành lan can, hần nhìn xuống khuôn viên đang được thắp sáng bởi vô số những bóng đèn màu sắc bên dưới, bàn tiệc đầy ắp sơn hào hải vị bày biện rất tỉ mỉ, tháp ly cao 9 tầng bốc một làn khói, rượu từ chai sâm banh trong tay Tần Trung chảy xuống một đường đỏ sẫm. Từ những vị lão gia, phu nhân đến cậu ấm cô chiêu của họ đều mang trên người toàn đồ hiệu bạc nhất, trang sức lấp lánh toàn thân.

Cảnh tượng này làm Tần Ngạo nhớ về năm hần 12 tuổi, tại tiệc sinh nhật của La Thư Nhu. Khi pháo hoa bắn sáng rực cả một khoảng trời, hần phát hiện em gái La Thư Nhu là La Thư Anh đang làm một hành động ngậy ngốc.

“Em ở trên đó làm gì?”

“Càng trên cao thì có thể càng gần những bông hoa trên bầu trời.”

Tần Ngạo nhìn La Thư Anh giờ đã trên đỉnh ngọn cây, dù pháo hoa đã tắt hết nhưng cô chưa chịu xuống.

“Xuống thôi, nếu mà ngã sẽ nguy hiểm.”

Tần Ngạo không hiểu vì sao y lại đặc biệt quan tâm đến La Thư Anh có nguy hiểm hay không, chỉ là có cảm giác không thể bỏ mặc cô nhóc này. Có lẽ vì La Thư Anh là em gái mà La Thư Nhu yêu quý nhất, có lẽ chỉ vậy thôi.

“Không...không xuống được.”

La Thư Anh mếu máo muốn khóc, cô bé sợ hãi nhìn từ cây cao xuống mặt đất, một khoảng cách theo cô là cao như mấy tầng nhà. Tần Ngạo nhíu đôi lông mày, có thể lên lại không thể xuống, đúng là một đứa ngốc.

“Nhảy xuống, anh sẽ đỡ.”

Tần Ngạo sửng sốt vì mình mỉm cười khi nhìn La Thư Anh, lại càng sửng sốt khi y nói với cô câu ấy. Nhưng lời nói ra không thể rút lại, y dang tay chuẩn bị tư thế sẽ đỡ cô.

“A...ngã mất...ngã mất thôi huhu...nếu chết hãy cho con lên thiên đường.”

Tần Ngạo búng trán La Thư Anh một cái thật kêu, cô bé mới từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm đè lên Tần Ngạo.

“Cô bé ngốc...”

Tần Ngạo cong khoe môi, muốn đưa tay cốc đầu La Thư Anh, nhưng tay y dừng lại giữa không trung. Cảm giác vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm này khiến lòng y nảy sinh mâu thuẫn.

Lại có lẽ vì La Thư Anh là em gái sinh đôi của La Thư Nhu ư? Lần đầu phát hiện, cuộc đời y cũng có lúc phải đặt nhiều sự “có lẽ” như vậy. Tần Ngạo nhắc La Thư Anh đứng dậy.

“Không sao nữa rồi.”

“Cảm ơn anh”

Mấy giây không tìm được, La Thư Anh mím mím môi rồi quyết định bỏ sung.

“Anh thật sự không nhớ...”

“Anh Tần Ngạo!”

La Thư Nhu ở phía sau chạy lại, vừa nhìn thấy cô Tần Ngạo đã mỉm cười.

“Em tìm anh này giờ, mọi người đang chơi trò chơi bên kia, chúng ta mau qua.”

“Ừ”

Tần Ngạo lại lần nữa bị La Thư Nhu nắm tay kéo đi trước mắt La Thư Anh.

“À, cả em nữa nhé Tiểu Anh. Mau qua bên kia thôi.”

“Vâng.”

Nụ cười của La Thư Anh khi ấy có điều gì đó ẩn lấp mà đến tận giờ y vẫn không hiểu được. Tần Ngạo đưa mắt nhìn ra xa hơn, có một cậu nhóc vừa đỡ một cô nhóc đứng lên. Cô bé ấy mặc chiếc váy cúc họa mi rất đẹp, y như bộ váy của La Thư Anh đêm ấy.

Khi La Thư Anh nhảy từ trên cây xuống dưới, chiếc lắc chân của cô rung nhẹ, tạo thành những âm thanh rung động lòng người.

“Anh thật sự không nhớ...”

Tần Ngạo đã quên mất điều gì rồi? Đêm ấy La Thư Anh định nói gì với y? Tần Ngạo quay sang Vũ Lam Ân, gương mặt cô kiên nghị lạnh nhạt, y nói với cô.

“Đúng là tình nhân tốt đẹp đã có, con cũng đã có. Nhưng La Thư Anh, em sẽ không buông.”

27. Chương 27

(Vì có bạn hỏi nên mình nhắc lại lịch đăng truyện cụ thể là vào thứ 2-4-6 trong tuần nhé, nhưng mấy bữa gần đây mình hay có công việc chất tùm lum cần giải quyết nên mình thường đăng sai lịch. Nhưng yên tâm là mình vẫn nhớ và sẽ bù đầy đủ khi có thời gian rảnh ngay. Vì vậy các bạn hãy thương xót cho cái thân già của tui huhu T_T.)

Vũ Lam Ân trở về nhà vào khá khuya, lúc này đúng ra La Thư Anh đã đi ngủ nhưng đèn phòng vì sao vẫn còn sáng.

“Có lẽ nào...”

Đôi giày cao gót bị cô vứt qua một bên, Vũ Lam Ân vội vã mở cửa chạy lên tầng, hi vọng không phải như những gì cô đang nghĩ.

Cửa kính bị đập vỡ, đồ đạc trong phòng lộn xộn như vừa có một cuộc giằng co kịch liệt, quần áo và vật cá nhân trong tủ đồ của La Thư Anh bị lấy đi sạch sẽ cuốn sổ và cây bút của La Thư Anh bị văng vào một góc, Vũ Lam Ân tiến đến nhặt lên. Vài nét chữ run rẩy

[Cứu em với, Tần...]

Mấy chữ sau định viết có thể không kịp nữa, chỉ còn lại một đường gạch dài đến cuối trang. Vũ Lam Ân nổi giận, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, lời nói rít qua kẽ răng.

“Tần Ngạo, mày quả thật không phải con người.”

Bóng tối phủ mắt tầm nhìn, hôm nay trời không có trăng, chỉ có từng đợt gió lạnh. Cảm giác như trời sắp vào đông. La Thư Anh nhìn theo khoảng sáng mờ duy nhất từ cửa sổ sát đất trong phòng, bước về phía đó. Sợi dây xích từ cổ chân và cổ tay của cô kêu leng keng theo từng chuyển động, lấn át tiếng của chiếc lắc chân bằng bạc, dội vào lòng người như độc được mang đến cảm giác cùng cực nhức nhối và đớn đau.

Hai tuần kể từ khi người của Tần Ngạo tới nhà Vũ Lam Ân bắt cô đi, đem xích cô trong căn phòng này, cơm ba bữa mang đến phòng, tuy nhiên y vẫn chưa tới gặp cô.

Trong phòng máy sưởi vẫn đang bật, nhưng không gian lạnh lẽo đến dọa người. Ngoài một chiếc giường nhỏ kê sát tường cùng vali đồ của cô thì không còn gì cả, trống hoang cô tịch. Sợi dây xích đủ dài để cô có thể tự do đi lại khắp phòng, vào đến nhà tắm, nhưng không đủ để La Thư Anh có thể nhảy từ tầng này xuống đất. Vì vậy, dù vài lần đã nghĩ đến việc nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng tình trạng cả người bị treo lơ lửng ở không trung thì cũng không tốt đẹp gì hơn. Không cho sống cũng không để chết, chính là phong cách của Tần Ngạo.

Cánh cửa phòng mở ra, đèn trần bật sáng làm La Thư Anh hơi nheo mắt, nhưng cô không quay đầu, mặc kệ người phía sau là ai.

Có thể đã đến giờ cơm tối, hoặc cũng có thể đã đến giờ ăn sáng, cô chẳng còn biết nữa. Cảm giác bất lực xâm chiếm toàn bộ cơ thể, biến thành cơn tê liệt âm ỉ trong từng dây thần kinh. Nếu cứ như này, cô sẽ hóa điên. Mà cũng tốt, vì một kẻ điên thì sẽ không thể biết đến đau đớn.

Một luồng áp bức ập đến, cổ tay La Thư Anh bị bàn tay to lớn rắn chắc siết chặt, Tần Ngạo ép cô quay người đối diện với đôi mắt sâu thẳm lạnh giá của y.

“Ở đâu cô có nó?”

Trên tay y, sợi dây chuyền cúc hoa mi với những cánh hoa sắc cam đẹp rực rỡ, nhụy hoa là viên đá quý màu xanh lục, trong suốt lấp lánh như đôi mắt La Thư Anh.

La Thư Anh không thể nói cũng không thể viết, cô mở to mắt nhìn thẳng Tần Ngạo, cái nhìn như châm chọc, như thách thức, cái nhìn khiến y nhanh chóng điên tiết đẩy cô ngã xuống đất. Dáng người y cao lớn thẳng tắp như bức tượng thánh ngạo ngễ mà xa cách.

Tần Ngạo lục tung vali đồ đạc ở góc phòng của La Thư Anh, thấy được một cuốn sổ còn mới và một cây bút viết, ném đến trước mặt cô.

“Nói đi, ở đâu cô có nó. Không nói tôi giết cô.”

Sợi dây chuyền ở dưới ánh đèn phòng như đang phát sáng, dội lại vô số ký ức về La Thư Nhu trong y, khiến y không thể kìm chế cơn giận, muốn một lần bóp chết người con gái đang ở trước mặt cầm cúi viết vào trang giấy.

La Thư Anh không khóc, đã rất lâu rồi Tần Ngạo không còn trông thấy một giọt nước mắt nào của cô rơi xuống. Cô đang cười, diêm lệ mà lạnh lẽo, châm biếm lại chua chát.

[Tôi đã giết La Thư Nhu rồi cướp nó đấy.]

Tần Ngạo khựng người nhìn, y không ngờ La Thư Anh có thể trả lời với y như vậy, cảm cô bị siết chặt đến đau nhói, đôi mắt của y như một hố đen vũ trụ muốn nuốt chửng cả người cô, xoáy cô vào tận cùng của băng giá.

“Nói dối.”

Hơn 3 năm trước, La Thư Nhu cả người đầy máu nằm trong vòng tay Tần Ngạo, mỉm cười nói với y: “Đừng trách Tiểu Anh, em ấy không cố ý.”

Từ đó, người duy nhất trên đời y không thể buông bỏ hận thù chính là La Thư Anh. Một câu này của cô chẳng phải cũng là hợp tình hợp lý sao, nhưng vì điều gì y không thể tin? Vì nụ cười châm chọc, vì dòng chữ hoa lệ nhức mắt, vì ánh nhìn điềm nhiên tĩnh lặng của cô hiện tại?

“Mau nói! Vì đâu cô có?”

Tần Ngạo cảm thấy bản thân y sắp không kìm chế nổi dòng cảm xúc đang bùng phát trong cơ thể, huyết quản căng phồng và dòng máu như đang muốn trào ngược, y thật sự sẽ giết chết La Thư Anh.

[Ai biết. Nó tự ở đây thôi.]

La Thư Anh nhếch khóe môi, thái độ của cô chẳng khác nào như đang hét lên với Tần Ngạo, có giỏi thì anh giết tôi đi. Quả nhiên, má La Thư Anh đột nhiên nóng rát, năm ngón tay to của Tần Ngạo in đỏ trên làn da xanh xao.

“Khốn kiếp. Cô đang cố tình muốn chọc tôi điên lên?”

Trong lúc lãnh trọn một cái tát từ y, rằng cô vô tình vấp vào môi đau điếng, lúc này một dòng máu đỏ chảy từ khóe miệng, vị tanh nồng xộc lên mũi. Nếu còn có thể phát ra tiếng cười, La Thư Anh thật muốn nhìn sự thảm hại của Tần Ngạo trước mặt, cười một trận lớn, để âm thanh giễu cợt của cô có thể vang khắp căn phòng khốn nạn này, nơi đang giam giữ cả thể xác và linh hồn cô.

Quả nhiên, Tần Ngạo cũng có lúc phải bắt lực đau đớn. Tuy nhiên, lòng cô hiện tại còn đau đớn hơn y gấp trăm ngàn lần. Tần Ngạo vì La Thư Nhu mới trở nên như vậy, thế nhưng y có bao giờ nghĩ đến cô cũng chính là vì y mới thành như hiện tại hay không?

[Tần Ngạo, anh thật thảm hại.]

La Thư Anh sẽ không để cho Tần Ngạo thấy sự đau đớn của mình thêm bất cứ lần nào. Tuy hiện tại chỉ có thể phờ phạc bản thân, nhưng cô cũng sẽ không để y biết cô đã yêu y sâu đậm như nào, đau khổ vì y ra sao. La Thư Anh không muốn để Tần Ngạo có thể đắc ý. Y càng muốn cô đau khổ khóc lóc, cô sẽ càng lạnh lẽo khinh thường.

Tần Ngạo siết nắm tay, y rời khỏi phòng một lúc thì quay lại và cầm theo một sợi roi da rất dài. La Thư Anh đoán biết được điều gì sẽ xảy đến với mình tiếp theo, cô đứng dậy muốn chạy về phía nhà tắm nhưng mái tóc đột ngột bị kéo mạnh khiến cả người ngã xuống. Tần Ngạo vươn tay xé toạc bộ đồ ngủ trên người La Thư Anh, chăm chú nhìn cơ thể cô, La Thư Anh chỉ kịp nhìn thấy nụ cười âm hiểm tàn độc của y, sợi roi da xé gió quất xuống người cô, kèm theo giọng nói vô cảm.

“La Thư Anh, xem ra cô đúng là rất giỏi chịu đựng. Vậy thì đây là phần thưởng cho đêm nay.”

28. Chương 28

Ôi tôi bận quá huhu:“(Tuần sau bù dần dần nhé, tôi biết tôi đang thiếu chương mà:”)

follow tôi chưa nè (• •)

“Tha cho tôi, làm ơn tha cho tôi”

Xảo Vần vừa quỳ vừa lay một người phụ nữ. Gió trên tầng thượng tương đối mạnh, thổi tóc cô bay loạn. Từ trên này nhìn xuống không rõ phố phường bên dưới.

Mà hiện tại, Xảo Vần đã bị người kia ép tới bước cuối cùng, một cái đẩy nhẹ có thể khiến cô tan xương nát thịt.

“Tha? Cô có từng thấy ai phản bội chủ tịch mà được tha chưa?”

Người phụ nữ kia dáng vẻ ung dung, giọng nói lạnh lùng, đôi mắt đen nháy khinh thường nhìn vào cái bụng đã hơi to tròn của Xảo Vần.

“Tôi biết sai rồi, tôi biết sai rồi”

Nước mắt làm lớp trang điểm trên gương mặt Xảo Vần nhòe nhoẹt xấu xí.

“Muốn tha cũng không phải không có cách.”

“Cách gì, chỉ cần trong khả năng của tôi. À không không, kể cả có vượt ngoài khả năng tôi cũng nhất định làm cho được”

“Thế hả? chi bằng cô tự thắt cổ chuộc tội đi. Đỡ mắt công nháy lâu lại nát hết gương mặt xinh đẹp này, thế thì xúc phạm La tiểu thư lắm”

Xảo Vần sắc mặt tái mét, trong khi đối phương nói xong lại lớn giọng cười.

“Biểu cảm gì vậy, thật nhàm chán”

Sau đó lạnh giọng nói tiếp

“Chủ tịch không cần biết cô dùng cách gì đối phó Tần Ngạo, phải tra ra được nơi hắn giam giữ La tiểu thư”

“Tôi... ”

Việc này quả thật quá sức với Xảo Vần, nhưng một câu từ chối nói ra có cho cô thêm mười lá gan cũng không dám.

“Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu.”

Người kia rời đi một lúc lâu rồi, nhưng Xảo Vần vẫn còn thấy chân tay run rẩy. Mới chỉ đây thôi, suýt nữa hai mẹ con cô đã từ trên này rơi xuống.

Đây không phải một lời dọa dẫm cho vui miệng, có thể cho bạn thiên đường cũng có thể đẩy bạn vào địa ngục, trên đời này chỉ có một người.

Chính là La Cao Dự - người đàn ông có lẽ còn đáng sợ hơn cả Tần Ngạo.

“La Thư Anh, đồ khốn kiếp”

“Thứ đàn bà như cô không đáng có được cuộc sống tốt đẹp”

“Tại sao cô phải như vậy? Tại sao”

“Trả Tiểu Nhu về cho tôi”

Cứ mỗi một câu lại đi kèm với một lần quát roi.

Không biết qua bao lâu, căn phòng mới được trả lại sự yên lặng đến lạnh người.

Mùi máu tanh nồng như muốn khóa lấp hết thấy không gian.

Tần Ngạo neho đôi mắt nhìn, roi da trên tay hắn rơi xuống nền.

La Thư Anh nằm bất động, máu chảy từ những vết lằn dài chẳng chịt trên cơ thể, hơi thở cô yếu ớt.

“Chưa chết? ”

Tần Ngạo băng lãnh dùng bàn tay thô bạo nâng mặt cô, nhìn bộ dạng thảm hại của La Thư Anh, khóe môi y khinh miệt.

“Xem ra những kẻ như cô đúng là sống thật dai, đáng khâm phục”.

Châm chọc như thế, La Thư Anh sao có thể không hiểu.

Ngoài kia hình như trời gần sáng rồi, tiếng nói chuyện vọng đến của tốp người đi thể dục dưới đường vang đến bên tai cô, hoặc cũng có thể chỉ là do bản thân cô tưởng tượng ra.

Ánh sáng vốn là thứ rất lâu rồi cô không thể nhìn thấy.

“Giờ thì nói đi, cô có nó ở đâu?”.

Tần Ngạo đưa sợi dây chuyền ra trước mặt La Thư Anh, trên vàng trán của cô chảy ra một dòng máu đỏ sẫm.

La Thư Anh cong môi, phô ra nụ cười mà Tần Ngạo cho rằng vô cùng đáng ghét.

Hàm răng trắng bóng hiện tại vì nhiễm máu mà hơi đỏ lên.

Cô không còn đủ sức để ngồi dậy hay phản kháng với Tần Ngạo, cũng không có ý định viết vào cuốn sổ bên cạnh.

La Thư Anh nhìn Tần Ngạo bằng đôi mắt trống rỗng, sự cô tịch tột cùng như có thể giết chết người ta.

“Khốn kiếp! ”

Tần Ngạo nắm tóc cô, kéo vào nhà tắm. Nước lạnh chảy xối lên người La Thư Anh, trượt qua những vết thương vô cùng đau đớn, hòa lẫn trong máu thành một dòng đỏ hồng lăn dọc theo cơ thể, uốn lượn trên sàn đá cẩm thạch.

“Cô điên rồi. Cô là một con đàn bà điên. ”

Điên? Phải, La Thư Anh cũng nghĩ cô điên rồi. Cô thật sự điên rồi. Cô vì Tần Ngạo mà điên.

Thế nhưng, y cũng điên.

La Thư Nhu trong quá khứ kia cũng điên.

Tất cả đều đang lẫn lộn, lạnh ngắt như nước, ám ảnh như máu.

Tần Ngạo xả đầy nước vào bồn tắm, y ném La Thư Anh vào trong. Hai tay giữ chặt cổ cô, dìm cô trong nước.

Tần Ngạo không biết từ khi nào mà y càng ngày càng phát điên vì người phụ nữ này.

Y chỉ biết mọi bức dọc, đau khổ, uất ức cùng bất lực của bản thân, cần phải đem đổ lên người La Thư Anh.

Kẻ căm không cùng y tranh cãi, kẻ căm chẳng vì điều gì mà kêu đau, kẻ căm như một cái bóng lặng lẽ.

Đúng rồi, chính là từ lúc ấy. Từ khi La Thư Anh ở trước mặt y cắn đứt lưỡi mình như lời thách thức

Cô không nói với y về vụ tai nạn năm xưa.

Cô không chửi mắng cũng không ủy khuất.

Cô không bắt mặn cũng chẳng khốc lốc.

Không nói nữa, không gì cả.

Cũng như bây giờ cô không nói với y, La Thư Anh im lặng và nhìn y rồi cười.

Một dòng điện chạy dọc sống lưng như muốn kích thích toàn bộ tế bào, thâm tâm y trong phút chốc trở nên lạnh ngắt.

La Thư Anh cảm giác cả người đang dần nhẹ bẫng, chút ý thức còn lại cho cô biết cơ thể đang bị nhấn chìm trong bồn nước lạnh.

Cô nhớ rất rõ, đây là lần thứ hai trong đời cô cảm thấy như vậy.

Ai khi tuyệt vọng cũng đều muốn chết, nhưng cảm giác cận kề cái chết là một loại cảm giác mà không phải ai cũng chịu được.

Nó trống hoang, bất lực, và lạnh.

Tựa như trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực bị bàn tay vô hình khoét ra. Và ở chỗ đó không còn gì nữa, không tình yêu, cảm xúc, tất nhiên cũng không thù hận.

Con người sắp chết thường nảy sinh hoài niệm.

La Thư Anh thả lỏng cơ thể, cô không còn đủ sức lực cũng như ý thức để kháng cự lại thần chết nữa.

Quan trọng nhất là một lý do để cô vùng vẫy chối bỏ cái chết cũng chẳng còn.

Chỉ bằng cứ như vậy, La Thư Anh bỏ mặc bản thân mình chìm dần, rơi rồi vỡ tan trong hoài niệm cuối cùng...

Tần Ngạo, bây giờ là lúc tôi đền mạng này cho La Thư Nhu theo ý anh, được chưa?

29. Chương 29

(Hôm nay mình thấy các bạn tranh luận rất sôi nổi về câu chuyện nhĩ, tuy không có thời gian trả lời bình luận của mọi người nhưng mình đều đọc hết nhé. Cảm ơn các bạn đã đưa ý kiến góp ý)

Ai khi tuyệt vọng cũng đều muốn chết, nhưng cảm giác cận kề cái chết là một loại cảm giác mà không phải ai cũng chịu được.

La Thư Anh chới với trong dòng nước lạnh ngắt, vậy là cuộc sống tươi đẹp của một cô nữ sinh mới chỉ bước vào cấp ba sẽ kết thúc như này sao?

Người ấy, cô còn chưa kịp nói cô thích y...

Ngay khi bản thân kiệt sức không thể vùng vẫy, La Thư Anh được người nào đó bế bổng lên, vòng tay rất vững chắc.

Tần Ngạo vỗ lưng cho La Thư Anh, cô ho sặc sụa một hồi dài, đôi mắt đỏ ửng không biết vì sợ hãi hay kích động. Y cứu cô, Tần Ngạo vừa mới cứu cô.

“Ồn chưa?”

Tần Ngạo không thừa không thiếu nói với La Thư Anh, khiến cô trong lòng chợt có chút chua chát. Y chưa từng dịu dàng với cô như khi ở cạnh La Thư Nhu, chưa một lần nào.

“Em không sao.”

La Thư Anh vô thức quay đầu nhìn ra phía sau, trên bãi cỏ rộng các bạn nam sinh nữ sinh đang chia thành từng tốp lớn nhỏ, mỗi người một việc để nhanh chóng hoàn thành buổi chào đón học sinh mới của trường.

La Thư Anh và La Thư Nhu bước vào 16 tuổi, Tần Ngạo đã ở ngoài vừa học đại học vừa tự làm kinh doanh. Nếu không phải vì lần này có La Thư Nhu, chắc y cũng sẽ không đồng ý đại diện cự học sinh ưu tú của trường về tham gia hoạt động này.

“Không nên bắt cần.”

“Em biết.”

La Thư Anh đôi mắt hơi đượm buồn, nhìn xuống mặt nước sóng sánh phản chiếu tán lá xanh biếc trên đỉnh đầu.

Cô đôi lúc không hiểu bản thân mình, như khi này vừa nảy sinh ý định muốn thử cảm giác cận kề cái chết. Liệu đó có phải cảm giác tội tệ nhất trên đời này.

La Thư Anh trăm lần tự hỏi, tại sao người trong lòng Tần Ngạo lại không phải là cô. La Thư Anh gặp y trước, hay vốn dĩ La Thư Nhu gặp y trước, cô thậm chí chẳng còn nhớ rõ.

Năm ấy, y cứu cô.

Hiện tại, y giết cô.

Năm ấy, cô nghĩ rằng cảm giác cận kề cái chết là cảm giác tồi tệ nhất trên đời này.

Hiện tại, cô hiểu ra ở cạnh y mới chính là điều tồi tệ nhất.

La Thư Anh mở mắt, sợi dây xích ở cổ tay và chân khiến người cô nặng trĩu không thể cử động, toàn thân đau đớn như đang nằm trên một chiếc giường nhiều gai. Lại một lần nữa, Tần Ngạo không để cô chết.

La Thư Anh ngồi dậy, cô dùng hết sức giãy dụa, tiếng leng keng va chạm từ những sợi dây xích vọng trong phòng, chiếc lắc bạc dưới chân đã không còn.

[Dự...]

Mấy máy cánh môi không thành tiếng, trong lòng cô hoảng loạn cực độ, đôi chân đau nhức run rẩy khiến cơ thể ngã xuống nền, La Thư Anh vừa bò vừa tìm kiếm khắp căn phòng.

“Tặng cho em cái này.”

“Hoa anh thảo.”

“Như thế này, mỗi bước chân của em đều sẽ nhớ có anh trai làm điểm tựa, đừng để vấp ngã. Nếu ngã, nhất định phải biết cách đứng lên. Nếu ai dám đẩy em ngã, nói với anh, anh nhất định liều mạng với người đó.”

“Hoa anh thảo - chìa khóa nhỏ của thiên đường”

Bồn tắm vẫn còn đầy nước, bọt sữa tắm che mất tầm nhìn, La Thư Anh đưa hai tay vào sờ soạng, sau đó cả người mất đà ngã vào trong, ướt át chật vật.

[Dự...không...]

Cô sợ hãi, mất nó rồi thì không còn điều gì chống đỡ cho lý trí của cô nữa. Để rồi cô sẽ ngã, vào hố đen của tuyệt vọng vĩnh cửu, không thể vãn hồi.

[Đừng mất...]

Không có một âm thanh nào phát ra, chỉ có đôi môi khô khốc nhợt nhạt và cổ họng dâng lên sự nghẹn đắng.

La Thư Anh khóc.

Từng giọt nước nóng bỏng tràn ra khóe mi, lăn dọc xuống gò má gầy gò, rơi vào nước. Đã từ rất lâu, lâu đến nỗi chính cô không nhớ nổi, cô mới lại khóc.

Một trận vỡ òa dữ dội như cơn mưa đầu hè, nước mắt tràn châu đứt đoạn nối nhau rơi khắp chốn.

[Dự...mất rồi...Dự...]

Tần Ngạo ngăn người đứng ở cửa nhà tắm, trước mặt hắn La Thư Anh đang ngồi trong bồn đầy nước, thu gối khóc nức nở như đứa trẻ bị bỏ rơi, gương mặt xanh xao tèm nhèm nước, môi nhợt nhạt mấp mấp chữ chẳng tròn vành, vô cùng thốn thức nghẹn ngào.

Hóa ra cô vẫn còn biết khóc?

Gương mặt y lần lượt xuất hiện vô số biểu tình, kinh ngạc, khó hiểu, nghi hoặc, thậm chí là giận dữ.

Tần Ngạo lấy trong túi áo sơ mi chiếc lắc bạc, y giơ đến trước mặt La Thư Anh.

“Tìm nó?”

La Thư Anh ngược đôi mắt đỏ nhìn đồ trên tay y, sau đó nhanh như chớp muốn cướp lấy, tuy nhiên cô vẫn chậm hơn phản ứng của Tần Ngạo một bước.

“Hóa ra thứ này với cô quan trọng như vậy?”

La Thư Anh có thể chẳng còn nhớ gì cả, Tần Ngạo cũng không rõ chuyện gì xảy ra trong khi hai người giằng co ở bồn tắm ba ngày trước. Phải, cô đã hôn mê suốt 3 ngày.

Nhưng khi bác sĩ tư được gọi đến mang cô đang hấp hối trong nhà tắm lên cấp cứu, đây là vật La Thư Anh nắm chặt trong lòng bàn tay. Sống chết giữ lấy như thế, Tần Ngạo nghĩ có thể dùng nó để đổi lấy một vài điều y muốn biết từ La Thư Anh. Nhưng y chưa bao giờ ngờ đến tầm quan trọng của vật này lại lớn như vậy, có thể khiến một La Thư Anh luôn quật cường đáng ghét trước mặt y khóc lóc đến nhếch nhác thảm hại.

“Muốn lấy lại”

La Thư Anh lau sạch nước trên mặt, có điều toàn thân cô đều ướt, càng lau lại càng trở thành nhem nhuốc, cuối cùng cô cũng khôi phục lại sự an tĩnh trong đôi mắt dù cơ thể đang run lên vì đau và lạnh, bình thần gật đầu.

[Trả cho tôi]

Tần Ngạo đọc được khẩu hình của La Thư Anh, một trận cười lạnh lẻo vang vang

“Trả cho cô? Sao chúng ta không thử làm một cuộc trao đổi?”

[Anh muốn gì?]

“Nói cho tôi biết sự thật về vụ tai nạn của Tiểu Nhu, cô đã hãm hại cô ấy như thế nào, và có ai đứng đằng sau”

La Thư Anh yên lặng cúi đầu.

“Sao? Không muốn lấy lại”

Tần Ngạo đung đưa sợi dây bạc như trên người, những chiếc chuông nhỏ rung rinh tạo nên âm thanh khe khẽ bên tai La Thư Anh.

[Được]

30. Chương 30

(Hôm nay không phải lịch đăng, nhưng vì tuần trước còn thiếu các bạn mấy chương nên phải thu xếp để bù nhẹ nhàng =.= Cảm ơn các bạn đã rất thông cảm cho sự bận rộn của tui:”)

Yêu thương >”<>

“Xoảng”

Chiếc laptop trên bàn bị một lực đạo hất mạnh xuống nền, Vũ Lam Ân giật mình nhìn sắc mặt u ám cực độ của La Cao Dự. Hai người một nam một nữ đứng phía trước toàn thân rét lạnh, chủ tịch của bọn họ chưa từng kích động như vậy.

“Dự, hãy bình tĩnh.”

Vũ Lam Ân nheo đôi mắt đẹp, đặt tay lên vai La Cao Dự trấn an anh. Nghĩ đến việc La Thư Anh bị Tần Ngạo giam giữ ở một nơi anh không thể biết, ngày ngày hành hạ cô, La Cao Dự đôi mắt đỏ lửa giận, toàn thân không ngừng tỏa ra luồng khí áp bức dọa người.

“Tư Á, trong ngày hôm nay phải mang Xảo Vãn đến trước mặt tôi.”

“Vâng.”

“Còn cậu Diển Quân, tiếp tục huy động toàn bộ người, dù phải lật tung cái đất nước ấy cũng phải tìm cho ra tiểu thư.”

Diển Quân chần chừ nhìn La Cao Dự.

“Chủ tịch, thành thật mà nói chúng ta ở Trung Quốc không có nhiều mối quan hệ, vì vậy việc tìm kiếm gặp không ít khó khăn.”

La Cao Dự chống tay lên bàn, tựa cằm trầm ngâm. Điều này anh hiểu rất rõ Vũ Lam Ân cũng yên lặng suy nghĩ, cô muốn giúp La Cao Dự nhưng lại nhất thời không biết giúp anh bằng cách nào.

Không đúng, cô tại sao quên mất bản thân là tiểu thư họ Vũ, con gái của thương gia Vũ Kiến Bắc nổi khắp Trung Quốc chứ.

“Dự, tôi có thể...”

“Đứa nào dám đòi lục tung cả Trung Quốc thế hả?”

Một giọng nói trầm khàn vang lên cắt ngang lời Vũ Lam Ân định thốt ra, người đàn ông trung niên mặc bộ quần áo thể thao thoải mái, trên vai còn đeo một túi đựng đồ đánh gôn, đầu đội mũ lưỡi trai màu trắng bước vào trong phòng.

“Ba”

“Bác trai”

“Triệu lão gia”

Những người bên trong đồng loạt lên tiếng, có chút bất ngờ vì sự xuất hiện đường đột của vị Triệu lão gia đã sớm “quy ẩn” kia.

“A..”

Chưa để tất cả kịp định thần, Triệu lão gia bị Triệu phu nhân phía sau giơ chân đạp cho một cái, lại bị bà véo tai chỉnh đốn.

“Ông tưởng ông như vậy là ngẫu lắm hả, còn dám bỏ tôi lại phía sau.”

“Bà xã, tôi biết sai rồi mà...”

Triệu lão gia nhăn mặt hạ giọng, Vũ Lam Ân che miệng nhin cười. Trong tất cả những cặp vợ chồng mà cô từng biết, ba mẹ của La Cao Dự là khiến cô thấy đáng nể phục nhất. Ngay cả khi đầu đã hai thứ tóc, họ vẫn làm không ít cặp vợ chồng son bây giờ phải ghen tị.

Thật sự rất dễ thương.

“Bác trai, bác gái, sao hai người lại tới đây đường đột vậy?”

La Cao Dự đánh mắt ám chỉ cho cấp dưới ra ngoài, Vũ Lam Ân vui vẻ chạy đến đỡ hai người vào ghế ngồi.

“Ba của Minh Minh khóc lóc ôm chân mẹ đòi sang thăm nó đấy.”

Triệu phu nhân nói dối tim không đập, chân không run, vẻ mặt cũng không có lấy một tia biến sắc làm Vũ Lam Ân chỉ có thể bật cười.

“Bà còn dám nói, ai mới là người nặng nề ra sân tập gôn đòi tôi bỏ dở buổi tập để đi thăm con trai với bà hả? Ai lấy đơn ly hôn ra đe dọa tôi hả?”

Vũ Lam Ân cười càng thoải mái, La Cao Dự cũng không phải đang bị nhốt trong tù đi, hai người này có cần phải làm quá như vậy không.

“Ba, mẹ, hai người muốn dùng gì không?”

La Cao Dự lúc này mới tiến đến ngồi xuống cạnh Triệu lão gia, căng thẳng trên mặt tản đi không ít, khoe miệng thậm chí còn hơi cong lên để lộ nụ cười.

“Cho mẹ một nước ép dưa, một phần đùi gà chiên, hai phần khoai tây lắc phô mai, hai ly kem dâu cỡ lớn, còn gì nữa nhỉ, à thêm hai cái chân gà nướng. Còn ông già nhọt nhèo phía kia thì con cứ cho lão ta một ly trà quế gừng, ít mật ong một chút, nhất định phải thả thêm hai lát gừng tươi đấy.”

La Cao Dự không còn xa lạ gì với kiểu coi phòng chủ tịch như quán đồ ăn nhanh của Triệu phu nhân, anh bình thần lấy giấy ghi đầy đủ rồi gọi trợ lý bên ngoài vào.

“Cho cậu 15 phút”

“Vâng.”

Triệu lão gia tấm tắc khen Triệu phu nhân vẫn quá hiểu ý ông, hai người già cười đến rạn rời.

Chỉ có Vũ Lam Ân là cơ mặt giật liên tục, một nhà bọn họ thế này không phải cũng quá kì dị rồi sao? Có điều, cô cũng đồng thời cảm thấy hạnh phúc thay cho La Cao Dự.

Quen La Cao Dự từ khi hai người chỉ là những học sinh tiểu học, Vũ Lam Ân không ít lần thắc mắc vì sao La Cao Dự lại không hề giống ai trong La gia.

La gia ngoại trừ La Thư Anh hiền lành dễ mến thì đều là một lũ người vô tâm vô phế, tuy lạnh lùng không cảm tính nhưng lại rất dễ đoán. Vì vậy, một người lúc ôn nhu thì cũng rất ôn nhu, lúc tàn nhẫn thì vô cùng tàn nhẫn, điềm tĩnh trầm ổn lại thâm sâu khó dò như La Cao Dự chẳng khác nào một đốm sáng duy nhất giữa khoảng không tối tăm.

Vũ Lam Ân hôm nay rốt cuộc cũng hiểu, là vì bởi anh vốn dĩ chẳng có quan hệ máu mủ gì với La gia, ngược lại trong người La Cao Dự đang chảy một dòng huyết thống nhà họ Triệu.

Triệu gia từ đời trước, đến đời Triệu lão gia, đến đời anh, vẫn là những người tuyệt vời như thế.

“Tiểu Ân, cháu bần thần gì thế. Mau ăn đồ ăn thôi.”

Triệu phu nhân hứng khởi xé bịch khoai tây lắc phô mai đưa cho Vũ Lam Ân. Triệu lão gia nhâm nhi tách trà quế gừng đang bốc hơi nóng.

“Phải rồi, ban nãy con nói muốn lục tung Trung Quốc làm gì cơ?”

“Chuyện này...”

“Lão già ngu ngốc kia, ông chẳng lẽ đã quên con dâu của chúng ta đang mất tích ở Trung Quốc đấy à?”

Bị Triệu phu nhân quát, ông ngẩn người mấy giây rồi mới à lên, sau đó vẻ mặt kích động nói với La Cao Dự.

“Sao con lại lục tung đất nước người ta lên như thế, thật không có phép tắc. Cả một quốc gia đâu phải việc mà một gia tộc nhỏ bé như chúng ta có thể kiểm soát. Con chỉ cần thiêu trụi cái Tần gia là xong, dám khi dễ con dâu của chúng ta bao nhiêu lâu mà giờ còn dám đem con bé giấu đi ư. Tưởng Triệu gia toàn người mù chấy.”

Triệu phu nhân: “Phải, phải. Trực tiếp thiêu trụi là xong.”

La Cao Dự: “...”

Vũ Lam Ân: “...”

Vũ Lam Ân không biết nên biểu tình gương mặt thế nào cho hợp lý, ban nãy cô còn lo lắng La Cao Dự vốn không có nhiều nhân lực và sức ảnh hưởng ở Trung Quốc, sợ anh không đủ sức tìm Tiểu Anh, định đề xuất ý kiến rằng cô sẽ bảo bà cô Vũ Kiến Bắc giúp đỡ. Nhưng hiện tại thế này, xem ra cô lo lắng dư thừa rồi. Hai vị trưởng bối đang ngồi đây, đừng nói là một Tần gia, e rằng là cả Trung Quốc cũng không thể đắc tội được.

Người đáng sợ nhất không phải là người chỉ có nhiều quyền thế, mà là người vừa nhiều quyền thế lại vừa nhiều mưu lược.

“Ba, mẹ, không cần kích động. Chuyện này con sẽ tự có sắp xếp.”

“Minh Minh, nhanh nhanh đón Tiểu Anh về đây, đừng để con bé chịu khổ nữa.”

“Nghe nói con bé nấu ăn thật quá ngon, mẹ vô cùng mong chờ.”

“Không được, tôi còn biết con bé từng đoạt vô địch bóng bàn cơ đấy, phải đấu với nó một ván.”

“Ai cho ông cứ giành con dâu của tôi thế hả?”

“Con dâu của bà? Ai là con dâu của bà? Con bé cũng là con dâu của tôi.”

“Ồ hay, thế con trai là ai mang nặng đẻ đau ra hả? Tất nhiên con dâu phải của tôi nhiều hơn.”

“Không có tôi thì bà có con trai để mà mang nặng đẻ đau à?”

Vũ Lam Ân nhăn mặt, hai người này cứ lúc nóng lúc lạnh như vậy. Tuy nhiên, trong lòng cô đột nhiên nhẹ nhõm, La Thư Anh, em có biết một gia đình ấm áp hoàn hảo như vậy vẫn đang đợi ở em một cái quay đầu không?

Sự viên mãn đến cảm động này chỉ có thể dành cho một cô gái duy nhất là em, tại sao em vẫn chưa biết đến?

La Cao Dự bên kia ánh mắt yên tĩnh, có lẽ cũng sắp đến lúc rồi. Lần này chỉ cần tìm được cô, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. Mặc kệ cô đã đủ tuyệt vọng khi bên người đàn ông mà cô chọn hay chưa, mặc kệ cô đang yêu hay đang hận, anh nhất định phải mang cô rời khỏi y.

31. Chương 31

Xảo Vần đưa tay chạm nhẹ lên khung ảnh trên mặt bàn, dù La Thư Nhu đã qua đời được hơn ba năm, nhưng căn phòng vẫn vô cùng sạch sẽ, có lẽ La phu nhân ngày nào cũng lau dọn rất cẩn thận.

Trong ảnh, cô gái mặc trong bộ đồ tốt nghiệp, tay cầm bằng cấp 3 cười đến rạn gối.

Thật giống, nếu cố gắng tìm ra một điểm khác biệt, có lẽ đó chính là đôi mắt. Đôi mắt của La Thư Anh cô gặp ở biệt thự Tần gia ám ảnh hơn thế này, hay phải chăng đó chỉ là vì Xảo Vần gặp La Thư Anh ở thời điểm đôi mắt cô đã không còn có thể sáng lên nữa.

Thời gian tàn nhẫn, lòng người vô tình, tất cả đã cướp đi sự vui vẻ trong đôi mắt của một cô gái.

Xảo Vần mím môi, thật ghen tị. Không phải cô đang ghen tị với La Thư Nhu đã mất, mà là ghen tị với La Thư Anh đang còn sống.

La Thư Anh chưa bao giờ được Tần Ngạo yêu thương, vì sao cô lại thấy ghen tị? Y không yêu cô ấy, nhưng lại không thể buông bỏ, đó chính là điều khiến cô thấy ghen tị.

Tấm gương trên tủ quần áo phản chiếu gương mặt thanh tú, gương mặt này có gì tốt đẹp chứ, tại sao La Cao Dự cũng quyến luyến, tại sao Tần Ngạo lại cuồng si?

La Thư Nhu hay La Thư Anh thì có gì khác biệt chứ, đều sinh ra trong cuộc sống nhung lụa giàu có, họ vốn dĩ không thể hiểu được một đứa trẻ mồ côi như Xảo Vần đã phải cố gắng sinh tồn như thế nào. Đã khao khát hạnh phúc như thế nào.

Hiện tại, Xảo Vần có đứa bé. Chỉ cần giữ chân được Tần Ngạo, cô có thể có được một gia đình trọn vẹn. Vì vậy, La Thư Anh là người mà cô phải loại bỏ triệt để.

Tất nhiên, cô không đủ sức để tự làm việc này, mà cô chỉ cần tìm được nơi Tần Ngạo giam giữ La Thư Anh rồi báo lại với La Cao Dự, mọi chuyện sẽ hoàn toàn kết thúc.

La Cao Dự và La Thư Anh, Xảo Vần và Tần Ngạo, tất cả đều sẽ trở về theo đúng quy luật của nó, cũng là quy luật mà cô mong muốn.

“Xuống ăn cơm trưa thôi, con gái”

La phu nhân hé cửa nói khẽ, bắt gặp Xảo Vần còn đang bồn thần nhìn những tấm ảnh của La Thư Nhu treo trên tường, bà bước vào đặt tay lên vai cô.

“Con bé thật dễ mến, đúng không?”

“Vâng.”

“Hồi nhỏ nó thông minh khôn khéo lắm, không ngu ngốc bất tài như đứa em gái của nó.”

Xảo Vần không có biểu tình, quay lại nhoẻn miệng cười với La phu nhân.

“Mẹ, chúng ta xuống ăn cơm thôi.”

La Thư Nhu cũng được, La Thư Anh cũng được, một người đã chết, một người sống mà như chết, La gia này giờ sẽ chỉ còn mình cô là cô con gái cưng của hai người họ, nhất định phải từng bước độc chiếm.

Xảo Vần sau khi dùng bữa xong, vì nhớ ra đến ngày khám thai định kỳ nên cô xin phép La Cao Bá và La phu nhân về trước.

Trên đường đến bệnh viện, cô gặp Tư Á, người phụ nữ lúc nào cũng mang vẻ kén kiêu xa cách, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Xảo Vần.

“Lên xe.”

Xảo Vần sợ hãi lùi lại một bước, nhưng bị Tư Á không kiên dè nắm tay đẩy vào xe ô tô, chiếc xe phóng thẳng đến sân bay, vé máy bay cùng hộ chiếu của Xảo Vần không biết từ lúc nào đã thu xếp xong xuôi, đem cô trực tiếp đến gặp La Cao Dự.

Tần Ngạo vừa trở về biệt thự, lại được Thiển Mãn thông báo Xảo Vần bị người ta bắt cóc. Y nói lỏng cà vạt, không biểu đạt thái độ gì.

“Ra ngoài trước đi.”

Trước khi rời khỏi phòng, Thiển Mãn vô tình để ý thấy Tần Ngạo lấy từ trong túi áo một chiếc lắc chân tùy tiện vút lên mặt bàn, là của Tiểu Anh?

Ông sợ hãi với chính những điều vừa mới xuất hiện trong đầu, vội vàng xuống tìm gặp Thi Nhi. Lúc này Thi Nhi đang cặm cùi lau chùi trong bếp, từ khi La Thư Anh trốn khỏi biệt thự, Tần Ngạo nổi giận đuổi hết người hầu trong biệt thự, chỉ để lại lão quản gia Thiển Mãn và Thi Nhi, nên mọi việc lớn bé nặng nhọc cô đều phải làm hết. Một ngày tất bật từ 3h sáng đến 11h đêm khiến Thi Nhi trông gầy đi nhiều.

“Thi Nhi, có chắc là Tiểu Anh đã trốn thoát không?”

Thi Nhi dừng động tác, ngơ vờ nhìn Thiển Mãn, nhỏ giọng thì thầm.

“Chắc chứ, Vũ tiểu thư còn chủ động báo với tôi Tiểu Anh đã trốn đến chỗ của cô ấy mà.”

Nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Thiển Mãn, Thi Nhi cảm giác bất an.

“Lão Mãn, lại có chuyện gì sao? Không lẽ Tiểu Anh...”

“Không, không có gì đâu.”

Có thể Tần thiếu gia chỉ vô tình nhặt được sợi dây ở đâu đó, hoặc cũng có thể chỉ là một sợi dây giống với cái của La Thư Anh, Thiển Mãn không thể vội vàng kết luận. Lại nói Thi Nhi lo lắng cho La Thư Anh như thế, nếu để cô biết chỉ sợ lại lớn chuyện lên.

“Lão Mãn, ba ngày nữa là đến ngày giỗ của La Thư Nhu rồi đúng không?”

“Đúng rồi.”

Mỗi năm, cứ đến ngày giỗ của La Thư Nhu là Tần Ngạo lại nổi điên, đánh đập La Thư Anh thừa sống thiếu chết. Năm nay cô ấy không còn ở đây nữa, Thi Nhi thở phào yên tâm.

Anh Quốc lúc này trời gần sáng, Xảo Vần sau cả một chuyến bay dài hơn mười tiếng đã được dẫn đến gặp La Cao Dự.

La Cao Dự quay lưng về phía cô, tầng thượng của KTV nổi tiếng được thắp sáng bởi vô số ánh đèn xa xỉ, bên dưới là dòng sông Thames tràn đầy sự sống uốn lượn như một dải lụa đen tuyền.

“Xảo Vần, cô còn nhớ chúng ta gặp nhau lần đầu ở đâu không?”

Giọng La Cao Dự lẩn trong tiếng gió, hai tay anh bỏ túi quần, bóng lưng thẳng cao lãnh, khoảng cách giữa hai người không quá xa cũng không quá gần.

Cô sao có thể không nhớ bản thân đi được đến hôm nay đều là La Cao Dự cho cô.

Người này hơn tất cả những đàn ông trên đời, thậm chí hơn cả Tần Ngạo, luôn là người khiến phụ nữ hoặc là cuồng si, hoặc là sợ hãi.

Đúng vậy, La Cao Dự luôn khiến Xảo Vấn phải run sợ.

“Nhớ.”

Bờ sông Thames muôn đời vẫn thế, rất xinh đẹp cũng rất tối tăm, muôn hình muôn vẻ, luôn luôn chuyển động như dòng nước của nó.

Một cô gái nhếch nhác vùng vẫy cố thoát khỏi đám đàn ông đang có ý định giở trò đồi bại, phía xa có người tiến đến, vung hai nắm đấm vào mặt một tên trong số họ.

“Con mẹ nó, thằng nào vậy?”

Đối phương rống lên bằng tiếng Anh lơ lớ, nhìn bộ dạng thấp bé đen nhẻm của hắn có thể đoán biết được hắn không phải người phương Tây, thậm chí có thể là dân bất hợp pháp.

La Cao Dự không nói nhiều lời, hai ba động tác đem cả 4- 5 tên đánh gọn vào một chỗ. Cô gái gương mặt lấm lem nước mắt, cổ kéo chiếc áo sơ mi xộc xệch đã bị xé rách để che đi phần thân thể lộ ra.

La Cao Dự sau khi giúp cô giải vây, cũng không mở lời, xoay người muốn bỏ đi nhưng bị cô gái ôm lấy chân.

“Cho tôi đi với, cho tôi ra khỏi đây.”

Cô gái nói với anh bằng tiếng Trung Quốc, lúc này La Cao Dự mới để ý kĩ gương mặt dưới ánh đèn vàng hắt xuống, dung mạo người này có 1-2 phần giống với Tiểu Anh khiến anh hơi bất ngờ.

“Cô tên gì?”

“Xảo...Xảo Vấn.”

“Còn đứng lên được không?”

“Được, tôi được.”

Xảo Vấn mừng rỡ vội vàng đứng lên, La Cao Dự liếc mắt thấy bộ dạng của cô, cởi áo vest sạch sẽ bên ngoài đưa cho Xảo Vấn.

“Khoác vào đi.”

Đó là lần đầu tiên họ gặp mặt. Sau đó dưới sự đào tạo của Tư Á, Xảo Vấn được chỉ bảo để có thể trở thành một La Thư Nhu thứ hai, cô còn được phẫu thuật gương mặt để giống với La Thư Nhu.

La Cao Dự thì thoảng đều sẽ gửi cho Tần Ngạo những tấm ảnh của Xảo Vấn, địa điểm ở rất nhiều nước khác nhau, nhưng chưa lần nào để ý gặp được cô. Mãi cho tới chuyến đi Ý vừa rồi, Xảo Vấn mới trực tiếp bước vào kế hoạch.

Chỉ là La Cao Dự tính sai một bước nhỏ. Xảo Vấn thế mà lại yêu Tần Ngạo, còn mang thai đứa bé của y.

“Đứa bé là trai hay gái?”

Dù chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng lại khiến Xảo Vấn sợ hãi vô cùng.

“Chủ tịch, xin lỗi. Tôi sai rồi. Đừng hại đứa bé.”

“Trai hay gái?”

“Trai...là con trai.”

“Thế à”

Cách nói chuyện nửa vờ của La Cao Dự càng làm Xảo Vấn sợ mất mặt, vừa muốn tiến lại cầu xin anh lại vừa không dám nhúc nhích.

Tư Á không biết xuất hiện ở phía sau từ lúc nào, giữ lấy hai tay Xảo Vấn, La Cao Dự quay người tiến lại phía cô, thuận tiện rút từ trong túi quần một con dao bấm sắc bén.

Lưng dao lạnh lẽo chạm lên mặt Xảo Vấn, di chuyển một đường thẳng xuống bụng cô, khiến Xảo Vấn hoảng loạn đến bật khóc.

“Chủ tịch, tôi sai rồi. Tha cho tôi.”

La Cao Dự đột nhiên cười rất sáng khoái, anh ném con dao sang bên cạnh.

“Hóa ra còn biết sợ?”

Nhìn gương mặt đã đầm nước mắt, La Cao Dự ra hiệu cho Tư Á buông tay, Xảo Vấn vô lực ngã xụp xuống đến, hơi thở nặng nề.

“Yên tâm, tôi không có thú vui hành hạ người khác như Tần Ngạo, đặc biệt là phụ nữ và trẻ em. Đối với tôi chỉ có hai loại, hoặc sống tốt đẹp, hoặc chết tồi tệ.”

La Cao Dự nhún vai bình thản, Xảo Vấn ôm lấy chân anh khiến quần âu phẳng phiu bị nhàu nát một chút.

“Chủ tịch, tôi hứa sẽ tìm thấy La tiểu thư cho ngài. Cho tôi ba ngày, nhất định tôi sẽ tìm thấy.”

“Vậy thì tốt.”

La Cao Dự có vẻ hài lòng với câu trả lời của cô, anh nhặt lại con dao bấm bên cạnh, đồng thời ra lệnh cho Tư Á đưa Xảo Vấn trở về.

Ba ngày nữa, nếu anh nhớ không nhầm thì chính là ngày giỗ lần thứ bốn của La Thư Nhu.

Bốn năm trước, mọi chuyện vì một ngày này mà bắt đầu.

Vậy thì hiện tại cũng nên vào chính ngày này mà kết thúc, triệt để kết thúc.

32. Chương 32

(Nghe nói cơ sở bạn đang mừng thầm vì truyện sắp tới hồi kết hả?:v Yên tâm đi truyện này hơn 150 chương nhé. Tim gan phổi phèo sẽ còn lộn lên dài dài. À cơ mà có ngược có sủng nên đừng lo lắng, không ngược cả truyện đâu ^^ Bật mí alala là sau này bé Tiểu Anh hạnh phúc lắm nè)

Vũ Lam Ân mệt mỏi nằm bất động trên giường lớn, điện thoại reo inh ỏi không cần nhìn cũng biết người gọi là Thiên Trường Khanh.

Cô vươn tay tắt nguồn, tùy tiện ném qua một bên. Chẳng bao lâu sau, chuông cửa lại vang lên, tất nhiên cũng chỉ có thể là Thiên Trường Khanh.

“Bà xã, sao em không nghe máy?”

Thiên Trường Khanh ung dung bước đến bên cạnh Vũ Lam Ân, hần nằm xuống cạnh cô, chống tay tựa đầu ngắm gương mặt đang thất thần của Vũ Lam Ân.

Vũ Lam Ân không thèm lên tiếng, vẫn chăm chăm nhìn trần nhà khiến Thiên Trường Khanh thật sự thất mắc cô đang nhìn thấy gì ngoài chiếc đèn chùm bắt mắt kia.

“Bà xã, có gì trên đó đáng xem hơn gương mặt đẹp trai của anh sao?”

“Sao anh vào đây được?”

Hỏi câu này xong, Vũ Lam Ân mới thấy hơi thừa thãi. Loại người như Thiên Trường Khanh có gì mà không làm được, chắc chắn đã nhân một lúc nào đó đánh chìa khóa nhà cô rồi.

“Anh dịch chuyển tức thời vào.”

Con người này vì sao cứ không nghiêm túc như vậy. Trầm mặc một lúc, Vũ Lam Ân nghiêng đầu nhìn Thiên Trường Khanh.

“Bà xã, đừng nhìn anh như vậy. Anh sẽ không thể thoát khỏi sự cám dỗ này mà đánh mất bản thân.”

“Anh có bản thân mà đánh mất sao?”

Vũ Lam Ân hừ lạnh, Thiên Trường Khanh ôm cô vào lòng, cô không kháng cự hẳn.

“Khanh, nói cho em biết La Thư Anh bị nhốt ở đâu?”

Vũ Lam Ân vô thường vô phạt hỏi một câu.

“Lam Ân, tại sao em lại quan tâm đến chuyện của người khác như vậy?”

Thiên Trường Khanh ít khi gọi thẳng tên cô, bình thường hẳn đều rất tùy tiện gọi cô là “bà xã” hay “em yêu” rồi còn “bé cưng”, mỗi khi hẳn gọi thẳng tên cô chính là lúc hai người có thể nói chuyện thực sự nghiêm túc.

“Tiểu Anh không phải người khác.”

Thiên Trường Khanh thừa nhận hẳn ghen tị với La Cao Dự. Dù hẳn biết Vũ Lam Ân và La Cao Dự chỉ là bạn bè thân thiết mà không phải một mối quan hệ mập mờ nào khác. Tuy vậy cũng chính điều đó khiến hẳn bức dọc, vì sao chỉ là một người bạn mà có thể khiến cô quá dễ tâm đến, trong khi hẳn đã theo đuổi cô rất lâu cũng chưa từng thấy cô quan tâm đến hẳn một chút.

“Khanh, nói với em.”

Vũ Lam Ân nghiêm túc nhắc lại, Thiên Trường Khanh là bạn và cũng là cấp dưới thân cận nhất của Tần Ngạo, có thể hẳn sẽ biết điều này.

“Anh không biết.”

Thiên Trường Khanh không nói dối, hẳn thật sự không biết La Thư Anh bị Tần Ngạo giam giữ ở đâu. Thiên Trường Khanh buông Vũ Lam Ân ra, hẳn ngồi dậy, dáng vẻ có phần cô độc đáng thương.

“Lam Ân, nếu như anh biết La Thư Anh đang ở đâu, thì em có muốn nghe không?”

“Tất nhiên là muốn.”

“Mặc kệ anh phải lựa chọn giữa từ chối em hay phản bội bạn anh ư?”

Không gian rơi vào một khoảng lặng, Vũ Lam Ân ngẩn người không nói. Đúng vậy, nếu Thiên Trường Khanh biết La Thư Anh ở đâu, cô vẫn muốn nghe hẳn nói ư? Nếu hẳn nói cho cô, thì hẳn đang phản bội lại Tần Ngạo, Thiên Trường Khanh không phải là người như thế. Nhưng nếu hẳn không nói, thì cô sẽ cho rằng hẳn không yêu cô ư?

“Vũ Lam Ân, em thật sự chưa từng quan tâm đến tôi. Một chút cũng không.”

Thiên Trường Khanh trầm giọng nói với Vũ Lam Ân, hẳn rời khỏi phòng, bỏ Vũ Lam Ân còn đang thần thờ ngồi trên giường.

Ai thêm quan tâm đến một kẻ đào hoa chỉ biết trêu đùa phụ nữ như hẳn chứ. Thế vì đâu trong lòng Vũ Lam Ân đột nhiên có chút nhức nhối.

Thiên Trường Khanh đem tâm trạng bức bối trút hết lên cấp dưới. Cả ngày văn phòng tổng giám đốc bị bao trùm bởi không khí lạnh lẽo ngạt thở.

“Có vẻ không chỉ mình tôi là để tâm trạng ảnh hưởng công việc nhỉ, một kẻ vô tâm vô phế như cậu cũng có thể như này?”

Thiên Trường Khanh không thềm liếc mắt đến Tần Ngạo, mặt bàn giấy tờ hỗn độn chồng chất lên nhau.

“Tất cả là tại cậu và cái cuộc tình tay ba chết tiệt của cậu.”

“Tại tôi?”

“Hừ, chết tiệt thật.”

Thiên Trường Khanh đâm mạnh vào bàn, sắc mặt vô cùng u ám.

“Ngày mai, mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Mai?”

“Mai là ngày giỗ của Tiểu Nhu.”

Thiên Trường Khanh ngẩn người, vậy mà đã lại đến ngày giỗ của La Thư Nhu. Thời gian nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm, chớp mắt một cái tất cả đã bình thản trôi qua.

“Ngạo, lát nữa tan làm có dự định gì?”

“Tôi cần đi lấy một thứ.”

Ngay khi kết thúc công việc ở tập đoàn, Tần Ngạo lái xe đến thẳng chỗ La Thư Anh, cô đang ngồi yên lặng trên giường, bên cạnh là hai cuốn sổ dày đặt ngay ngắn. Tần Ngạo cầm lên, hơi cảnh giác nhìn La Thư Anh

“Lần này đừng hòng giở trò với tôi.”

Hai cuốn sổ dày đặc những chữ, nét bút của La Thư Anh mềm mại đẹp mắt. Mấy trang cuối cùng vẫn còn vương mùi mực, chứng tỏ cô chỉ vừa mới hoàn thành nó cách đây không lâu.

Tần Ngạo lấy xong rồi rời đi, không hề động đến người cô. Có thể y thấy đã không còn cần thiết nữa. Bốn năm, không ngày nào y không nghĩ ngợi về cái chết nhiều khúc mắc của La Thư Nhu, cuối cùng cũng có ngày này. Bốn năm, có thể ngày mai y sẽ có đủ bằng chứng buộc tội La Thư Anh, để cô mãi mãi sống trong tù, không thấy được ánh sáng tự do.

Bốn năm, nỗi đau khổ cùng sự tàn nhẫn của Tần Ngạo trút hết lên người La Thư Anh. Còn sự bất lực và bi thương của cô đổ thành máu và nước mắt, rơi vào hư không.

Đêm hôm ấy, La Thư Anh ngồi thẩn thờ một chỗ rất lâu. Mặt trăng ngoài kia rất sáng, ánh sáng lọt vào tràn khắp căn phòng.

Khay cơm tối đặt im lìm một góc, cô tiến lại ăn hết một mạch, cô không được chết. Dù có chuyện gì xảy ra, hôm nay hay ngày mai, cô cũng không thể chết.

La Thư Anh không sai, cũng không muốn sống như một người sai trái.

Nếu nhất định phải kể ra một sai lầm lớn nhất và duy nhất trong cuộc đời này của cô, chính là việc cô đã yêu Tần Ngạo. Yêu đến ngu xuẩn, đến nhu nhược. Trước khi thiếp đi vì mệt mỏi, một giọt nước mắt trong suốt lăn qua khóe mi, La Thư Anh mấp máy cánh môi.

[Dự, em hiểu rồi. Cứu em. Làm ơn hãy đến cứu em.]

33. Chương 33

Tần Ngạo đặt một bó hoa cúc họa mi xuống mộ của La Thư Nhu, đồng thời đặt cả hai cuốn sổ trên bia mộ.

Y không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu y tới đây, nhưng chỉ đến ngày giỗ của cô mới mang theo hoa cúc họa mi. Cô vẫn luôn thích loài hoa này.

“Tiểu Nhu, lại một năm rồi.”

Tần Ngạo quỳn luyến đưa tay chạm lên di ảnh của La Thư Nhu, trong ánh mắt đều là yêu thương. Cảm giác này thật sự không chân thật, cảm giác cô đã không còn bên cạnh y, suốt những năm tháng y dù cố gắng bao nhiêu cũng không thể chấp nhận.

Được một lúc, Tần Ngạo ngồi tựa lưng vào bìa mộ, mở cuốn sổ đầu tiên của La Thư Anh. Ngay trang đầu, La Thư Anh viết:

”Bi thương nhất không phải là câu chuyện của một đôi tình nhân âm dương cách biệt, mà là tình yêu lầm tưởng giữa hai người đang cùng tồn tại ở một nơi, như em, cũng là như anh.

Anh từng dẫn em về nhà, từng tặng em sợi dây chuyền, từng công em suốt chặng đường, từng cứu mạng em. Thế nhưng, người anh yêu suốt đời suốt kiếp lại không phải là em, mãi mãi không phải em.”

La phu nhân năm ấy sinh hai đứa trẻ, nếu như chị gái La Thư Nhu khi trưởng thành luôn đạt thành tích văn hóa rất cao thì La Thư Anh lại chỉ giỏi những môn ngoại khóa, cô vẽ rất đẹp, chơi thể thao rất giỏi, cô thích nhảy múa, ca hát, thích chơi cờ vua cùng các bạn trong câu lạc bộ. Vì vậy, đối với gia tộc mấy đời nối tiếp đều toàn người tài giỏi thì một cô nhóc như La Thư Anh quả là sản phẩm thất bại.

Tuy từ nhỏ La Cao Bá cùng La Phu Nhân đã nuông chiều La Thư Nhu nhiều hơn, nhưng La Thư Anh chưa bao giờ tủi thân vì điều này, cô rất yêu quý chị gái của mình.

La Thư Anh và La Thư Nhu lên 8, anh trai La Cao Dự đã tròn 16 tuổi, cũng là lúc La Thư Anh gặp Tần Ngạo.

Một buổi chiều, La Cao Dự bắt gặp em gái đang vừa tìm kiếm khắp căn phòng vừa khóc nức nở.

“Tiểu Anh?”

“Dự...mất rồi...dây chuyền mất”

La Thư Anh khóc đến đáng thương, La Cao Dự xoa đầu trấn an cô, có lẽ thứ cô bé đang nhắc đến là sợi dây chuyền cúc họa mi kì lạ cô bé mang về tháng trước.

“Anh tìm giúp em.”

La Cao Dự cùng La Thư Anh chăm chú tìm khắp phòng, cho đến khi La Thư Nhu bước vào, ngăn người hỏi

“Anh Cao Dự, Tiểu Anh, hai người tìm gì vậy?”

La Thư Anh lau nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt, đứng dậy nói với La Thư Nhu.

“Dây chuyền...”

Chưa kịp nói hết câu, La Thư Anh ngay lập tức phát hiện sợi dây chuyền của cô bé đang ở trên cổ La Thư Nhu.

La Thư Nhu lúc này cũng hiểu ra vấn đề, tháo dây chuyền đưa cho La Thư Anh.

“Chị thấy nó rơi trước cửa nhà đó, mà lúc chị đi em chưa dậy nên thuận tiện đeo vào luôn. Trả cho em nè.”

“Cảm ơn chị Thư Nhu, cảm ơn chị.”

La Thư Anh mừng rỡ vô cùng, khiến La Cao Dự nhẹ nhõm thở phào. Nếu để mất sợi dây này, không biết căn nhà có bị nhấn chìm bằng nước mắt của con bé không nữa. Quay sang La Thư Nhu, anh lên tiếng hỏi.

“Buổi gặp mặt với Tần gia tốt đẹp chứ?”

“Vâng, con trai của bọn họ rất yêu quý em.”

“Vậy là được.”

La Cao Dự giúp La Thư Anh lau nước mắt, bế bổng cô bé lên.

“Được rồi đừng khóc nữa, anh trai đưa em đi ăn gà rán nhé”

“Yeah, gà rán. Cả kem nữa.”

La Thư Anh tâm trạng thay đổi như chong chóng, vừa khóc lại có thể cười, không quên rủ chị gái đi chung nhưng La Thư Nhu từ chối vì muốn nghỉ ngơi.

Nhìn lại căn phòng một nửa đồ là màu xanh, một nửa là màu hồng, La Thư Nhu có thể cảm nhận sâu sắc được sự khác biệt giữa bản thân và La Thư Anh.

Kể cả việc La Cao Dự luôn luôn nuông chiều La Thư Anh mà không mấy khi để tâm đến cô khiến cô thấy vô cùng ghen tị.

Ai cần đi gặp mặt rồi định hôn ước với con trai Tàn gia kia chứ, cô chỉ cần anh Cao Dự. Tại sao La Cao Dự đối với cô bé không thể thân thiết một chút.

La Thư Anh tay cầm gà rán tay cầm một que kem vani, ăn rất ngon miệng. La Cao Dự thi thoảng dùng khăn giấy lau miệng cô.

“Ăn từ từ thôi.”

Từng cử chỉ của anh đều là ôn nhu, mấy nữ sinh bàn bên cạnh đã lén lút chụp vài bức ảnh, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

“Tiểu Anh, sợi dây chuyền này rất quan trọng sao?”

“Vâng. Quan trọng lắm.”

“Em có muốn kể cho anh nghe không?”

La Thư Anh ngẩn người mấy giây, cô ăn nốt miếng kem cuối cùng, đặt đũa gà còn đang dở xuống, sau đó bắt đầu kể chuyện cho La Cao Dự. Từ lần đi lạc vô ý đến lời hẹn gặp nhau ba lần sẽ tiết lộ tên giữa cô bé và anh trai tốt bụng kia.

La Cao Dự nghiêm túc lắng nghe, không coi đó là một câu chuyện đùa. Khi nhắc đến cậu thiếu niên ấy, đôi mắt La Thư Anh sáng lên lấp lánh, tâm trạng vô cùng hứng khởi. La Cao Dự để ý xuống sợi dây chuyền cô bé đang đeo.

Cúc họa mi màu cam: sôi nổi, cuốn hút, lòng tin yêu chân thành. Xem ra người này cũng rất coi trọng cô ngốc đang ở trước mặt anh đây.

“Nhưng mà, không biết khi nào mới gặp lại anh ấy.”

La Thư Anh gương mặt buồn rầu, mím mím đôi môi đỏ mọng như cherry, hàng mi đen dày rung rinh sụp xuống, bộ dạng như một chú cún nhỏ.

La Cao Dự vươn tay vén một lọn tóc tơ đang rủ xuống của La Thư Anh, giọng nói đang thời kì vỡ vạc nghe trầm trầm.

“Không cần lo lắng. Nhất định sẽ gặp lại.”

La Cao Dự không chỉ có một niềm tin mãnh liệt rằng La Thư Anh sẽ gặp lại người kia.

Mà anh còn cảm thụ được mối ràng buộc khó mà tách rời giữa hai người. Thậm chí trong mối ràng buộc ấy, cũng có cả chính anh.

34. Chương 34

Sau khi được chính thức đính hôn ước ở tiệc sinh nhật 9 tuổi, mỗi ngày Tàn Ngạo đều qua rủ La Thư Nhu đi học.

La Thư Anh đeo một chiếc balo lớn màu xanh, chậm rãi bước từng bước nhỏ phía sau hai người họ. Cô thích nhất là ngắm nhìn Tàn Ngạo từ xa như thế này.

“Tiểu Anh, em đi chậm quá.”

La Thư Nhu quay đầu nhắc nhở La Thư Anh, nhưng cũng không có ý định đợi cô, cùng Tần Ngạo tiếp tục bước lên phía trước.

Trường cấp 2 của Tần Ngạo chỉ cách trường tiểu học của hai chị em 5 phút đi bộ, vô cùng thuận tiện. Trước khi vào lớp học, La Thư Nhu còn không quên nhắc nhở La Thư Anh, hôm nay lớp cô có bốn tiết, sau khi tan học sẽ cùng Tần Ngạo đi chơi công viên giải trí, vì vậy không đợi La Thư Anh cùng về được.

“Hai người đi chơi vui vẻ nha.”

La Thư Anh trước mặt cười rất vui vẻ, quay lưng gương mặt thoáng buồn. Cô bé ước giá mà mình cũng được đi cùng họ. Tuy bình thường La Cao Dự thường hay đưa cô đi công viên giải trí, nhưng cô muốn được một lần đến cùng với Tần Ngạo.

Không ngờ, khi La Thư Anh tan học, La Thư Nhu và Tần Ngạo vẫn đợi ở cổng trường.

“Hai người sao lại ở đây?”

“Đợi em cùng đi đó.”

La Thư Nhu dặt tay em gái, nở một nụ cười nhưng trong lòng bất mãn. Thật ra ý kiến đợi La Thư Anh cùng đi vốn không phải cô muốn, mà là Tần Ngạo đề xuất ra.

La Thư Nhu không hiểu, vì sao La Cao Dự, rồi đến Tần Ngạo, đều phải quan tâm đến cô em gái vô dụng của cô như vậy. Cô thì có gì mà không bằng được La Thư Anh?

“Oa...”

La Thư Anh hai mắt sáng lấp lánh nhìn xe kẹo bông nhiều màu sắc ở dưới một tán cây. La Thư Nhu và Tần Ngạo đi mua nước uống cũng được một lúc rồi.

Lục lợi chiếc balo phía sau, hôm nay cô bé không mang tiền. La Thư Anh buồn chán cúi đầu, quyết định đi vòng quanh công viên giải trí để quên đi những cây kẹo bông hấp dẫn kia, nhất thời quên mất lời dặn đứng chờ một chỗ của La Thư Nhu.

Công viên quả nhiên thật lớn, La Thư Anh mỗi lần đi đều được La Cao Dự nắm tay dẫn bước, lần đầu một mình như vậy, cô đi mãi cũng không thấy quay về được chỗ có xe kẹo bông ban nãy.

“A kia rồi.”

Phát hiện ra xe kẹo bông ở dưới tán cây, nhưng vì sao người bán hàng lại một bà thím mà không phải ông chú ban nãy. Hơn nữa, kẹo bông đủ màu sắc cũng không còn, chỉ thấy những que màu trắng như đám mây trên trời.

“Có thể ông chú đã đến giờ nghỉ ngơi rồi. Họ bán hết que kẹo nhiều màu sắc rồi ư?”

La Thư Anh chắc chắn, hai chân bắt đầu mỗi nhừ, trời cũng tắt nắng hẳn. Lúc này La Cao Dự và La Thư Anh quyết định ngồi xuống ghế đá bên cạnh chờ La Thư Nhu và Tần Ngạo quay về.

Lúc này, trước một xe đẩy kẹo bông khác, La Thư Nhu đưa mắt tìm kiếm xung quanh, Tần Ngạo tuy không có biểu hiện gì là sốt ruột, nhưng cũng chăm chú nhìn xem La Thư Anh đang ở chỗ nào.

“Anh Ngạo, có thể Tiểu Anh đã về trước rồi.”

La Thư Nhu đột nhiên lên tiếng, Tần Ngạo yên lặng chờ cô nói tiếp.

“Em nhớ hôm nay con bé còn có lịch tập đàn cùng cô giáo, có thể nó nhớ ra nên đã về trước.”

“Em chắc chắn?”

“Không sao đâu, Tiểu Anh đi công viên này rất nhiều lần rồi, hơn nữa cũng không xa nhà. Con bé vốn rất thông minh, không dễ lạc được đâu.”

Tần Ngạo đột nhiên xoa đầu La Thư Nhu, trong ánh mắt có vài phần vui vẻ.

“Chỉ có cô ngốc như em mới dễ lạc thôi.”

La Thư Nhu có chút không hiểu ý Tần Ngạo, nhưng cô nhóc vẫn mỉm cười, kéo tay y cùng ra về.

La Cao Dự chơi bóng rổ trở về, người anh ướt mồ hôi, đến cổng thì gặp La Thư Nhu và Tần Ngạo đang nói chuyện.

“Anh Tần Ngạo, hôm nay em vui lắm. Cảm ơn anh.”

“Vui vẻ là được.”

Tần Ngạo cong khóe môi, nụ cười ẩn hiện. La Cao Dự nhìn biểu hiện của y, hơi nhíu đôi lông mày. Tên này thật sự đối với La Thư Nhu động tâm rồi?

“Thư Nhu, Tiểu Anh không về cùng em sao?”

“Tiểu Anh, bọn em cùng đi chơi công viên nhưng có lẽ em ấy về trước để tập đàn cùng cô giáo rồi. Em ấy không có ở nhà sao?”

“Không lẽ vẫn còn ở công viên?”

Tần Ngạo vừa nói xong, sắc mặt La Cao Dự đột nhiên thay đổi, hôm nay vốn không phải lịch tập đàn của La Thư Anh. Sau đó, La Cao Dự lập tức quay người, vội vàng bắt taxi đi thẳng đến công viên giải trí.

La Thư Anh ngồi thu gối trên ghế đá, cây cối xung quanh bị màn đêm bao trùm thành những mảng tối đen khiến cô thấy hơi sợ hãi.

“Không sao đâu, anh Tần Ngạo sẽ tìm thấy mình. Chị Thư Nhu sẽ tìm thấy mình thôi.”

La Thư Anh tự trấn an bản thân, nhưng cơ thể không kìm được mà run rẩy. Sương rơi xuống ngày một nhiều mang theo chút khí lạnh lẽo.

“Yên tâm Tiểu Anh, không sao đâu mà. Không sợ, không sợ.”

Đột nhiên cô bé nhớ đến La Cao Dự, anh từng dạy cô nếu mỗi lần thấy bất an hay sợ hãi, chỉ cần nghĩ về những điều vui vẻ nhất.

La Thư Anh cố gắng suy nghĩ về những lần gặp mặt của cô và Tần Ngạo, tâm trạng bình tĩnh không ít.

Bỗng nhiên một con mèo đen từ đâu chạy vụt qua, đôi mắt nó sáng xanh dưới ánh đèn mờ phía trước khiến La Thư Anh giật mình, cô bé òa khóc lên.

“Dự ơi, em sợ...làm thế nào bây giờ...huhu...”

Trong vô thức, La Thư Anh kêu tên người luôn cho cô cảm giác an toàn nhất, người luôn bảo bọc nuông chiều cô: La Cao Dự.

Cô dù can đảm đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể một mình coi như không có chuyện gì xảy ra trong trường hợp này. Vì vậy tiếng nức nở ngày một to hơn.

“Tiểu Anh, em ở đâu?”

Giọng La Cao Dự vang lại từ phía xa, khiến La Thư Anh càng khóc to hơn, vừa khóc cô bé vừa nói trong nước mắt.

“Em...ở...ở đây...Dự..huhu...Em không sống nổi nữa.”

La Cao Dự cuối cùng cũng đứng trước mặt cô, La Thư Anh nói năng đến ngốc nghếch.

“Em chết mất, em sắp lên thiên đường...”

Dù cô khóc rất đau lòng, nhưng La Cao Dự vẫn không kìm được gõ đầu La Thư Anh một cái.

“Con ngốc này. Cuối cùng cũng thấy em.”

La Cao Dự cõng La Thư Anh, mùi mồ hôi từ người anh xộc vào mũi cô, nhưng cô không hề bài xích, ngược lại còn gục đầu trên lưng anh, nhắm mắt muốn chìm vào giấc ngủ.

“Dạ, em sợ quá. Máy quá, là anh.”

La Thư Anh lẩm bẩm trong cơn mê, không hề biết rằng người phía trước vừa đang thở phào nhẹ nhõm, vừa lén lút nở một nụ cười hạnh phúc.

35. Chương 35

Chỗ tui hơn 12h rồi ý -- ngày nhiều việc giờ buồn ngủ díp mắt mà vẫn nhớ hôm qua sốt nên đăng thiếu một chương, nay phải cố hoàn nốt cho kịp lịch đây -- Nợ hoài nợ riết, cứ đặt lịch đăng xong toàn a lung tung chẳng theo được đúng lịch.

La Thư Nhu đi đi lại lại trong phòng, bộ dạng đứng ngồi không yên.

“Tiểu Nhu, nào lại đây ăn trái cây.”

“Mẹ, Tiểu Anh vẫn chưa về.”

“Anh trai con đã đi tìm con bé rồi, không sao đâu.”

La Cao Bá đọc báo ở sofa, ông thậm chí không hề biểu đạt một chút sự lo lắng khi nghe La Thư Nhu kể lại rằng La Thư Anh bị lạc ở công viên. La Thư Anh tuy cũng là con gái ông, nhưng con bé này thật chẳng có tiền đồ như chị gái của nó, vì vậy bớt quan tâm một chút cũng không ảnh hưởng.

Có lẽ La Thư Anh cũng hiểu được bản thân không có gì nổi bật như chị gái La Thư Nhu, nên cô chưa từng đòi hỏi ở ba mẹ quá nhiều. Không giống La Thư Nhu cầu kì, quần áo đều là loại đắt nhất, đồ ăn cũng phải là món này chứ nhất định không thể là món kia. La Thư Anh từ bé đã ăn mặc rất đơn giản, cũng không bao giờ kén ăn, cứ như vậy mạnh khỏe lớn lên.

Ấy thế mà điều bất ngờ đã xảy đến, chính là lúc La Cao Dự công La Thư Anh vào nhà, vẻ mặt anh vô cùng căng thẳng.

“Mẹ, nhanh lên. Tiểu Anh bị sốt rồi.”

Bỏ lại một câu với La phu nhân, La Cao Dự lập tức hướng thẳng lên trên lầu ba, nơi có phòng của La Thư Anh và La Thư Nhu ở đó.

Buổi tối, La phu nhân bưng cháo và một cốc sữa ấm vào phòng, La Thư Nhu đi theo phía sau bà. La Cao Dự đang ngồi cạnh giường dùng khăn ướt lau mặt cho La Thư Anh, cô bé mê man trong cơn sốt kéo dài, gương mặt tái đi vì mệt mỏi.

“Con bé đỡ hơn tí nào chưa?”

La Cao Dự nhúng khăn mặt vào thau nước ấm bên cạnh, vắt sạch sẽ rồi đặt lên trán La Thư Anh.

“Vẫn còn đang sốt cao.”

“Con bé này thật là, bình thường khỏe mạnh như vậy sao hôm nay lại dễ ốm thế này.”

La phu nhân đặt khay gỗ lên mặt tủ cạnh giường, bình thường bà chưa bao giờ phải lo lắng cho sức khỏe của La Thư Anh, vì cô vốn có sức đề kháng rất tốt. Không giống La Thư Nhu thường hay ốm vặt, có lẽ cũng vì vậy mà La phu nhân luôn quan tâm chăm sóc đến chị gái La Thư Nhi nhiều hơn, có gì ngon và tốt cũng đều muốn để cho La Thư Nhu.

“Tiểu Nhu, con ở với em một lúc đi.”

La phu nhân nói xong thì ra ngoài. La Thư Nhu nhanh chân vòng qua đầu giường bên kia, La Thư Anh nằm yên lặng, đôi lông mày nhỏ đang xô lại nhau vì khó chịu.

“Tiểu Anh, xin lỗi nha.”

La Cao Dự sờ thấy thân nhiệt La Thư Anh rất nóng, nhưng toàn thân cô bé lại không ngừng run rẩy, anh kéo tấm chăn lên cao hơn.

“Hôm nay đi công viên giải trí Tiểu Anh ăn gì chưa?”

“Chưa ăn. Em và anh Tần Ngạo đi mua nước và đồ ăn nhanh quay lại thì không thấy em ấy nữa.”

La Cao Dự đưa tay vuốt lên hàng lông mày đều đặn của La Thư Anh, gương mặt cô bé dần dần giãn ra, biểu cảm không còn cau có nữa. Anh liếc xuống nhìn đồng hồ trên tay, nói vậy tức là từ lúc đi công viên giải trí vào một giờ trưa đến hiện tại là 10h tối, La Thư Anh không có gì bỏ bụng.

“Anh Cao Dự, sao vậy ạ?”

“Em ra ngoài trước đi.”

La Thư Nhu nghi hoặc, nhưng cô không dám cãi lời La Cao Dự, nhanh chóng ra ngoài đóng cửa phòng.

La Cao Dự trầm ngâm một lúc, ánh mắt anh thoáng qua vẻ đau lòng, cô nhóc của anh chưa bao giờ yếu ớt như lúc này. Cơ thể bé xíu như muốn lột thỏm sau lớp chăn dày, tựa hồ như một viên ngọc đã nứt, chỉ cần động chạm nhẹ là sẽ vỡ tan ra.

La Cao Dự nhìn đến ly sữa còn bốc hơi ấm bên cạnh, anh cầm lên uống một ngụm lớn, cúi đầu chuẩn xác áp môi vào đôi môi đã hơi nhợt nhạt của La Thư Anh. Dòng sữa ngọt lịm, béo ngậy và ấm nóng từ miệng anh tràn qua miệng cô bé, một ngụm lại một ngụm như vậy cho đến khi hết hơn nửa ly sữa.

Mãi cho đến hơn 12h đêm, La Thư Anh mới hạ sốt, hơi thở trở nên đều đặn và giấc ngủ cũng yên lành hơn. La Cao Dự hài lòng đặt một nụ hôn lên trán cô bé trước khi ra khỏi phòng.

“Ngủ ngoan, công chúa của anh.”

Sáng hôm sau, khi La Thư Anh đang ngồi ăn cháo trên giường, Tần Ngạo mang một giỏ hoa quả đến thăm cô bé.

La Thư Anh vui vẻ vô cùng, cả buổi tuy Tần Ngạo chẳng nói với cô được mấy câu, chỉ chủ yếu trò chuyện cùng La Thư Nhu, nhưng cô bé lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, miệng nhỏ cười không ngớt.

Rất lâu sau đó, La Thư Anh không thể nào quên được khoảnh khắc Tần Ngạo mang giỏ hoa quả đẩy cửa bước vào phòng, hỏi cô liệu đã đỡ sốt hay chưa, còn xin lỗi vì để cô bị lạc.

Thế nhưng, rất lâu sau đó, thậm chí mãi mãi sau này, La Thư Anh lại không hề biết được về người lo lắng cho cô đến bỏ qua bữa tối, cần mẫn túc trực bên cô cả một đêm dài, còn kiên nhẫn giúp cô uống từng chút sữa. Vĩnh viễn cũng không hề biết...

36. Chương 36

(Hãy cho tui thật nhiều saoooooooo:v Cảm ơn các bé)

La Thư Anh lên 12 tuổi, vóc người đã cao hơn nhiều, không còn là cô nhóc thấp bé chạy theo chân La Cao Dự ngày nào nữa.

12 tuổi, La Thư Anh đã biết làm thế nào để bản thân trông xinh đẹp hơn trong mắt Tần Ngạo.

Một buổi sáng, cô bé phóng sang phòng La Cao Dự, anh thậm chí còn chưa thức dậy.

“Dự ơi, anh dậy đi.”

La Thư Anh lay lay người anh, La Cao Dự nheo mắt, mơ màng tỉnh giấc, theo thói quen nhìn đồng hồ bên cạnh, bây giờ mới là 5h sáng.

La Cao Dự sau khi phát hiện người đang đứng cạnh giường là La Thư Anh, cái nhú mày của anh lập tức biến mất.

“Tiểu Anh, có chuyện gì vậy?”

“Dự ơi xem cái này.”

La Thư Anh đưa ra hai chiếc băng đô, một chiếc kẻ ca rô màu cam và một chiếc màu xanh lam.

“Cái nào đẹp hơn?”

La Cao Dự hơi ngần ra, cô nằng nặc gọi anh dậy vào lúc 5h sáng chỉ để hỏi anh nên chọn chiếc màu cam hay chiếc màu xanh?

“Hai cái đều rất đẹp.”

La Cao Dự vẫn còn ngái ngủ, nhưng câu trả lời của anh không có chút nào là tùy tiện đánh giá, ngược lại vô cùng nghiêm túc.

Trả lời xong, anh nhắm mắt muốn tiếp tục ngủ, La Thư Anh không cam lòng, nhón chân muốn nhảy lên giường bắt nạt anh bằng được, nhưng vô tình bị mất đà ngã đè lên người La Cao Dự.

La Cao Dự theo phản xạ nhanh chóng ôm eo La Thư Anh, giữ cô không bị ngã lăn sang bên kia giường. Cơ thể trong lòng truyền đến mềm mại ấm áp, khiến cho anh nhất thời sinh ra ảo giác, không muốn buông tay.

La Thư Anh không chịu tha cho La Cao Dự, tiếp tục gờ hai chiếc băng đô gặng hỏi anh.

“Không được, anh phải nói cái nào đẹp hơn chứ.”

“Hai cái đều đẹp.”

“Không được hai cái, chỉ được một thôi.”

“Cái màu cam”

“Oa, được rồi.”

Ngày hôm đó, La Thư Anh đeo băng đô màu cam, mặc một chiếc váy rất dịu dàng, chạy theo La Thư Nhu và Tần Ngạo đến trường.

Trường cấp 3 mà Tần Ngạo mới thi vào cách trường cấp 2 của hai chị em họ một chặng xe buýt, nhưng mọi chuyện không vì thế mà thay đổi, y lúc nào cũng đợi sẵn La Thư Nhu ở cổng rồi cùng đi học.

“Tiểu Anh, sao em không mặc đồng phục vậy.”

“Hôm nay em được miễn học, chiều có buổi thi đấu với trường bên.”

“Ồ, thì ra là vậy.”

La Thư Anh thường hay được miễn học văn hóa vì cô có thành tích rất tốt về thể thao, thậm chí còn được thầy cô giáo định hướng rằng nếu chăm chỉ luyện tập, cô có thể được tuyển thẳng vào những trường năng khiếu để bồi dưỡng thêm.

La Thư Anh lén lút nhìn sang biểu cảm của Tần Ngạo.

“Chị Thư Nhu và cả anh Tần Ngạo đến xem em nhé!”

Trước khi đến cổng trường, La Thư Anh nở một nụ cười rạng rỡ, rồi nhanh chân chủ động chạy trước, không cho Tần Ngạo nói thêm lời nào, có thể y sẽ không đến, nhưng cô cũng không muốn nghe điều đó từ chính miệng y nói ra.

“Nè nè, phải nó không?”

“Đúng rồi, nó đấy.”

Vào đến hành lang lớp học, nụ cười trên môi La Thư Anh vụt tắt. Những lời bàn tán vang đến tai cô từ phía trước và cả phía sau.

“À, bản sao của La Thư Nhu đó hả?”

“Mà nó không học giỏi như Thư Nhu đâu, còn rất vô dụng.”

“Nó được miễn học văn hóa nhiều lắm sao.”

“Ừ, vì giỏi thể thao bù lại mà.”

“Thể thao thì có gì hay chứ? Thật đáng ghét.”

“Đã bảo là bản sao thì sao làm bản gốc được.”

La Thư Anh bước đi vội vã, sự cô lập này bắt đầu xảy ra khi cô bước chân vào cấp 2. Mọi người đều đánh giá cô, bài xích cô, không ai muốn lại gần “bản sao” của La Thư Nhu cả.

Những ngày đầu ở trường mới, cô thậm chí có khoảng thời gian phải bỏ dở tiết học, trốn lên sân thượng khóc một trận lớn vì áp lực nặng nề.

Thế nhưng, ai cũng chỉ thấy một La Thư Anh vô dụng, nông cạn, cả ngày cười nói không dừng. Thế nhưng, ai cũng chỉ nghĩ cô sẽ không vì những lời bàn tán mà buồn bã, đau lòng.

Buổi chiều, tại nhà thi đấu của trường, La Thư Anh đứng ở vạch xuất phát khởi động các khớp cổ tay và cổ chân. Cô cố ý tìm kiếm trên khán đài bóng dáng của Tần Ngạo, có lẽ y thật sự không đến.

“Tiếp theo là thi chạy 1000m, thí sinh vào vạch xuất phát.”

Ở một góc xa, Tần Ngạo đứng yên lặng nhìn La Thư Anh nhỏ xíu đang khom người vào thế chuẩn bị chạy. Mái tóc dài giờ đã được búi gọn lên, nhưng chiếc băng đô thì vẫn quấn trên đầu, chiếc băng đô màu cam...

Y vô thức hồi tưởng như một kẻ ngốc.

“Nếu chúng ta gặp nhau ba lần, anh sẽ công nhận chúng ta có duyên và nói tên anh cho em biết.”

“Anh ơi, chúng mình gặp nhau rồi đấy nhé.”

“Anh biết đấy, em phải hi sinh momo đáng thương để có thể gặp anh. Ôi, cuộc đời luôn cần những sự hi sinh cao cả vì mục đích cao cả hơn.”

“Nếu chúng ta gặp nhau lần nữa, hãy cho anh biết tên của em nhé!”

“Chào em, anh là Tần Ngạo, còn em?”

“Em là La Thư Nhu.”

La Thư Nhu...cô bé ấy là La Thư Nhu. Phải La Thư Nhu không? Hay là...ai được nhỉ?

Tần Ngạo vung tay mạnh mẽ vào tường phía sau, cố gắng ngăn chặn những dòng suy nghĩ hỗn loạn đang chảy trong đầu. Y không được nghĩ nữa, cũng không được nghi ngờ. Chắc chắn là La Thư Nhu, nhất định là La Thư Nhu.

Chắc chắn? Y chắc chắn ư?

Vì sao mỗi lần đều không tự chủ để ý đến La Thư Anh, vì sao lại lén lút đến đây xem cô thi đấu, ngây ngốc không thể rời mắt?

Nhất định? Y nhất định sao?

Vậy vì đâu y luôn có cảm giác trống rỗng như vậy, như một điều gì đó không thể lấp đầy, như một điều gì đang còn thiếu sót. Muốn tìm, tìm không thấy. Muốn kiếm, kiếm không ra.

La Thư Anh, em là ai?

37. Chương 37

Thi chuyển cấp lên lớp 10 năm ấy, La Thư Anh từ một cô học trò không có nổi bật về thành tích học tập lại có thể đỗ vào trường điểm cùng La Thư Nhu.

Ngày nhận giấy báo, cô vui mừng chạy về nhà. La Cao Bá và vợ có vẻ vô cùng bất ngờ.

“Không ngờ con bé Tiểu Anh có thể thi đỗ.”

La phu nhân nhìn kết quả trên tay.

“Vừa đủ điểm, thật may mắn cho con, Tiểu Anh.”

La Cao Dự khoanh tay đứng ở một góc, anh đã sớm liệu ra được kết quả này. Đây vốn dĩ là sự đền đáp xứng đáng cho mấy tháng cuối cùng ôn thi rất cực nhọc của La Thư Anh.

Chỉ vì muốn vào trường mà Tần Ngạo từng học, La Thư Anh học tập ngày đêm, có những đêm ngủ gục trên bàn học. Cả những ngày sốt dài vì kiệt sức, bị sút cân nhanh chóng vì ăn uống không điều độ.

“Tiểu Anh, chúng ta lại học cùng nhau.”

“Vâng.”

Trong một thoáng, La Thư Anh sợ hãi khi nghĩ đến bản thân lại tiếp tục trải qua những ngày tháng bị so sánh với La Thư Nhu. Nhưng hơn tất cả, cô vui mừng vì mình đã đạt được ý nguyện. Tần Ngạo là cựu học sinh xuất sắc của trường, mỗi sự kiện đặc biệt sẽ đều có y đại diện khóa cựu học sinh về tham dự. Thế là cô lại được gặp y.

“Dự, thưởng cho em đi.”

“Đi ăn Mc Donald nhé?”

“Xi, em lớn rồi. Em muốn một cây đàn guitar mới.”

“Được, ra ngoài đợi anh trước đi.”

La Thư Anh 16 tuổi. La Cao Dự đã 24, thời gian ngày càng ưu ái cho anh một dáng người cao lớn, gương mặt điềm tĩnh hơn, đôi mắt sâu thăm thẳm, chỉ khi ở cùng La Thư Anh mới nhẹ nhàng mỉm cười.

“Dự, em cũng đỗ.”

Thấy La Thư Anh vui vẻ chạy ra ngoài trước, La Thư Nhu đứng cạnh áp úng ghen tị.

“Em muốn gì?”

“Em muốn...”

Nhất thời không nghĩ ra muốn gì, La Thư Nhu cũng không thể đề nghị cùng La Cao Dự đi chơi riêng, vì từ bé đến lớn khoảng cách giữa hai người đã khác hẳn khi anh ở với em gái cô La Thư Anh. Điều này khiến cô vô cùng khó chịu.

“Cho em đi cùng hai người được không?”

“Ừ.”

La Cao Dự gật đầu xong toan bước đi, nhưng anh đột ngột quay lại.

“Lần sau nhớ gọi anh là Cao Dự.”

La Thư Nhu mím môi, một câu của La Cao Dự ý tứ rất rõ ràng, chữ “Dự” kia không phải để cho ai muốn gọi là gọi.

“Ai trong lúc tuyệt vọng cũng đều muốn chết. Nhưng cảm giác cận kề cái chết là một loại cảm giác không phải ai cũng chịu đựng được. 16 tuổi, em tưởng rằng cảm giác cận kề cái chết là cảm giác tồi tệ nhất trên đời này. Hiện tại, em hiểu được hóa ra yêu anh và bên anh mới chính là điều tồi tệ nhất.”

Cuốn sổ đầu tiên của La Thư Anh kết thúc bằng một câu vô cùng bi thương. Tần Ngạo trầm mặc hồi lâu, y nhớ ra rồi. Năm ấy, y cứu cô từ hồ nước của trường cấp 3.

Y nhớ ra rồi, thời khắc bản thân hốt hoảng ra sao khi thấy La Thư Anh vùng vẫy trong nước, khi thấy cô đang chìm dần.

Y nhớ ra, thời khắc ôm cô cả người ướt sũng lạnh lẽo, hai tay mảnh khảnh của La Thư Anh vòng qua núm lấy cổ y, khiến y đột nhiên tự mãn.

Cuốn sổ của La Thư Anh rất dài, cô như đang kể lại quá khứ của mình, còn y đọc lại quá khứ của cô. Bọn họ ràng buộc lấy nhau, từ quá khứ đến hiện tại, chằng chéo trong một sợi dây cảm xúc không rõ ràng.

Trong quá khứ của cô, hết thảy đều là y.

Cô bé năm ấy, là La Thư Anh.

Sợi dây chuyền cúc họa mi vốn là của cô, không phải cô đi nhặt, cũng không phải đi cướp, là y tự mình tặng cho cô.

Nắng từ trên đỉnh đầu xuyên qua tán lá, chiếu sáng lấp lánh xuống bia mộ của La Thư Nhu, vài giọt hắt lên nụ cười trong sạch của cô.

Đầu Tần Ngạo truyền đến một trận đau nhức, hình như y có thể đoán được cuốn sổ tiếp theo La Thư Anh sẽ viết những gì.

Cô viết về năm 17 tuổi, La Thư Nhu đổ bệnh, một mình La Thư Anh đến trường đại học của Tần Ngạo cổ vũ cho y trong cuộc thi bóng rổ. Sau đó, khi Tần Ngạo liên tục ghi bàn, La Thư Anh nhảy lên hò reo không dứt, mới bắt cần treọ chân.

Tần Ngạo công cô về nhà. Thật ra, bọn họ đều biết có thể lựa chọn gọi taxi hoặc ngồi xe buýt. Nhưng La Thư Anh say mê cái cảm giác được gục trên tấm lưng ấm áp vững chắc của Tần Ngạo đến nỗi dù đau lòng khi thấy y mệt nhưng cũng ích kỷ không muốn đề xuất ý kiến ngồi xe.

Còn Tần Ngạo, vì một lý do nào đó, yên lặng dung túng cho sự ích kỷ của cô, cam tâm tình nguyện công cô về tận nhà.

Thật ra, hình như bọn họ đều từng ở một khắc nào đó, thực sự gần nhau như thế.

Vươn tay lấy cuốn sổ thứ hai, bìa sổ màu nâu cũ kỹ như hoài niệm, ở trang đầu tiên câu chữ hơi nguệch ngoạc, hình như khi viết đến đây La Thư Anh bị mất bình tĩnh.

“Nếu gặp nhau ba lần, chứng tỏ chúng ta có duyên. Tiếc quá đúng không, em mới chỉ gặp được anh hai lần. Tiếc thật đấy, đúng không...”

Rất nhiều năm sau, La Thư Anh mới biết được Tần Ngạo nhận nhầm cô và La Thư Nhu.

Phải, rất nhiều năm sau đó vào chính ngày xe ô tô bị tai nạn, cô mới biết về sự nghiệt ngã của số phận.

La Thư Anh nhìn chăm chú chị gái xinh đẹp đang chuyen tâm lái xe.

“Thư Nhu, chị xinh đẹp thật đấy. Ngày mai làm cô dâu rồi.”

Cô càng nhìn càng thấy ngưỡng mộ, tuy trong lòng cũng có sự buồn bã không thể thành lời. Ngày mai, La Thư Nhu bước lên xe hoa, về là vợ Tần Ngạo. Đồng nghĩa với cảm xúc đơn phương của cô với y suốt bao năm tháng qua đến giờ buộc phải chấm dứt.

“Ghen tị gì chứ, rồi một ngày nào đấy em cũng sẽ làm cô dâu. Cũng sẽ rất xinh đẹp.”

“Không vội, không vội. 28 tuổi em mới lấy chồng.”

La Thư Anh lè lưỡi tinh nghịch, dù Tần gia và La gia đã sớm có hôn ước cho Tần Ngạo và La Thư Nhu từ trước, nhưng La Thư Anh luôn cảm thấy kết hôn năm 18 tuổi như chị gái là quá vội vã, không ngẫu chút nào.

Được một lúc, La Thư Anh vì cả ngày đi sắm đồ và tham gia tiệc chia tay độc thân cùng La Thư Nhu nên thấy hơi mệt mỏi.

“Chị, em ngủ một chút nhé, khi nào đến nhà đánh thức em nhé.”

“Được rồi, em ngủ đi.”

La Thư Anh ngủ rất say, đến khi cô tỉnh dậy thì thấy xung quanh chỉ là một mảng tối, tuy vẫn ngồi trong ô tô nhưng hình như ô tô đã ra khỏi thành phố. La Thư Nhu vẫn ngồi ở ghế lái bên cạnh, đầu thuốc từ tay cô sáng lên một đốm nhỏ đỏ rực.

“Chị Thư Nhu, đây là đâu vậy?”

Chưa bao giờ La Thư Anh thấy La Thư Nhu xa lạ như vậy, mái tóc búi cao còn vấn lên gọn gàng giờ xòa tung, che mất nửa khuôn mặt. La Thư Nhu hút một hơi thuốc dài, khói trắng phả ra từ miệng cô mờ ảo lượn lờ trước mặt, cô vươn tay muốn nắm lấy.

“Thư Nhu, sao chị hút thuốc.”

La Thư Anh vô cùng bất ngờ, La Thư Nhu hiện tại ở trước mắt cô có dáng vẻ lạnh lẽo dọa người. Không phải một chị gái ấm áp vẫn luôn quan tâm đến cô.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng nói của La Thư Nhu trầm hẳn xuống, nghe có vẻ hờ hững, nụ cười nhàn nhạt ở khóe môi.

“Em gái, em lúc nào cũng ngây thơ thế này nhỉ”

38. Chương 38

“Em gái, em lúc nào cũng ngây thơ như vậy nhỉ?”

La Thư Anh không hiểu ý tứ trong lời nói của chị gái, hàng lông mày thanh tú xô lại với nhau.

“Chị Thư Nhu, em không hiểu.”

La Thư Nhu lúc này trở nên đáng sợ, sắc mặt u tối lạnh lùng. Tay La Thư Nhu vươn qua vuốt ve gương mặt La Thư Anh.

“Tiểu Anh, em cũng xinh đẹp lắm. Chúng ta đều giống nhau đúng không? Chúng ta cùng chào đời chỉ cách nhau có mấy phút, từ chiếc mũi này, đôi mắt, bờ môi, lông mày, lông mi, đều giống nhau như vậy. Vì sao Tần Ngạo lại không yêu em?”

Giọng nói của La Thư Nhu nghe không ra cảm xúc, La Thư Anh cúi đầu thoáng buồn.

“Thư Nhu, chị là người em vô cùng yêu thương và kính trọng. Thế nên, em muốn thẳng thắn nói với chị rằng em thật sự rất yêu Tần Ngạo. Từ năm 8 tuổi em đã thích anh ấy, cả hai chúng ta đều yêu Tần Ngạo. Nhưng người anh ấy yêu là chị, vì vậy đến quyền cạnh tranh công bằng em cũng không thể có. Và bởi vì là chị, em chắc chắn sẽ chỉ giữ tình cảm này giống như một điều đẹp đẽ trong thanh xuân của mình, chỉ giữ mà thôi. Sau ngày mai, anh ấy sẽ làm chồng chị, một người là chị gái của em, một người là thanh xuân của em, em thực sự cầu chúc hai người nhiều hạnh phúc.”

La Thư Nhu nghe xong, bật cười thành tiếng, đầu thuốc bị cô ném xuống sàn ô tô, dùng mũi giày dẫm tắt.

“Hai chúng ta đều yêu Tần Ngạo? Không, em lầm rồi. Tiểu Anh. Chị không yêu anh ta, chưa từng yêu anh ta.”

“Chị?”

La Thư Anh như vừa nghe được một câu chuyện đùa, kinh ngạc nhìn La Thư Nhu.

“La Thư Anh, mày có biết vì sao tao luôn hận mày. Luôn luôn hận mày.”

La Thư Nhu đổi giọng lạnh lùng, lưỡi dao sắc bén ở trên tay La Thư Nhu đưa qua đưa lại trước mặt La Thư Anh, khiến thần sắc cô trắng bệch.

“Thư Nhu, chị sao vậy? Chị đừng dọa em nữa. Em sẽ không cướp Tần Ngạo từ chị, em thật sự sẽ không làm vậy.”

“Mày tưởng tao hận mày vì Tần Ngạo sao? Không, tao vốn dĩ đâu có yêu hắn ta. Tuy nhiên, dù tao có không yêu hắn, mày cũng đừng mong có được hắn. Nực cười làm sao, thằng ngốc đó nhằm tưởng tao chính là mày, để rồi bám lấy tao suốt từ năm 8 tuổi đến giờ, hài hước không?”

“Nhằm? Nhằm ư?”

“Còn nhớ ngày mày làm mất sợi dây chuyền cúc họa mi không? Tao đã vô tình đeo nó đến buổi gặp mặt của hai nhà La - Tần. Tần Ngạo nhận nhầm tao là mày chính vào lúc đó. Mà, cũng phải vài năm sau tao mới biết, nhưng lại không muốn nói cho mày. Tao không muốn để mày được mãn nguyện.”

La Thư Anh đã không biết gì về điều này, hóa ra không phải Tần Ngạo không nhớ ra cô. Mà là y nhận nhầm La Thư Nhu là cô. La Thư Nhu nhếch khóe miệng, vung nhẹ lưỡi dao cửa lên mu bàn tay La Thư Anh, cảm giác đau đớn ở tay truyền đến, cùng biểu cảm đáng sợ của La Thư Nhu trước mặt khiến La Thư Anh vô cùng kinh hãi. Cô vươn tay muốn mở cửa xe bỏ chạy, nhưng cửa xe đã sớm bị khóa lại, những âm thanh lạch cạch vang lên trong vô vọng

“Cố gắng vô ích. Hôm nay chúng ta có phải nên giải quyết tất cả không? La Thư Anh, mày lúc nào cũng mang một vẻ mặt ngây thơ như thế. Mày vĩnh viễn không xứng với Tần Ngạo, đừng ảo tưởng nữa.”

“Chị ơi, đừng làm vậy, đừng giết em. Em không muốn. Em biết em không thể ở bên Tần Ngạo, em cũng không ảo tưởng gì cả. Thư Nhu, chị bình tĩnh lại đi”

La Thư Anh chấp tay bật khóc, trong mắt cô vừa có sợ hãi lại vừa có đau thương không thành lời. Người con gái đáng sợ này không phải chị cô, chị Thư Nhu sẽ không bao giờ làm vậy với cô.

Một đường dao kéo dài dọc cánh tay, La Thư Anh vùng vẫy trong đau đớn, nước mắt lăn chã rơi trong bóng tối.

“Tại sao? Tại sao đối xử với em như vậy?”

“Tại sao? La Thư Anh, mày tưởng chỉ mình mày là đau khổ với tình cảm đơn phương hay sao? Tao cũng đau khổ. Tao cũng rất đau khổ.”

La Thư Nhu vô cùng kích động hét lên, hai mắt đỏ ngầu.

“Không, Tần Ngạo rất yêu chị mà. Anh ấy rất yêu chị.”

“Tao khinh. Tao cần thứ tình yêu của hắn sao. Người tao yêu là Cao Dự, La Cao Dự. Mày có hiểu không? Tao cũng yêu La Cao Dự, giống như mày yêu Tần Ngạo vậy, mày hiểu mà đúng không? Cảm giác yêu một người nhưng người ấy lại luôn hướng về cô gái khác. Mày hiểu nhất mà.”

Không gian rơi vào một khoảng lặng, La Thư Anh sững sờ nhìn La Thư Nhu. Cánh tay trái của cô máu chảy thành dòng, nhỏ xuống làm loang lổ vạt váy màu trắng.

“Chị Thư Nhu...không phải vậy.”

“Cái gì không phải? Dự lúc nào cũng nuông chiều mày hơn tao là không phải? Dự lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho mày hơn tao là không phải? Dự yêu mày là không phải ư? Chúng ta không phải chị em sinh đôi sao? Tao thì có gì không bằng được một đứa bất tài vô dụng như mày? ”

“Không, chị ơi...không...chúng ta là anh chị em cùng một nhà mà. Không thể đâu.”

“La Thư Anh, thứ ngu ngốc. Mày không biết Dự chỉ là con nuôi của La gia thôi sao? Cũng đúng, mày thì biết được cái gì chứ. Có quá nhiều thứ mày không biết. Vì vậy mày mới sống như một con ngốc.”

La Thư Nhu vừa nhếch môi châm biếm, vừa bóp miệng La Thư Anh nhét vào một viên thuốc, La Thư Anh càng chống đối không nuốt, lực tay La Thư Nhu càng thô bạo hơn.

“Uống nó đi. Khi tỉnh dậy, mày sẽ đến được thế giới mới, một thế giới dành riêng cho những đứa luôn có quá nhiều thứ tốt đẹp như mày.”

Hai tay La Thư Anh cật lực muốn đẩy La Thư Nhu ra nhưng bị cô giáng cho một cái bạt tai. La Thư Nhu giữ chặt hai tay La Thư Anh, siết lại bằng một sợi dây thừng.

“Chị đừng giết em. Em xin chị. Làm ơn đừng làm vậy. Tại sao phải như vậy chứ. Chúng ta không thể sống tốt đẹp như lúc đầu được sao.”

“Tốt đẹp?”

Câu nói của La Thư Anh như chạm đến ngòi nổ trong lòng La Thư Nhu, giọng nói cao vút đầy giễu cợt, cô lấy ra một tờ giấy trong ngăn để đồ trước mặt ném vào mặt La Thư Anh.

“Ông trời có cho tao sống tốt đẹp như mày không hả?”

Tờ giấy rơi xuống đùi La Thư Anh, trên đó có nét bút chuẩn đoán của bác sĩ ở bệnh viện thành phố: Ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Vết thương ở cánh tay không có biện pháp cầm máu nên khiến gương mặt La Thư Anh đang dần trở nên tái nhợt.

“La Thư Anh, mày nói cho tao biết tao làm thế nào để sống tốt đẹp khi mà sắp phải chết hả?”

La Thư Nhu kích động túm mái tóc vừa dài vừa dày của La Thư Anh giật mạnh mấy cái.

“Giết ư? Tao không giết mày đâu. Mày có biết không, loại ngược đãi đau đớn nhất trên đời này không phải là địa ngục trong kinh thánh, mà là địa ngục giữa trần gian. Tao sẽ cho mày cảm thụ được hết thấy đau đớn ở nơi đó, và nhất là khi nơi đó được tạo ra bởi chính người mày yêu thương. La Thư Anh, mày yêu Tần Ngạo lắm đúng không? Muốn thế chỗ tao lấy hán không? Mày nghĩ sao về một cuộc sống mà ở đó, Tần Ngạo hận mày đến tận xương tủy đây?”

Tiếng La Thư Anh khóc nức lên, đôi mắt xanh lục trở nên hoảng hốt, xe ô tô đang lao dốc không phanh.

“Chẳng ai cho tao cơ hội để sống tốt đẹp và yêu một cách tử tế. Chẳng ai cả, bởi vì mày đã cướp hết tất cả những thứ từ tao. Thành tích học tập tốt ư, tao không cần. Thiên tài trong mắt mọi người ư, thứ vô nghĩa. Tao vĩnh viễn không đổi lại được một cái liếc mắt của Cao Dự. Vì vậy, nếu phải chết, tao cũng sẽ kéo cuộc sống của mày đi cùng. La Thư Anh, mày sẽ không chết đâu. Mày sẽ vẫn sống, tao hứa đấy, sống để cảm nhận hết thấy đau đớn và tuyệt vọng trên thế gian này.”

Hai tay La Thư Anh bị dây thừng siết đến đau nhức, thuốc mê bắt đầu có tác dụng, khiến đầu óc cô không còn tỉnh táo. La Thư Nhu nhìn thấy biểu hiện yếu ớt của cô, mới hài lòng đưa dao cắt đi sợi dây trói.

Trước khi ô tô tăng tốc đâm vào chiếc xe tải lớn phía trước, tất cả những gì La Thư Anh còn nhớ được là cửa ô tô bật mở ra, La Thư Nhu đá văng cô xuống sườn đường, một vụ va chạm lớn kèm theo rất nhiều âm thanh vụn vỡ.

Tiếng người náo loạn, tiếng xe cấp cứu, xe cảnh sát rú lên liên hồi. La Thư Anh cơ thể đau nhức, máu từ vết thương thấm loạn trên nền vải trắng, như những đóa hoa nở rộ ai oán.

“Tiểu Nhu, em tỉnh lại đi, đừng bỏ anh.”

Trong tầm nhìn mơ hồ, dáng người đàn ông rất cao lớn, ở cách chỗ La Thư Anh một khoảng đang ôm La Thư Nhu toàn thân đầy máu, gương mặt y trắng bệch vì hoảng loạn.

Ánh đèn từ khắp phía làm mắt cô mờ đi, ý thức dần dần chìm vào bóng tối. Nụ cười La Thư Anh vừa đau đớn lại vừa chua chát.

“La Thư Nhu, chị tàn nhẫn thật đấy.”

39. Chương 39

”Tần Ngạo, anh vĩnh viễn không thể quên La Thư Nhu trong tiệc sinh nhật năm 9 tuổi tỏa sáng như một cô công chúa.

Vĩnh viễn không quên La Thư Nhu xinh xắn dễ thương luôn đi bên cạnh anh trên đường tới trường mỗi ngày.

Vĩnh viễn không quên buổi hẹn hò đầu tiên của hai người, cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên.

Vĩnh viễn không quên những bó hoa cúc họa mi nở rộ anh tặng chị ấy, vĩnh viễn không quên quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp của hai người.

Tất nhiên, anh lại càng không quên thời khắc La Thư Nhu ở trong vòng tay anh, toàn thân đầm máu, yếu ớt nói những lời cuối cùng.

Anh không quên giọt nước mắt nóng bỏng của La Thư Nhu rơi xuống mu bàn tay anh khiến trái tim anh như bị đốt cháy.

Thế nhưng, cũng chính anh đã dễ dàng quên.

Anh dễ dàng quên lần đầu gặp một cô bé lạc đường, dễ dàng quên ánh mắt trong suốt lấp lánh của cô ấy.

Anh dễ dàng quên lần hai gặp lại cô bé ngốc nghếch, quên lúc anh mời cô ấy đi ăn kem còn tặng một sợi dây chuyền rất đẹp.

Anh dễ dàng quên một La Thư Anh ngày nào cũng đi đằng sau anh trên đoạn đường tới trường.

Anh dễ dàng quên những mảnh ký ức tuy chớp vá nhưng cũng rất sâu đậm của chúng ta.

Anh cũng quên ngày La Thư Nhu ra đi, còn có một người ở phòng cấp cứu bên cạnh, đang trong tình trạng hấp hối. Nước mắt của cô gái ấy, anh biết không?

Anh không biết.

Không gì cả, không ai cả.

Anh quên em, rất dễ dàng, rất lạnh tâm.

Anh yêu La Thư Nhu bao nhiêu? Em lại yêu anh bao nhiêu? Câu chuyện này của chúng ta có phải đã sai lầm ngay từ khi bắt đầu.

Ngày ấy, giá như không phải anh, cũng chẳng phải em.

Không gặp gỡ sẽ không sai lầm.

Không sâu đậm sẽ chẳng ưu thương.

Tần Ngạo, hôm nay em buông rồi. Con người ta chỉ còn đau lòng khi còn yêu thương, một khi đã cạn lòng, mọi thứ đều trở thành vô nghĩa.

Đúng vậy, anh hiện tại đối với em đã là điều vô nghĩa, mãi mãi cũng như vậy.

Tạm biệt”

Xe ô tô của Tần Ngạo tăng tốc trên đường, y điên cuồng nhấn chân ga, vượt qua mấy chặng đèn đỏ, phía sau còn vang lại mấy câu chửi thề từ những chủ xe khác. Y liếc nhìn hai quyển sổ đang đặt ở ghế xe bên cạnh, sắc mặt chuyển xanh chuyển trắng.

Y tin.

Y không tin.

Tâm trạng như một mớ dây bị thắt hàng trăm nút không có cách gỡ bỏ.

“La Thư Anh.”

“La Thư Anh”

“Chết tiệt!”

Tần Ngạo vung tay đầm mạnh xuống vô lăng, nhấn còi xe cướp làn đường liên tục. Có một điều y biết rõ lúc này, y cần phải gặp La Thư Anh.

La Thư Anh thu gối ngồi ở đầu giường, nếu cô đoán không nhầm, Tần Ngạo có thể đang trên đường trở về đây.

Nói ra cũng tốt, trở về cũng tốt, tin hay không tin cũng tốt. Cô thật sự không muốn quản điều gì nữa.

[La Thư Nhu, chị có ngờ không, rằng ngày này sẽ đến]

[Bốn năm rồi, chị đã hài lòng chưa?]

[Em hạnh phúc được chưa?]

La Thư Anh đột nhiên hơi cười, thứ hạnh phúc kia xem chừng cô cũng không đủ sức chạm đến nữa rồi.

Cả tâm hồn và thể xác của La Thư Anh đều đã bị Tần Ngạo đem nhúng chìm, không thể gột sạch được nữa. Sẽ có một ai đó trên đời chấp nhận bao dung cô ư?

Sẽ không.

Cửa phòng bị mở ra, người vừa mới xuất hiện là người La Thư Anh không ngờ đến nhất: Xảo Vấn.

“La Thư Anh, cuối cùng cũng tìm ra cô.”

Nhìn La Thư Anh yếu ớt ngồi một góc, cả người toàn vết thương, có vết đã lành để lại sẹo, có vết chưa lành hẳn, lại có những vết bầm tím nổi bật trên da thịt trắng xanh, trong lòng đột nhiên vô cùng khó chịu.

Chính là vì một đứa con gái người không ra người, ma không ra ma này mà tính mạng của hai mẹ con cô đều bị đe dọa. Chính là vì cô. Nhưng suy nghĩ trái với biểu hiện bên ngoài, Xảo Vấn lấy trong túi xách ra hai chiếc chìa khóa nhỏ.

La Thư Anh bình tĩnh theo dõi hành động tiếp theo, không ngờ việc mà Xảo Vấn làm chính là mở khóa sợi dây xích ở tay và chân cho La Thư Anh.

“Tôi không giúp cô được lâu đâu. Mau trốn đi.”

La Thư Anh phải vịn vào thành giường mới có thể đứng dậy, cô nghi hoặc nhìn Xảo Vấn.

“Đừng nhìn tôi. Tôi chẳng thương xót gì cô, nhưng Tần Ngạo và ba của đứa con trong bụng tôi. Tôi không muốn anh ấy có bất cứ dính líu gì với cô nữa.”

La Thư Anh tuy chưa gỡ bỏ nghi ngờ, nhưng cô biết mình trước tiên cần ra khỏi đây.

“Cô không thể đi cửa trước được, tôi phải lừa đám vệ sĩ mới có thể vào đây.”

Xảo Vấn vừa nói vừa tháo hoàn toàn hai sợi dây xích ra, móc lại với nhau, sau đó ra móc vào cột đá ở ngoài ban công, để sợi dây chạy dài xuống dưới đất.

“Nhắm theo sợi dây này để xuống dưới, cô còn đủ sức không?”

La Thư Anh toàn thân vẫn đau nhức mệt mỏi, tuy nhiên đây là con đường tốt nhất và duy nhất mà cô có thể lựa chọn, cô nhìn Xảo Vấn lặng lẽ gật đầu.

Từ phòng này là tầng năm, trượt tay có thể sẽ chết. Xảo Vấn nhìn La Thư Anh đang nắm sợi dây xích tuột xuống đến tầng 3, nếu cô giết La Thư Anh, La Cao Dự chắc chắn không tha cho cô. Nhưng lại không cam lòng bỏ qua cơ hội này.

“La Thư Anh, vì sao cô mới là bản gốc còn tôi chỉ là bản sao?”

“Một cô gái thảm hại như cô không xứng đáng có được gương mặt xinh đẹp thế kia.”

La Thư Anh trên trán đã ướt mồ hôi, cả người cô bỗng nhiên nhẹ bẫng, một làn gió trượt qua làm vài lọn tóc bay lên, sợi dây xích bị đứt ư?

Hóa ra nhảy lầu là như thế này đây, La Thư Anh bỗng nhiên cười nhạt.

Hóa ra là thế này.

Thân thể chạm đất truyền đến một trận đau kịch liệt, khiến La Thư Anh nhớ lại vụ tai nạn ô tô 4 năm trước.

Chính là cảm giác này, toàn thân đau đớn, máu loang khắp người, thần trí mơ hồ, cổ họng nghẹn đắng.

Trong giấc mơ đen sẫm cuối cùng của cô, La Thư Anh cảm nhận được bản thân mình được người nào đó bế lên, vòng tay người ấy vừa chắc chắn vừa an toàn, giống như hết thấy những thiếu sót cô đang tìm kiếm đều được lấp đầy trong một giây phút.

Giọng người đàn ông khàn khàn nhẩn lại, nhưng nộ khí bức người vẫn không ngừng tỏa ra trong từng câu chữ.

“Đốt! Đốt hết cho tao!”

40. Chương 40

Tần Ngạo hạ cửa kính xe, neoh đôi mắt u tối nhìn ngôi biệt thự đang bốc cháy lớn. Tiếng người hỗn loạn xung quanh, tiếng xe cứu hỏa phía xa đang reo lên đỉnh tai nhức óc.

La Thư Anh?

Tần Ngạo siết chặt tay trên vô lăng, trong lòng y đang nhen nhóm một ngọn lửa nóng rực hơn cả đám cháy ngoài kia.

Y biết, không phải ngẫu nhiên mà căn biệt thự có thể bị phá hủy được như thế này. Người luôn ở phía sau cô, y thật muốn biết hẳn là ai.

Sau gần 1 giờ đồng hồ cố gắng dập lửa, căn biệt thự tiêu điều đổ vỡ hiện ra trước mắt Tần Ngạo, giày y giẫm lên những mảng đen đen vàng vàng không rõ là thứ gì bị đốt cháy.

Từ phía sau biệt thự, sợi dây xích cuộn một chỗ trên đất, bị lửa nung đến đổi màu biến dạng. Tần Ngạo đứng bất động một lúc.

Còi xe cấp cứu vẫn đang nổi tiếp vang lên ngoài kia, toàn bộ camera an ninh có lẽ cũng đã bị phá hủy hoàn toàn. Tần Ngạo đột nhiên cười lạnh lẽo, người này không phải nhân vật tầm thường.

Điện thoại trong túi y rung nhẹ, Xảo Vần ở đầu dây bên kia hét lớn trong hoảng loạn.

“Ngạo, cứu em với. Nhà của chúng ta đang cháy...”

Xảo Vần vừa nói vừa khóc vừa nói, câu chữ trở nên lộn xộn. Tuy nhiên những lời của cô sau đó Tần Ngạo căn bản không hề nghe thấy, bởi chiếc điện thoại của y đã rơi trên đất.

Đến Tần gia....hắn cũng dám đốt?

“Tiên sinh, tiểu thư đã tỉnh rồi.”

Hộ lý của bệnh viện nhẹ nhàng chỉnh lại ống truyền dịch ở đầu giường sau đó lập tức rời phòng. La Thư Anh nằm trên giường, cơ thể nhỏ nhắn của cô hơi run lên, có cảm giác như bản thân vừa từ cõi chết trở về.

Cô đã ngủ rất lâu mới có thể tỉnh dậy. Trong giấc mơ của cô, ánh sáng tràn ngập khắp mọi nơi, nhưng đến khi cô tưởng như bản thân đã thức giấc thì vì sao xung quanh lại chỉ là một mảng tối sẫm?

Cô nhầm lẫn chăng? Cô đang còn sống hay đã chết? Trong một vài giây phút, chính bản thân cô cũng mơ hồ không rõ.

Nếu không phải ban nãy cô vừa mới cử động, hộ lý bên cạnh đã vô cùng vui mừng reo một tiếng sống động, La Thư Anh cũng tưởng mình đã chết rồi.

Trái tim trong lồng ngực vẫn còn đang đập, tuy chậm rãi nhưng không còn nhúc nhối yếu ớt. Nó đập một cách đều đặn và bình yên. Thế nhưng bây giờ là ban đêm ư? Vì sao lại tối như vậy? La Thư Anh muốn đưa tay lên dụi mắt, cô lần mò thấy tay phải cầm rất nhiều ống truyền dịch, mất hết sức lực.

Sau rất nhiều cố gắng mới có thể miễn cưỡng chạm lên mặt, La Thư Anh lại có chút sửng sốt phát hiện mắt cô đang được bịt bằng một dải băng quấn vết thương.

Mắt cô hình như đang bị thương.

La Thư Anh không thể nói, không thể nhìn, chỉ có thể yên lặng nằm một chỗ, chờ hành động tiếp theo của vị tiên sinh xa lạ vừa mới bước vào kia.

Tay người đàn ông rất ấm, chạm lên khuôn mặt gầy gò của cô mang theo sự yêu chiều khó thành lời.

“Tiên sinh. Tôi đem sữa đến theo lời dặn của ngài.”

Hai tiếng gõ cửa vang lên cùng một câu nói nối tiếp, La Thư Anh nghe tiếng cửa phòng mở ra rồi lại đóng vào rất nhanh.

Mùi hương của người bên cạnh khóa lấp khứu giác cô mỗi lúc một nhiều, chứng tỏ khoảng cách hai người ngày càng gần.

Sau đó, môi La Thư Anh nhận được sự tiếp xúc mềm mại, dòng sữa ấm nóng tràn từ miệng người đàn ông qua đến miệng cô, ngọt lịm chảy vào họng.

Nước mắt từ khóe mi của La Thư Anh đột nhiên chảy dài, thấm qua dải băng mắt, lăn chậm chạp xuống cổ.

[Anh là ai?]

La Thư Anh mấp máy môi khô khốc, không có âm thanh nào được phát ra, cũng không thấy đối phương đáp lại. Cũng đúng, cô không nói ra tiếng thì ai có thể hiểu cô nói gì cơ chứ.

Vị tiên sinh xa lạ chỉ chuyên tâm cho cô uống sữa, dù La Thư Anh đã có ý kháng cự bằng cách không nuốt vào, nhưng người này thấy vậy liền hung hăng cưỡng hôn cô.

La Thư Anh bị hôn đến đôi môi ban nãy vừa khô khốc nhợt nhạt giờ đã ướt át sưng đỏ lên. Cảm giác tê tê truyền đến từ đầu lưỡi khiến cô nhất thời bất động.

Hắn không phải người tốt?

Không đúng, La Thư Anh có linh cảm chắc chắn người này đã cứu cô. Vậy thì dù hắn là người tốt hay người xấu, cô vẫn nợ hắn.

“Tiên sinh, bác sĩ đến rồi.”

“Anh hai, em nghe nói chị dâu vừa tỉnh liền vội vã đến đây. Em sẽ kiểm tra cho chị ấy.”

La Thư Anh chờ người đàn ông lên tiếng, nhưng hắn vẫn không hề nói gì. Trái lại, bác sĩ vừa mới xuất hiện có vẻ rất ồn ào.

Chị dâu? Bác sĩ vì sao gọi cô là chị dâu?

Dải băng mắt của La Thư Anh được tháo ra, nhưng cô vẫn chỉ cảm thấy trước mắt là một mảng đen đặc không tia sáng.

“Chị...à không, La tiểu thư, cô nghe thấy tôi chứ. Cô đã hôn mê suốt 2 tháng rồi, hiện tại sức khỏe còn rất yếu. Vì vậy, hãy biểu đạt ý kiến bằng việc lắc đầu hoặc gật đầu, được chứ?”

La Thư Anh gật đầu.

“Cô có nhìn thấy số mấy không?”

La Thư Anh bình tĩnh lắc đầu.

“Cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì?”

La Thư Anh gật đầu. Không gian rơi vào trầm mặc.

“Anh hai, xin lỗi. Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Không cần ra ngoài, cô muốn bảo họ như vậy. Chẳng phải việc họ lén lút ra ngoài nói chuyện về tình trạng bệnh nhân càng giống như trong phim truyền hình sao, chắc chắn sức khỏe của cô giờ đang rất thảm.

Cô bị mù rồi?

Mất đi giọng nói và mất ánh sáng, có thể chính là cái giá cô phải trả vì đã yêu một người không nên yêu.

Nhưng như thế này, có phải cũng quá đắt rồi hay không?

41. Chương 41

Vũ Lam Ân đứng ở trước cửa phòng bệnh, chần chừ không biết tiến không biết lùi. La Thư Anh nằm yên lặng trên giường, hơi thở đều đặn như đang ngủ.

Vũ Lam Ân trong lòng một trận đau xót, cô đã từng nói sẽ cố gắng bảo vệ cho Tiểu Anh, cuối cùng vẫn là phải gặp một La Thư Anh không thương tích đẩy người ở trong bệnh viện. Nhất thời cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Tiểu Anh.”

[Chị Lam Ân?]

La Thư Anh mấp máy cánh môi, tay cô được Vũ Lam Ân nắm lấy, giọng Vũ Lam Ân nghe như sắp khóc.

“Tiểu Anh, xin lỗi. Thật xin lỗi, chị không bảo vệ được em.”

Quyền lực của Tần Ngạo rốt cuộc có bao nhiêu, sự tàn nhẫn của y lại là bao nhiêu. Vì sao có thể hành hạ một cô gái không có khả năng phản kháng đến không thể sống cũng không thể chết như vậy.

Vũ Lam Ân nhìn xuống đôi chân đang bó bột của La Thư Anh, và cô thật sự bật khóc.

[Lam Ân, đừng khóc]

Vũ Lam Ân đọc khẩu hình của La Thư Anh, cuối cùng càng khóc to hơn, tiếng nước nở nghe vô cùng bi thương. Cô làm sao để nói cho La Thư Anh biết đây, rằng La Thư Anh không những không thể nói được, giờ còn không thể nhìn, và cũng không thể tự bước đi trên đôi chân của chính mình nữa.

Cô làm sao để nói ra? La Thư Anh làm sao để chấp nhận? Làm sao có thể chứ?

“Tiểu Anh, tại sao em lại khổ như vậy. Tại sao cứ phải là em chịu đựng, mẹ kiếp”

Vũ Lam Ân dầm liên tục vào tủ đồ bên cạnh đầu giường, tay cô đỏ lên đau nhức. La Thư Anh lặng lẽ lắc đầu, cô hiểu tâm trạng của Vũ Lam Ân bây giờ.

[Không sao. Chị Lam Ân, thật sự không sao]

Không cần ai phải nói với cô cả, cô đã biết rồi. Hai chân phía dưới không hề có lấy một chút cảm giác, La Thư Anh sao có thể không cảm nhận ra.

Một người đến việc bản thân tàn phế cũng không biết, thì có thể biết được điều gì trên đời này chứ.

Trong một khoảnh khắc, Vũ Lam Ân ngăn người nhìn La Thư Anh đang hơi mỉm cười. Vũ Lam Ân lau nước mắt trên mặt, cô vừa nhìn nhầm sao?

Nụ cười của La Thư Anh ban nãy, đã từ bao giờ cô không còn nhìn thấy nó. Vậy mà La Thư Anh vừa cười ư? Cô ấy thật sự đang cười? Nó không phải là nụ cười uất nghẹn, không phải kênh kiệu hay đầy châm chọc như khi ở cạnh Tần Ngạo.

Nụ cười chân thật của La Thư Anh luôn là thứ có thể khiến người khác rung động trong lòng.

[Chị Lam Ân]

La Thư Anh đột nhiên nắm chặt lấy tay Vũ Lam Ân, cô viết vào lòng bàn tay Vũ Lam Ân.

[Người ấy là ai? Chị biết đúng không?]

Người ấy?

Không gian rơi vào trầm mặc mấy giây.

“Không, chị không biết. Anh ta gọi điện cho chị bảo em đang ở nơi này.”

Người ấy là ai? Trên đời còn ai có đủ năng lực đem La Thư Anh về từ tay Tần Ngạo ngoài La Cao Dự chứ. Nhưng cô không thể nói cho La Thư Anh biết.

Điều này, hãy để La Thư Anh tự mình hỏi La Cao Dự. Điều này, hãy để La Cao Dự tự mình trả lời.

[Chị không biết thật ư?]

“Xin lỗi, chị thật sự không biết”

[Em hiểu rồi]

Cả hai người đều đã đi một vòng quá lớn, nếu lúc ấy xảy đến, chắc chắn sẽ là giây phút cảm động nhất trên đời này.

“Tiểu Anh, em có muốn ăn gì không? Em không đói sao?”

[Không sao, em đã ăn rồi]

La Thư Anh đột nhiên nghĩ lại việc người đàn ông xa lạ cho mình uống sữa bằng hôn môi, hai má không tự chủ hơi nóng lên.

Vũ Lam Ân tiếp tục ngăn người, biểu cảm của La Thư Anh từ bao giờ trở nên đặc sắc như vậy, còn có thể đỏ mặt? Vũ Lam Ân không bỏ qua cơ hội, cười vô cùng vui vẻ.

“Tiểu Anh, em vừa nghĩ đến ai sao? Cũng không biết mặt mũi đỏ lên hết rồi”

Lời nói của Vũ Lam Ân đánh trúng trọng tâm suy nghĩ của La Thư Anh, khiến cô hơi bất động, sau đó vội vàng muốn kéo tấm chăn trên người che mặt nhưng bị Vũ Lam Ân ngăn lại.

“Không cần không cần, chị không trêu em nữa.”

Điện thoại trong túi Vũ Lam Ân rung lên báo tin nhắn, cô chăm chú nhìn vào mấy chữ trên màn hình.

“Tiểu Anh, chị ra ngoài mua cho em chút hoa quả nhé. Em nghỉ ngơi đi”

Vũ Lam Ân vội vàng đi lên phòng của Triệu Quân, La Cao Dự cũng đang ở bên trong.

“Chị Lam Ân.”

“Ừ, tình hình của Tiểu Anh thế nào.”

“Nghiêm trọng hơn em nghĩ.”

Màn chiếu trên tường hiện lên bảng đánh giá tình trạng của La Thư Anh, cùng tám phim chụp X-quang chân của cô. Triệu Quân chỉ lên màn hình.

“Dây thần kinh ở chỗ này bị ảnh hưởng, dẫn đến mất đi thị giác tạm thời, thời gian tuy chưa xác định, nhưng chắc chắn có biện pháp giúp chị dần tìm lại ánh sáng. Tuy nhiên...hai chân thì không có khả năng phục hồi được nữa.”

“Không thể phục hồi? Cậu điên sao? Bằng mọi cách phải giúp La Thư Anh có thể tiếp tục đi lại.”

Vũ Lam Ân kích động quát lớn, La Cao Dự nhú đôi lông mày nghiêm nghị.

“Em xin lỗi, chúng ta không thể. Từ khoảng cách này cho thấy chị dâu bị ngã, hoặc chính xác là bị đẩy từ tầng 3, va đập quá mạnh. Đôi chân có thể đã không cứu vãn được trước khi chị ấy được đưa vào phòng cấp cứu.”

“Tần Ngạo, sao tên khốn ấy có thể...”

“Không phải hần làm.”

La Cao Dự im lặng từ đầu đến cuối, hiện giờ mới bình tĩnh mở miệng nói một câu vô cùng chắc chắn.

“Đây không phải phong cách của Tần Ngạo. Ngã từ tầng 3 xuống, La Thư Anh có thể sẽ chết.”

Nghĩ đến việc La Thư Anh có thể sẽ chết, tim La Cao Dự như bị một mũi tên xuyên trúng, khiến đôi mắt anh chốc lát chuyển sang tối tăm đáng sợ.

“Vậy là ai? Có thể là ai chứ...”

La Cao Dự lấy bao thuốc trên bàn của Triệu Minh, rút ra một điếu châm lửa hút, hành động của anh khiến Vũ Lam Ân hơi hoảng, Triệu Minh sắc mặt đã hơi tái.

“Anh hai, anh bình tĩnh đã.”

“Dự, cậu đừng làm điều dại dột, giết người sẽ phải vào tù. Cậu định bỏ Tiểu Anh ở lại ư?”

Không phải ngẫu nhiên mà sắc mặt hai người họ biến đổi khi thấy La Cao Dự hút thuốc.

Người đàn ông này cầm điếu thuốc chẳng khác nào người ta cầm súng, từ trước đến giờ, anh chỉ hút thuốc đúng hai lần.

Một lần đầu tiên, năm La Cao Dự 18 tuổi, La Thư Anh bị người ta bắt cóc. Đám côn đồ gần 20 người, ai cũng cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt găm gờ như chỉ châu trực ăn tươi nuốt sống người khác

Lúc La Cao Dự đến nơi, La Thư Anh bị đánh bất tỉnh trên đất, trán chảy một dòng máu đỏ. Sau đó, La Cao Dự làm một hành động mà có lẽ cả đời này những tên kia cũng không thể quên được.

La Cao Dự mở bỏ hai cúc ngực, mái tóc vì vội vã trên đường mà hơi rối lên, cả người ngang tàn lại phong trần, hoàn toàn không phải là một dáng vẻ mà một chàng trai 18 tuổi nên có. Nụ cười âm hiểm như loài lang sói, hai mắt sáng rực dưới ánh đèn.

“Mấy chú có thể cho tôi một điếu thuốc không?”

Cả đám người phía trước phá lên cười, đó là lần đầu tiên La Cao Dự hút thuốc. Khói trắng xộc vào khoang mũi cay cay, sau đó...tất nhiên làm gì có sau đó.

Tất cả bọn họ đều nhập viện trong tình trạng thương tích đầy mình, có vài tên đã hấp hối. La Cao Dự gãy hai cái xương sườn, áo sơ mi trắng nhuộm đầy máu, tuy không phải máu của anh nhưng vẫn khiến La Thư Anh hoảng sợ khóc lên.

Lần thứ hai, là khi La Thư Nhu tai nạn qua đời. Bốn năm trước vào ngày định mệnh ấy, có những cái chỉ có La Thư Anh biết, có những cái chỉ có Tần Ngạo biết. Nhưng, La Cao Dự mới là người biết tất cả, bao gồm cả điều Tần Ngạo không biết, bao gồm luôn cả điều La Thư Anh không biết.

Giống như La Thư Anh và Tần Ngạo luẩn quẩn không thể thoát ra khỏi sự oan nghiệt của vụ việc khó hiểu năm xưa. La Cao Dự tưởng như không hề liên quan nhưng lại là người quan trọng nhất, là nút thắt không ai gỡ bỏ được ngoại trừ chính bản thân anh.

Trên đời này vẫn đang có những thứ mà chỉ La Cao Dự và La Thư Nhu mới biết. Nhưng La Thư Nhu không còn trên đời nữa, bí mật bị chôn vùi cùng người chết.

Vì vậy nếu ngày nào La Cao Dự chưa chủ động ngã bài, vụ tai nạn năm xưa vĩnh viễn vẫn sẽ chỉ là một câu đố không có được đáp án thỏa đáng.

Bây giờ là lần thứ ba La Cao Dự động đến thuốc lá. Hành động của anh khiến Vũ Lam Ân bất an trong lòng. Chắc chắn sắp tới là một cuộc biến đổi không thể lường trước.

Quả nhiên, khi điều thuốc cháy hết đến đầu lọc, Triệu Quân và Vũ Lam Ân đều cảm thấy hơi thở có chút khó khăn, người bên cạnh đang không ngừng tỏa ra áp bức băng lãnh cực độ.

“Tần Ngạo, trò chơi bây giờ mới thật sự bắt đầu. Đúng không?”

Nụ cười trên môi La Cao Dự vô cùng đáng sợ, thật khiến người ta toàn thân run rẩy.

42. Chương 42

Vũ Lam Ân trở về nhà vào khi tối muộn, khi tra chìa khóa vào ổ cô phát hiện cửa nhà mình vốn không khóa. Không lẽ có trộm?

Vũ Lam Ân giơ chân đạp cửa, vừa đặt hai bước vào trong thì bị “tên trộm” ép sát vào tường, trong bóng tối chuẩn xác hôn môi cô.

“Ừm...”

“A”

Một nắm đầm thui vào bụng hần, lại thêm một cước vào hạ bộ khiến tiếng la kia có phần thê thảm, Vũ Lam Ân vươn tay ấn công tắc điện bên cạnh, cả căn phòng bừng sáng.

“Bà xã, em...độc ác...”

Thiên Trường Khanh hai mắt hần tia đỏ, vì đau mà lông mày xô lại với nhau, vô cùng bất đắc dĩ nhìn Vũ Lam Ân. Cô gái này không biết thế nào là lãng mạn ư? Hợp tác với hần một chút có được không hả? Cũng không phải cô không nhận ra mùi hương của hần, dùng lực mạnh như vậy là muốn sau này họ không thể có con cái sao.

“Không biết xấu hổ.”

Vũ Lam Ân hừ lạnh, nhắc chân muốn lướt qua lại bị Thiên Trường Khanh giữ lại, hần bế bổng cô lên.

“Làm cái gì đấy.”

“Làm việc xấu hổ.”

Thiên Trường Khanh nhếch môi cười nhàn nhã, con mèo nhỏ hung dữ, để xem hần thuần phục cô thế nào.

“Thiên Trường Khanh, vô liêm sỉ!”

Xoẹt một tiếng vải bị xé rách.

“Thiên Trường Khanh, con mẹ nó. Anh là đồ lưu manh”

Xoẹt hai tiếng vải bị xé rách.

Vũ Lam Ân cơ thể trắng mịn lộ ra trong tầm mắt hần, Thiên Trường Khanh dự hỏa đốt người, hần không còn nhớ rõ lần cuối bọn họ ân ái là khi nào, mỗi lần đều là trong lúc say Vũ Lam Ân mới chấp nhận hần.

Vũ Lam Ân bị Thiên Trường Khanh hôn đến quay cuồng đầu óc, son trên môi cô gần như bị hần làm cho trôi hết. Trên cổ và bả vai, những dấu hôn đánh dấu chủ quyền vô cùng bất mất.

“Bà xã...cho anh”

Bà xã cái con mẹ anh. Cho cái bà cố nội nhà anh. Vũ Lam Ân trong lòng uất ức, quần áo cũng bị cởi, đạo đầu cũng đã xong, hần còn làm như có lương tâm cái gì.

“Thiên Trường Khanh, bà đây sẽ từ anh!”

Móng tay Vũ Lam Ân cào lên bả vai rần chắc của người đàn ông khi hắn kịch liệt xâm chiếm lấy cô. Hàng lông mày lá liễu thanh tú hơi nhíu lại, khóe môi Vũ Lam Ân mím chặt. Một trận hoan ái, tiếng rên kiều mị, hai má ửng đỏ khiến dáng vẻ của cô ở dưới thân hắn càng thêm tuyệt mỹ.

“Đau sao?”

Thiên Trường Khanh nhận thấy bản thân phát tiết quá mức, ôn nhu hôn lên trán Vũ Lam Ân.

“Xin lỗi bảo bối, anh không kìm chế được.”

Vũ Lam Ân thở dốc, vẫn không nhịn nổi đấm mấy cái vào lồng ngực Thiên Trường Khanh. Hắn bắt lấy bàn tay đang hung hăng của cô, chuyển tay cô vòng qua hông hắn, tiếp tục luân động hạ thân.

“Khanh...”

Một chữ “Khanh” thoát ra từ miệng Vũ Lam Ân khiến Thiên Trường Khanh có cảm giác bản thân vừa đạt được kho báu lớn nhất trên đời này. Từ khi quen biết cô, số lần cô gọi hắn thân mật như vậy chẳng quá năm đầu ngón tay.

“Bà xã, anh yêu em.”

Hắn thật sự rất yêu cô, phụ nữ xung quanh hắn có rất nhiều, nhưng chưa từng có người nào khiến hắn cuồng si như vậy. Từ khi quen biết Vũ Lam Ân, tất cả những người phụ nữ bên cạnh với hắn đều không đáng một đồng.

Từ khi quen biết Vũ Lam Ân, toàn tâm toàn ý của Thiên Trường Khanh đều đặt lên người cô, IQ, EQ đều dùng để theo đuổi cô.

Vũ Lam Ân tuy hiện tại chưa hoàn toàn tiếp nhận hắn, nhưng hắn biết cô cũng không còn bài xích hắn như lúc ban đầu, cô đối với hắn có thể đã có rung động rồi, chỉ là một người có tính cách như Vũ Lam Ân sẽ không chịu thừa nhận sớm như vậy. Suy nghĩ này làm Thiên Trường Khanh thấy vô cùng hài lòng.

“Anh muốn bên trong...”

Nhịp độ của Thiên Trường Khanh càng ngày càng mạnh mẽ, hơi thở của hắn nóng rực phả bên tai cô.

“Dừng...”

“Hôm nay là ngày an toàn của em. Không sao đâu.”

Thiên Trường Khanh dụ dỗ cô, Vũ Lam Ân nhất thời không biết làm thế nào chỉnh đốn hắn, há miệng cắn vào vai Thiên Trường Khanh một cái mạnh, dấu răng hắn trên da thịt. Đến ngày an toàn của cô mà hắn cũng tính sẵn, đúng là đỉnh cấp lưu manh.

Khoái cảm như sóng lũ lấn áp cả tâm trí của hai người, Thiên Trường Khanh đem toàn bộ nhiệt huyết nóng rực trút vào bên trong Vũ Lam Ân.

Chuông điện thoại của Thiên Trường Khanh ở cuối giường reo lên trong khi hắn vẫn còn đang nồng nhiệt hôn Vũ Lam Ân.

“Nghe điện thoại đi.”

“Kệ nó.”

“Không kệ được, nhờ có việc gấp thì sao.”

Vũ Lam Ân kiên quyết đẩy Thiên Trường Khanh ra khiến hắn mang vẻ mặt lưu luyến không nỡ. Ngồi dậy cầm điện thoại lên, màn hình nhấp nháy tên Tần Ngạo.

Tiểu tử này quả thật không thức thời, không nghĩ đến bây giờ là mấy giờ, không nghĩ đến ông đây có thể đang ân ái cùng bà xã sao, lại cứ nhiên gọi và lúc này.

“Cậu nên cảm thấy tội lỗi vì đã phá vỡ chuyện tốt của tôi rất đúng lúc.”

Ngay câu đầu tiên Thiên Trường Khanh đã cao giọng bắt măn, hắn còn muốn tiếp tục cùng Vũ Lam Ân làm thêm vài hiệp.

“King Club. Cho cậu 30 phút.”

Đầu dây bên kia sau khi lạnh nhạt nói một câu thì dứt khoát dập máy, khiến Thiên Trường Khanh hơi ngẩn ra. Rõ ràng cách nhau màn hình điện thoại, Tần Ngạo có cần phải làm hắn thấy lạnh sống lưng như vậy không, ai lại lớn gan chọc giận ông cố nội này rồi.

Thiên Trường Khanh chán nản nằm xuống ôm Vũ Lam Ân.

“Bà xã, làm sao đây. Anh không muốn ra ngoài.”

Vũ Lam Ân có vẻ như đã mệt, cô không buồn mở mắt, hạ giọng nói ngái ngủ nói với Thiên Trường Khanh.

“Đi đi, xem tên tiểu tử đấy làm sao”

Gọi Thiên Trường Khanh vào lúc này, lại có thể khiến hắn phải ra ngoài, không ai khác ngoài Tần Ngạo. Thiên Trường Khanh quyến luyến hôn lên môi Vũ Lam Ân, rồi hôn lên trán cô, hơi thở Vũ Lam Ân đều đặn, cô có lẽ đang chìm dần vào giấc ngủ say.

Trong ánh đèn mờ, Thiên Trường Khanh cười rất thâm tình.

“Ngủ ngon, bảo bối.”

Đến khi xác định Thiên Trường Khanh đã hoàn toàn rời khỏi phòng, Vũ Lam Ân mới mở mắt. Về mặt cô bình thản, nhưng trong lòng thì đang rối như tơ vò, Tần Ngạo là em trai cô, La Cao Dự là bạn cô, hai người đàn ông này nói tàn nhẫn thì đều rất tàn nhẫn, nói thâm tình lại cũng rất thâm tình.

Thật ra vốn là cảm thấy, mỗi người đều đang theo đuổi thứ mình cho là đúng, theo đuổi tình cảm của bản thân. Những điều Tần Ngạo làm với La Thư Anh là không thể tha thứ, nhưng để La Cao Dự ra tay với Tần Ngạo. Cô có bận tâm hay không?

Cuối cùng quyết định, trong cuộc chiến lần này, cô nhất định không xen vào, cũng không để cho Thiên Trường Khanh xen vào.

Tần Ngạo và La Cao Dự, hai người họ cần phải giải quyết nợ cũ lẫn nợ mới, chỉ hai người họ với nhau, một lần và cho mãi mãi, để có thể kết thúc hoàn toàn mọi chuyện.

King Club, khu ăn chơi bậc nhất cho tầng lớp thượng lưu của thành phố. Tần Ngạo ngồi một mình trong phòng VIP, cách âm với sự ồn ào bên ngoài.

Thiên Trường Khanh mở cửa bước vào, nhìn thấy trên bàn đã ngổn ngang vỏ bia và mấy chai whisky rỗng.

“Uống nhiều như vậy?”

“Đến rồi à?”

“Có chuyện gì rồi? Tìm ra La Thư Anh rồi?”

Một hồi im lặng, Thiên Trường Khanh còn không chịu nghiêm túc, vờ làm bộ mặt kinh hoàng.

“Không lẽ cô ấy sắp kết hôn? Cậu nhận được thiệp mời rồi? Chú rể là ai?”

Ánh mắt của Tần Ngạo thật sự có thể giết người lúc này, y đập vỡ cốc rượu trên tay. Thiên Trường Khanh không lạ gì với phản ứng của Tần Ngạo, nhưng xem ra đang có chuyện gì đó còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng.

“Con mẹ nó!”

Tần Ngạo chữm thề, y đưa tay nói lỏng cavat, hắn lấy bên cạnh một xấp giấy, ném lên bàn. Thiên Trường Khanh cầm lên xem qua một lượt.

“Cái gì?”

Vụ tai nạn 4 năm trước hắn cũng biết Tần Ngạo đã cho người điều tra đến 3 lần, mọi bằng chứng có được đều kết luận La Thư Anh là người cố ý hãm hại La Thư Nhu, gây ra tai nạn đau thương. Thế thứ trên tay Thiên Trường Khanh đang cầm lại là cái gì?

“Luật sư và thám tử tư vừa tổng kết và đưa cho tôi tối nay.”

Tần Ngạo không dùng ly, hần bật nắp thêm lon bia trên bàn, uống liền một hơi.

Sau ngày La Thư Anh mất tích, biệt thự Tần gia xảy ra hỏa hoạn, Tần Ngạo cho người tìm kiếm khắp nơi cũng không thể tìm được cô, thế mà giờ lại tìm ra một tập tài liệu chứng minh bằng chứng vụ tai nạn năm xưa đều là do có người cố tình ngụy tạo?

Chuyện này nói ai sẽ tin?

Thiên Trường Khanh đặt tập giấy lên bàn, hần chống tay hơi trầm ngâm.

“Tần Ngạo, cậu nghĩ ai trên đời có thể làm điều này? Vượt xa cả Tần Ngạo cậu ư? Điều này có quá điên rồ không?”

Liếc mắt lạnh lùng, Tần Ngạo bóp bẹp lon bia đã hết, những khớp tay của y nổi bật rõ ràng.

“Trước tiên chúng ta cần biết có những ai liên quan đến vụ tai nạn năm xưa.”

“Sau đó sẽ có thể biết, ai mới là mấu chốt của câu chuyện này.”

Thiên Trường Khanh tiếp lời y, một người mấu chốt của tất cả mọi điều kéo dài từ quá khứ đến hiện tại, sẽ có thể là ai đây?

Bốn năm trước, vì điều gì mà vụ tai nạn đã xảy ra.

Vì sao La Thư Nhu phải chết, vì sao La Thư Anh phải mang trên mình tội lỗi hãm hại chị gái, bị cả La gia khinh miệt bài xích mà không thể giải thích, không thể chứng minh trong sạch.

Vì sao bốn năm trước mọi bằng chứng La gia và Tần gia ngấm ngấm thu thập đều chứng minh La Thư Anh có tội.

Thế rồi vì sao hiện tại, khi cô ấy biến mất. Mọi thứ lại có thể hóa giải dễ dàng như vậy. Những tài liệu cho thấy sổ bằng chứng năm xưa là giả lại có thể dễ dàng đến với Tần Ngạo?

Có quá nhiều câu hỏi được đặt ra mà cả hai người họ không thể giải đáp. Trầm mặc một lúc, Tần Ngạo rót hai ly rượu, y đưa cho Thiên Trường Khanh một ly, giọng nói có phần thản nhiên hơn ban đầu.

“Chúng ta đang gặp một bài toán, mà chỉ có người ra đề mới có khả năng giải.”

“Ý cậu là...hần sẽ sớm đến?”

“Phải, sẽ sớm đến thôi. Hần sẽ đến gặp tôi.”

Sự mong đợi khiến khóe môi y nở nụ cười tràn đầy hứng thú, nhưng cũng rất kênh kiêu. Tần Ngạo chưa từng biết sợ, nếu không thể giải bài toán này, y sẽ đổi đề bài. So với việc giải đáp và đổi đề, y thật muốn biết y và người kia ai sẽ đạt kết quả nhanh hơn.

Trên cổ tay Tần Ngạo, chiếc lắc bạc của La Thư Anh hơi rung nhẹ, phát sáng dưới ánh đèn lung linh.

43. Chương 43

Hôm nay La gia từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài người người tất bật chuẩn bị. Xe ô tô của La Cao Dự rẽ vào cổng, La phu nhân đã đứng chờ từ lúc nào.

“Dự, con trai.”

La Cao Dự được La phu nhân ôm lấy, Xảo Vấn bụng bầu vượt quá mặt đứng bên cạnh, cố gắng ổn định tâm trạng đang vô cùng hoảng loạn. Cô biết La Cao Dự đã trở về từ một tháng trước, nhưng đến giờ mới xuất hiện ở La gia để chào hỏi ba mẹ nuôi.

Anh đang cố tình chờ đợi điều gì?

“Dự, để mẹ giới thiệu. Chắc con chưa biết...”

“Xảo Vần.”

“Sao con biết con bé là Xảo Vần?”

La phu nhân kinh ngạc, bàn tay định đưa ra dừng lại giữa không trung, La Cao Dự gọi tên cô khiến Xảo Vần sống lưng chạy dọc một đường gió lạnh ngắt.

Không sao đâu, La Cao Dự chỉ biết cô là người báo cho anh địa chỉ của La Thư Anh, chứ không hề biết Xảo Vần chính là người để La Thư Anh ngã lòng. Chắc chắn La Cao Dự không thể biết được, hơn nữa hiện tại cô đang mang thai con trai của Tần Ngạo, y dù không yêu cô nhưng cũng sẽ không để người nào làm tổn thương mẹ con cô, bao gồm cả La Cao Dự.

Xảo Vần sau khi tự trấn an bản thân, mỉm cười chào La Cao Dự.

“Anh Cao Dự.”

Diễn xuất cũng không tồi, La Cao Dự nhếch khóe môi, quay sang nói với La phu nhân.

“Mẹ nuôi, em gái rất xinh đẹp.”

Liếc mắt xuống bụng lớn của Xảo Vần, ánh nhìn của anh trở nên giảo hoạt.

“Không biết bao giờ thì anh được gặp cháu trai?”

Một câu tưởng như đầy quan tâm này lại khiến Xảo Vần run sợ, cô phải hít thở sâu mấy lần trước khi trả lời La Cao Dự, nhưng thanh âm vẫn không thể ổn định.

“Dự tính...hai...hai tuần nữa..”

“Ồ”

La phu nhân thấy hai người có vẻ quen nhau từ trước, lại vô cùng hòa thuận thì vui vẻ vô cùng. Kéo tay La Cao Dự vào trong nhà. La Cao Bá và vài cô chú La gia đang ngồi đợi anh ở bàn ăn.

“Ây da, Triệu thiếu gia đã đến rồi đây.”

Có người cao giọng trêu đùa, khiến không khí trở nên dễ chịu. La Cao Dự ngồi bên trái La Cao Bá.

“Con trai, công việc dạo này đều thuận lợi cả chứ?”

“Rất thuận lợi.”

La Cao Dự từ đầu đến cuối không mở lời nhiều, thi thoảng chỉ hơi mỉm cười hưởng ứng câu chuyện của mọi người. Sau khi dùng bữa xong, La phu nhân cùng quần gia mang ra trà hoa cúc, hương thơm thoảng khắp không gian.

“Ba nuôi, các cô chú, mọi người nghĩ sao về Hoàng Thế của Tần gia?”

La Cao Dự đột ngột lên tiếng.

“Rất lớn mạnh.”

La Cao Bá là người mở lời đầu tiên.

“Phải, đúng là rất lớn.”

“Hoàng Thế nằm trong top những tập đoàn danh tiếng của Châu Á, quyền lực và lợi nhuận đều không tính hết.”

Sau khi mọi người hưởng ứng, La Cao Dự uống một ngụm trà nóng, hương hoa cúc cùng hơi nóng xộc vào khoang mũi anh.

“Thế, mọi người nghĩ sao về Đại An của Triệu gia?”

Câu hỏi của La Cao Dự khiến mọi người không hiểu, nhưng cũng lần lượt trả lời.

“Cũng rất lớn.”

“Hoàng Thế và Đại An mỗi bên đều có một thế mạnh riêng, hai lĩnh vực kinh doanh cũng khác nhau, căn bản không có cách nào so sánh. Nếu phải đặt lên bàn cân, thật sự tôi cũng rất tò mò về kết quả.”

“Thật ra, con vẫn luôn muốn hỏi, La Thư Anh là con gái, là cháu gái của mọi người, hiện giờ không rõ sống chết, mấy người chưa từng một chút quan tâm sao? Chưa từng để ý sao?”

Câu hỏi trước và câu hỏi sau của La Cao Dự không hề có sự liên quan đến nhau, thái độ của anh cũng chuyển từ trầm lặng sang lạnh lẽo.

Xảo Vần biết mình không nên ngồi lại chỗ này, nhân lúc mọi người không để ý, nhẹ nhàng đứng dậy bỏ vào phòng.

La Thư Anh rõ ràng đang ở chỗ La Cao Dự, vậy là anh đang cố tình thăm dò La gia ư? La Cao Dự, người đàn ông này đang mưu tính điều gì.

Không gian trở nên căng thẳng trong chốc lát, La Cao Bá trầm giọng nghiêm nghị.

“Nó không xứng đáng làm hậu duệ của La gia.”

La Cao Dự chợt cười khi nghe ông nói, vài người đã có linh cảm không lành. La phu nhân vội vàng muốn ngăn cuộc nói chuyện nhưng La Cao Dự đã nhanh chóng cướp lời bà trước.

“Ba nuôi, theo người thế nào là không xứng đáng? Bốn năm trước tất cả sai lầm của trưởng bối, toàn bộ đổ lên người một cô gái. Thế nào là không xứng đáng?”

“Cao Dự, con...con biết được gì rồi”

La Cao Bá giận đến gương mặt đỏ lên. Mấy người bên cạnh càng ngày càng thấy bất an trong lòng.

“Điều gì nên biết thì đều biết. Điều gì không nên biết, cũng đã biết.”

La Cao Dự nhún vai, ánh mắt cuồng luyện sắc bén nhìn qua một lượt khuôn mặt của tất cả mọi người. La phu nhân sắc mặt trắng bệnh.

“Dự, không lẽ con...con không thể làm vậy.”

“Ba mẹ nuôi, cô chú, bốn năm đã đủ chưa. Bây giờ đến lúc lật bài rồi.”

“Cao Dự, nếu con làm vậy La gia, Tần gia, thậm chí Triệu gia của con cũng sẽ bị xáo trộn. Vì một đứa con gái mà đánh đổi, con chắc chắn?”

Một người phụ nữ ngồi ở đối diện La Cao Dự, từ đầu đến cuối, bà là người duy nhất không thể hiện thái độ gì, ngược lại còn có chút hứng thú như đang xem kịch vui. Người này là La Ngọc, em gái của La Cao Bá.

“Phải.”

La Ngọc bật cười, tiếng cười của bà lạnh lạnh vang khắp phòng, thể hiện sự hứng khởi tột độ.

“Nói hay lắm. Làm đi. Hủy diệt luôn cái La gia vô tình vô nghĩa này.”

“La Ngọc, mày điên rồi.”

La Cao Bá nổi giận quát lên, La Ngọc không quan tâm đến ông, đứng dậy xoay người bỏ đi, không quên nói với anh trai một câu đầy châm chọc.

“La Cao Bá, tôi đã từng nói với anh, cuộc sống này có nhân sẽ có quả. La gia này sớm đã thối nát rồi. Thối nát từ khi mười mấy vị trưởng bối quyết định dồn hết tội lỗi và trách nhiệm lên một đứa con gái, cháu gái. Anh hiểu mà, cái kim trong bọc cũng có ngày sẽ phải lòi ra. Tôi thật mong chờ”

Sau khi La Ngọc rời đi, La Cao Dự cũng đứng dậy.

“La Cao Dự, cậu không thể.”

“Dự, con đừng làm vậy”

Bóng lưng của La Cao Dự thẳng tắp, vừa kiên định lại vừa lạnh lùng.

”Kể từ giờ phút này, tôi không còn là La Cao Dự nữa. Mà là Triệu Minh, thiếu gia của Triệu gia, chủ tịch của tập đoàn Đại An. La Cao Bá, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.

Dừng một chút, lại tiếp tục bổ sung mấy chữ.

“Ồ trên tòa.”

(Vì La Cao Dự đã dứt khoát từ bỏ thân phận của La gia nên từ giờ mình sẽ đổi luôn sang dùng tên thật sự của anh là Triệu Minh)

La Thư Anh đang ngồi trên xe lăn gần cửa sổ, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào người khiến cô cảm thấy ấm áp, có điều La Thư Anh không thể xác định bây giờ là bình minh hay đã hoàng hôn, vì tầm mắt chỉ là một mảng tối sẫm.

Cánh cửa phòng mở ra một tiếng nhẹ, có lẽ người vừa vào sợ đánh động đến cô. Triệu Minh bắt gặp La Thư Anh đang yên lặng hơi hướng mặt về phía ánh mặt trời. Cô mặc một bộ váy trắng mềm mại, những vết thương trên người sau thời gian điều trị đã tốt lên nhiều. Mái tóc đen đã dài ra nhiều, được búi gọn ở phía sau gáy.

Triệu Minh nhìn đến hơi thất thần, bộ dáng của La Thư Anh khiến anh vừa yêu thương lại vừa đau lòng. Nếu anh đến sớm hơn một chút, mọi chuyện có khác không? Điện thoại của Triệu Minh đổ chuông, Vũ Lam Ân ồn ào từ đầu dây bên kia.

“Không hay rồi, cậu đang ở đâu? Tôi vừa có được thông tin Tần Ngạo đã biết vị trí của La Thư Anh rồi.”

Thanh âm của Vũ Lam Ân thể hiện sứt ruột, lại bức tức vô cớ, rõ ràng đã nghiêm chỉnh căn dặn bản thân không xen vào chuyện này, không giúp đỡ cho ai cả, nhưng lại không thể kìm được báo tin cho anh biết, cô lo lắng cho La Thư Anh vô cùng.

“Hắn sẽ không có cơ hội gặp được Tiểu Anh một lần nào nữa.”

Chắc chắn không. Triệu Minh tắt điện thoại, mặc kệ Vũ Lam Ân còn đang muốn ồn ào cái gì.

Mùi hương quen thuộc lan tỏa, người đàn ông xa lạ lại đến cạnh cô, La Thư Anh cảm nhận được hắn đang nhẹ nhàng tháo dải băng mắt của cô ra, một lúc sau lại nhẹ nhàng buộc vào.

Đúng hơn là thay cho cô một dải băng mắt khác làm bằng lụa, vì cảm giác tiếp xúc rất mềm mại, còn có mùi hoa nhàn nhạt.

Sao lại là mùi hoa anh thảo?

“Hoa anh thảo, chìa khóa nhỏ của thiên đường.”

La Thư Anh vô thức nhớ lại một câu nói, cả người đồng thời được bể lên.

“Chúng ta về nhà.”

Đó là câu đầu tiên kể từ khi người đàn ông xa lạ này xuất hiện nói với cô, chỉ có bốn chữ “Chúng ta về nhà.”

La Thư Anh sống mũi cay xè.

[Dự...]

Cô biết rồi, chính là anh. Thời gian đằng đẵng như thế, cô có thể nhớ, có thể quên, nhưng không thể nào không nhận ra giọng nói của La Cao Dự. Giọng nói cô biết đến từ khi vẫn còn nằm trong nôi.

Trầm ổn, gợi cảm, kiên định, ôn nhu...là anh.

Im lặng mấy giây, La Thư Anh muốn kháng cự khỏi cái ôm của anh, khái niệm về một căn nhà của La Thư Anh đã hoàn toàn bị bóp méo, trở thành nỗi ám ảnh sâu sắc trong tâm trí cô.

Nhà có Tần Ngạo, nhà có La Cao Bá, nhà có Xảo Vấn...nhà có đau thương.

Cô không muốn về nhà.

Vòng tay của người đàn ông càng siết chặt hơn, vô cùng an toàn và chắc chắn, tựa như khoảnh khắc anh bế cô cả người toàn máu, cứu cô hoàn toàn khỏi cơn ác mộng mang tên Tần Ngạo. Giọng nói từ tính ôn nhu, lại giống như một lời hứa hẹn vô cùng chắc chắn với La Thư Anh.

“Anh không phải là La Cao Dự. Hôm nay, anh là Triệu Minh.”

Sợ La Thư Anh chưa yên tâm, anh tiếp tục nói với cô:

“Đừng sợ, về nhà với anh. Về Triệu gia.”

Về nhà với anh. Về Triệu gia.

Nước mắt của La Thư Anh thấm qua dải lụa quấn mắt, rất nhiều giọt lớn nóng bỏng nối tiếp lăn dọc trên má.

Anh có biết cơ thể này đã bị vấy bẩn như thế nào, vấy bẩn bao nhiêu lần không?

Anh có biết tâm hồn này đã bị chà đạp, nhúng chàm, giày vò ra sao không?

Anh biết không, cô không xứng.

Thật sự không còn xứng đáng nữa...

44. Chương 44

“Phu nhân, sức khỏe của lão gia đạo này không tốt, huyết áp lại tăng đột ngột nên mới bị ngã, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn định.”

Bác sĩ tư của La gia vừa thu dọn hộp công cụ, vừa nói với La phu nhân. Bà nhìn La Cao Bá đang nằm trên giường, miệng phải thở bằng bình dưỡng khí, lặng lẽ thở dài.

Rõ ràng sáng nay mọi chuyện còn rất tốt đẹp, sao đột nhiên có thể như vậy chứ. Lúc bác sĩ vừa rời đi, Xảo Vấn nhẹ nhàng mở cửa.

“Mẹ, con vào được không?”

“Xảo Vấn, con vào đi.”

Xảo Vấn ôm bụng lớn đi đến bên cạnh La phu nhân, thấy sắc mặt bà hiện rõ mấy chữ không cam lòng.

“Mẹ, có lẽ anh Cao Dự chỉ nhất thời...”

“Người như nó không hề có khái niệm nhất thời hay đùa giỡn, nó nói làm thì nhất định sẽ làm.”

Không phải con ruột do chính bà mang nặng đẻ đau, nhưng La phu nhân cũng như La Cao Bá vô cùng yêu thương Triệu Minh. Tuy nhìn anh có vẻ trầm lặng, cả ngày chẳng nói nổi mấy câu, nhưng lại vô cùng thông minh và tài giỏi.

Năm 16 tuổi đã có thể theo học vô số kinh nghiệm kinh doanh của La Cao Bá, còn đề xuất rất nhiều chiến lược có ích. La phu nhân vốn nghĩ, có được có đứa trai như Triệu Minh là đại phúc của La gia.

Thế mà hôm nay...

Xảo Vấn cũng cho là La phu nhân nói đúng, thậm chí có lẽ chính La phu nhân cũng không biết rõ Triệu Minh như cô.

Ở La gia, Triệu Minh từ bé đến lớn mang vỏ bọc hoàn mỹ tuyệt đối, nhưng thật ra anh cũng là một con thú dữ với những nanh vuốt sắc nhọn.

Cô sợ hãi Triệu Minh, nhưng cũng cảm phục anh. So với Tần Ngạo tàn nhẫn độc ác, lúc nào cũng sẵn sàng vung tay đánh người, hành hạ kẻ khác, thì một người biết cương biết nhu, thâm sâu khó lường như Triệu Minh lại càng đáng đề phòng hơn.

Triệu Minh ôm La Thư Anh ở trong lòng, phía trước là Triệu Quân đang lái xe.

“Anh hai, bây giờ về chỗ nào?”

Thấy Triệu Minh không đáp, hẳn anh đang cho rằng cậu hỏi một điều dư thừa, Triệu Quân đành chính thêm

“Em biết là về nhà rồi. Nhưng Triệu gia nhiều nhà như thế, anh muốn đưa chị dâu về nhà ở địa chỉ nào?”

Vẫn là bầu không khí im lặng, Triệu Quân cho rằng anh đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau Triệu Minh mới nhàn nhạt trả lời:

“Tạm thời, về chỗ ba mẹ.”

“Được.”

La Thư Anh yên lặng nghe họ nói chuyện, cô ngồi trên đùi Triệu Minh, lưng dựa vào cửa kính xe. Triệu Minh kéo tay cô vòng qua phía sau anh, gục đầu trên vai cô, cố gắng đè nén kích động.

Anh đang cùng cô về nhà.

Triệu Minh chờ lâu như thế, cuối cùng cũng có thể chờ được ngày này.

Anh đưa cô về nhà.

La Thư Anh lật bàn tay Triệu Minh, viết vào mấy nét.

[Dự]

Ngừng một chút, tự cảm thấy không hợp lý. La Thư Anh viết lại: [Triệu Minh, cảm ơn]

Cảm ơn anh, nhưng cô biết đây không phải là kết thúc. Có thể anh vì cô, vì một vài khoảnh khắc nào đấy cùng cô mà phải đánh đổi rất nhiều. Cô có thể hiểu được, nhưng bọn họ không có khả năng.

“Cứ gọi anh là Dự”

Một tiếng “Dự” này cả đời chỉ để cho cô gọi. Trước kia, bây giờ và sau này cũng sẽ như vậy.

[Dự]

Triệu Minh cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại từ lòng bàn tay, trái tim anh đột nhiên run rẩy, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào.

“Cảm ơn em. Cảm ơn em.”

Cảm ơn cô đã đến bên đời anh, cô có biết không?

Ngày hôm ấy nắng vàng óng ánh trải từ ban công, len lỏi vào phòng, hai chiếc nôi kê cạnh bên nhau khẽ rung rinh theo làn gió nào vừa ghé qua.

Triệu Minh 8 tuổi, ngẩn người nhìn vật nhỏ hồng hào trong chiếc nôi màu xanh lam. Vật nhỏ ngủ rất say, cánh môi bé xíu hơi động đậy, hai chân thi thoảng sẽ đạp loạn một cái.

Liếc mắt sang một “vật nhỏ khác” ở trong chiếc nôi màu hồng, rõ ràng đều rất giống nhau nhưng Triệu Minh lại chỉ chăm chú nhìn bên trong chiếc nôi màu xanh.

Ở trên đỉnh chiếc nôi trúc còn rất khoa trương đề một bảng tên “Tiểu Anh”. Chiếc nôi màu hồng bên cạnh cũng có đề “Tiểu Nhu”

Một tia nắng vô tình chiếu xuống, khiến vật nhỏ, à khiến Tiểu Anh bừng tỉnh.

Mắt đẹp quá!

Triệu Minh hơi bất ngờ, đôi mắt xanh lục tròn xoe của cô bé như xoáy sâu vào lòng anh. Sau đó, là mấy tiếng “oa oa” ngày càng lớn khiến Triệu Minh giật mình.

Tiểu Anh khóc rất thảm thương, gương mặt đã tèm lem nước mắt cả rồi, chân tay bé xiu đạp loạn trong không trung. Triệu Minh luống cuống, tâm trí non nớt lúc ấy khiến anh nhất thời không biết xử lý thế nào, sau đó vô thức làm một hành động vô cùng ngớ ngẩn, anh đưa ngón tay vào miệng Tiểu Anh, không ngờ cô ngậm lấy và ngừng khóc.

Lúc La phu nhân bước vào phòng, thấy Triệu Minh đang vừa xoa bụng Tiểu Anh vừa lún miệng dỗ dành “Đừng khóc. Vật nhỏ đừng khóc. Anh rất thương vật nhỏ. Khóc sẽ thành một bà phù thủy xấu xí, không có đùi gà ngon để ăn.”

La phu nhân không nhịn được cười, sau đó khi tiến lại gần, bà bất ngờ phát hiện Tiểu Anh mặt mũi tèm lem nước cũng đang cười, miệng bé xiu chưa mọc răng của cô bé mở ra rất lớn, xem ra tâm trạng vô cùng tốt.

“Coi này coi này, con quả nhiên có thể làm anh trai tốt.”

“Mẹ”

“Chắc Tiểu Anh chưa ngủ đủ giấc, để mẹ cho em ngủ tiếp, con xuống nhà ăn sáng chuẩn bị đến lớp đi.”

“Vâng.”

Lúc Triệu Minh dừng tay, quay người muốn rời khỏi phòng. Tiểu Anh đột nhiên dừng cười, lại có biểu hiện của việc sắp khóc một trận lớn. Đi được hai bước, Triệu Minh đột ngột quay lại, nắm bàn tay bé xiu của Tiểu Anh, nói với cô.

“Anh là La Cao Dự. Là anh trai của em. Giờ anh đi học nhé, trưa về sẽ chơi cùng em. Bye bye”

Tiểu Anh rõ ràng chẳng thể hiểu được điều gì, nhưng khi Triệu Minh nói xong câu đó mới rời đi, La phu nhân thấy cô bé không còn có ý định khóc nữa.

“Thằng bé này, có cả năng lực dỗ dành trẻ em cơ đấy”

La phu nhân hơi cảm thán, nhìn sang Tiểu Nhu vẫn đang yên lặng ngủ bên cạnh, bà bế con gái Tiểu Anh lên, hát ru để cô bé tiếp tục giấc ngủ dang dở.

Cho đến mãi sau này, thậm chí là cuối đời, Triệu Minh vẫn không thể nào quên được ngày hôm ấy.

Ngày một thiên thần đã được định sẵn đi vào lòng anh, nước mắt, nụ cười, ánh nhìn....tất cả đều trở thành một thứ tín ngưỡng, không thể xóa bỏ, không thể thay thế.

Hồi ức giống như một mặt hồ lớn, mà những thứ La Thư Anh nhớ và biết đến chỉ là bình nước nhỏ, phần còn lại một mình Triệu Minh khắc cốt ghi tâm. Những thứ anh biết, La Thư Anh không biết. Những thứ anh nhớ, La Thư Anh không nhớ.

[Dự, em...]

La Thư Anh muốn nói cho Triệu Minh hiểu, nhưng không biết bắt đầu như thế nào, cũng không biết đây có phải lúc thích hợp nhất hay không.

“Anh sẽ đem ánh sáng về lại cho em.”

Đôi mắt của La Thư Anh, Triệu Minh nhất định sẽ chữa khỏi. Đôi mắt của cô, anh muốn nhìn lại nó một lần nữa.

“Khi ấy hãy hứa với anh được không, trong mắt em sẽ chỉ có anh.”

Đôi mắt của cô, sẽ chỉ toàn hình bóng của anh.

Hứa với anh được không, Tiểu Anh.

Note nhẹ: Truyện này là truyện mình tự viết, xin nhắc lại là truyện mình viết nhé, không phải truyện dịch hay reup nên một vài bạn đừng hiểu lầm.

Thứ 2 là có bạn hỏi mình bao nhiêu tuổi, mình đã ăn được 19 cái tết rồi. Còn việc có bạn nhận xét là mình viết truyện lảo lộn như kiểu truyện đi dịch lại thì mình xin trả lời là mình đã viết truyện từ khi 13 tuổi rồi nha -_- Viết nhiều lắm rồi, mà vẫn thấy chưa thấm vào đâu cả. -_-

Tuy bản thân cảm thấy vẫn còn nhiều thiếu sót nhưng cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ. Khư khư:3

45. Chương 45

“Con trai, về rồi đấy à?”

Triệu phu nhân ở trong bếp nói vọng ra khi Triệu Minh đặt La Thư Anh ngồi xuống sofa. La thư Anh ngửi thấy mùi gỗ trầm hương thoang thoảng, cùng nhiều mùi hoa không rõ ràng. Trong tâm trí cô dần mờ nhạt, có lẽ đây là một căn nhà rất xinh đẹp.

Nhà của ba mẹ Triệu Minh không phải là một ngôi biệt thự đồ sộ xa xỉ, mà là một căn nhà cấp 4 được làm bằng gỗ quý, diện tích vừa vặn, có vườn hoa trái phong phú phía sau, nội thất trong nhà bố cục đơn giản nhưng không hề mất đi vẻ trang nhã.

Cổng ngoài cũng làm bằng gỗ, có giàn hoa giấy nở rộ phủ lên. Vị trí nơi này lại nằm cách hơn 30km về ngoại ô phía Tây thành phố, cuộc sống con người ở đây rất chậm chạp bình lặng, giản dị lại chân thật, không ồn ào tấp nập như thành thị, là nơi thích hợp để La Thư Anh an dưỡng.

“Vâng, về rồi.”

“Hai con đợi một chút, mẹ làm nốt món này là xong rồi.”

Mùi đồ ăn thơm phức lan tỏa, bụng La Thư Anh hơi cồn cào, hai tay cô hơi nắm chặt vào nhau.

“Mẹ, có chị dâu quên luôn con cưng của mẹ rồi. Sao mẹ nấu toàn món chị dâu thích thế?”

Triệu Quân chạy đến nhìn một bàn thức ăn bày biện bắt mắt, làm giọng ủy khuất nói với Triệu phu nhân.

[Những món cô thích?]

Triệu phu nhân chưa kịp cô bao giờ, hai người nói thẳng ra chỉ biết nhau qua câu nói là Triệu Minh, vì sao bà biết được những món cô thích?

Hơn nữa, nhà này từ Triệu Quân cũng gọi cô là chị dâu, giờ đến Triệu phu nhân cũng mặc định cô là con dâu, không phải như vậy hơi kì quái sao?

Triệu phu nhân đặt nốt đĩa tôm hấp còn nóng hổi xuống vị trí trống trên bàn, cao giọng nhắc ý.

“Từ giờ con dâu mới là con cưng của mẹ. Còn con tạm thời bị phế bỏ vị trí.”

“Hoàng hậu nương nương à, tại sao người lại đối xử với nô tài tàn nhẫn như vậy....”

Mấy chữ này của Triệu Quân làm La Thư Anh bất giác không nhịn được mỉm cười, Triệu Minh cũng phải hơi cong khóe miệng.

“Nào Minh Minh, mau đưa con dâu của mẹ lại đây.”

Triệu Minh cúi người bế La Thư Anh ra bàn ăn. Triệu Quân vừa lấy một ly sữa lớn trong lò vi sóng mà Triệu phu nhân đã hâm sẵn đặt xuống trước mặt La Thư Anh.

[Dự, để em ngồi xuống.]

La Thư Anh hơi xấu hổ dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay Triệu Minh, vì anh lúc này không đặt cô ngồi lên ghế mà vẫn ngồi ở trong lòng anh. Tuy hồi bé khi ăn cơm cô vẫn thường làm nũng đòi trèo vào lòng anh ngồi bằng được nhưng bây giờ bọn họ đều đã trưởng thành rồi.

“Em tự ăn được sao?”

Không tự ăn được, La Thư Anh không thể phủ nhận bản thân còn chưa quen với việc mất đi ánh sáng. Khi còn ở bệnh viện mỗi lần đều là anh hoặc hộ lý giúp ăn uống.

“Mẹ, ba đâu?”

“Con hỏi lão già đó hả?”

Triệu phu nhân nhìn đồng hồ quả lắc trên tường, sau đó bà cười rất hài lòng, bắt đầu đếm từ một đến ba.

“Hoàng hậu nương nương, nô tài cứu giá vừa kịp lúc.”

Đúng khi Triệu phu nhân vừa dứt tiếng thứ ba, Triệu lão gia mặt đầy mồ hôi xông vào từ cửa, không biết ông đã bị bà đe dọa cái gì mà vẻ mặt gấp gáp như vậy, còn trở về rất vừa vặn. Triệu phu nhân giọng nói càng hả hê hơn.

“Bổn cung ghi nhận sự cố gắng của khanh. Nào, vào đây.”

Triệu Quân vừa kéo ghế giúp Triệu lão gia ngồi xuống vừa không cam lòng nói với ông.

“Ba, con bị phế truật rồi.”

“Im lặng đi, ba mày cũng suýt nữa thì phải xuống hoàng tuyền rồi đây này.”

Nói to như thế, chẳng phải chính là cố tình cho mọi người đều nghe thấy sao. La Thư Anh hơi ngẩn ra, không biết nên phản ứng thế nào, một nhà mấy người bọn họ vẫn luôn như này sao?

“Nào, con dâu, ăn cái này...”

“Cái này cũng rất ngon, mẹ đặc biệt nấu cho con đấy...”

“Còn nữa, con rất thích ăn món thịt bò cuộn nấm hủ, ăn nhiều một chút.”

La Thư Anh cũng đoán chiếc bát trước mặt mình hẳn đã đầy đến thảm thương. Trong bữa ăn Triệu phu nhân luôn tay gấp đồ ăn cho cô, còn luôn miệng nhắc nhở cô phải ăn nhiều một chút. Triệu lão gia phần khởi kể với Triệu Quân về ván cờ hôm nay của ông, rằng ông đã triệt hạ đối thủ như thế nào, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Triệu Minh chuyên tâm giúp cho La Thư Anh ăn cơm, giúp cô uống sữa, không hề động đến bát của mình một chút nào.

“Anh hai, đến khi chị dâu no thì anh cũng chết đói mất đấy.”

Triệu Quân để ý liền lên tiếng, sau đó cậu bị Triệu phu nhân vung tay bạt đầu một cái rõ kêu.

“Nói cái gì đó hả ôn con này. Còn không tập trung ăn cơm của mình đi”

Triệu Quân xoa xoa đầu làm mặt thê thảm, Triệu phu nhân quay ra gấp thêm một con tôm to vào bát La Thư Anh.

“Con đừng để ý.”

Vì bà biết hiện tại con trai Triệu Minh cả bà được ôm cô gái của nó ở trong lòng, giúp La Thư Anh ăn từng muỗng cơm, uống từng ngụm sữa, nó hẳn đang cảm thấy vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc.

Nhưng La Thư Anh quả nhiên vì câu nói này của Triệu Quân mà cảm thấy hơi ngượng ngùng, cô theo linh cảm đẩy muỗng cơm Triệu Minh vừa đưa đến về lại phía anh.

[Anh ăn đi]

La Thư Anh chớp mấy cánh môi, cũng không biết Triệu Minh có hiểu lời cô nói hay không. Im lặng mấy giây mới thấy Triệu Minh đáp lại:

“Anh đã ăn rồi, giờ đến lượt em.”

La Thư Anh trong vô định vươn tay sờ lên mặt Triệu Minh, cô muốn kiểm chứng xem có phải anh lừa cô hay không.

Triệu Minh đúng là không hề lừa cô, anh vẫn còn đang nhai đồ ăn trong miệng. La Thư Anh bây giờ mới hài lòng gật đầu.

Triệu Minh ăn một muỗng rồi lại đưa cho La Thư Anh một muỗng, đồ ăn Triệu phu nhân nấu rất ngon, La Thư Anh chuyên tâm ăn nên cũng không hề phát hiện không gian xung quanh dần lặng đi.

Triệu lão gia và Triệu Minh không thảo luận gì nữa, Triệu phu nhân không nạt nộ hai người họ, cũng không liên tục nhắc cô ăn nhiều, tất cả đều chỉ yên lặng nhìn Triệu Minh và La Thư Anh.

Trong một giây phút, Triệu lão gia mỉm cười, đuôi mắt cong cong làm lộ rõ nếp nhăn của tuổi già, nhưng ánh nhìn của ông vẫn sáng lên vô cùng.

Trong một giây phút, mắt Triệu phu nhân hơi đỏ. Con trai của bà đã làm được rồi đấy, nó chờ lâu như thế, cuối cùng cũng chờ đến ngày này. Bà chờ lâu như thế, cuối cùng cũng nhìn được nụ cười thực sự hạnh phúc, ánh mắt vô vàn yêu thương của Triệu Minh dành cho La Thư Anh.

Triệu Quân uống một ngụm nước, trong lòng thoải mái.

Ngày ấy Triệu Quân hỏi Triệu Minh: “Thế giới rõ ràng rộng như thế, phụ nữ hoàn mỹ cũng đâu thiếu gì, vì sao cứ phải là La Thư Anh?”

Hôm nay, Triệu Quân đã hiểu được câu trả lời của Triệu Minh: “Kiếp này, nếu không phải là La Thư Anh. Thì cũng không thể là ai khác.”

Nếu không phải là chị dâu, cũng sẽ không có một hình tượng Triệu Minh đang ở trước mặt cậu đây. Lạnh lùng hay áp áp, tàn nhẫn hay lương thiện, tất cả đều vì chị dâu mà hình thành, đều để bảo vệ cho tương lai của cô, cho cô một mái nhà thật sự.

Hóa ra cái gọi là tình cảm thiên trường địa cửu, chính là như vậy.

46. Chương 46

Nửa đêm, Tần Ngạo cả người nồng nặc mùi rượu trở về nhà. Xảo Vần một mình đợi y ở phòng khách. Thấy y lao đảo bước vào, cô vội vàng chạy đến đỡ.

“Ngạo, sao anh lại uống nhiều vậy?”

Mùi rượu cùng mùi thuốc lá phả ra từ người y, thoang thoảng lẫn lộn thêm mùi nước hoa của phụ nữ.

“La Thư Anh...cô trốn cái gì chứ?”

Tần Ngạo cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, bước chân không vững vàng. Miệng lẩm bẩm gọi tên La Thư Anh rất nhiều lần.

“Ngạo, em dìu anh lên phòng.”

Tần Ngạo dứt khoát gạt tay xảo vắn ra, y bước đến gần sofa ở giữa phòng khách, cơ thể cao lớn vô lực đổ xuống.

Đưa tay lên day hai bên thái dương, hàng lông mày đen rậm của y nhíu lại vì ánh đèn đang chiếu thẳng xuống người. Xảo Vần đứng lặng một chỗ, hai tay siết vạt áo đến nhàu nát, cô có nên nói cho y biết không?

Rằng La Thư Anh hiện tại có lẽ đã đang say ngủ trong vòng tay của người đàn ông ấy, còn y ở đây đang mơ tưởng cái gì?

Xảo Vần bình tĩnh không chế cảm xúc, cô vào nhà tắm lấy khăn ẩm, đem ra lau mặt cho Tần Ngạo.

Lông mày kiên nghị, mũi cao, môi mỏng, cằm nhọn cao ngạo, gương mặt góc cạnh rõ ràng, Xảo Vần thất thần nhìn Tần Ngạo hồi lâu.

“Tiểu Nhu...Tiểu Anh...”

Tần Ngạo vô thức gọi tên của cả La Thư Nhu và La Thư Anh. Xảo Vần nắm tay y, dùng khăn mặt chuyên tâm lau từng ngón tay. Bàn tay y rất to với những ngón tay dài, đường gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Động tác của cô dừng lại ở cổ tay y, cô nhận ra chiếc lắc này là của La Thư Anh.

Ở vị trí khóa móc được đặc biệt thiết kế thành một bông hoa anh thảo, lần đầu cô biết đến loài hoa này là nhờ Triệu Minh.

Khi cô còn làm thư ký cho Triệu Minh, để ý thấy trên bàn làm việc của Triệu Minh lúc nào cũng đặt một lọ hoa anh thảo nhỏ nở rộ.

“Chủ tịch, anh thích loài hoa này sao? Tên nó là gì vậy?”

“Hoa anh thảo.”

“Hoa anh thảo? Cái tên thật đẹp.”

Xảo Vần hôm sau gặp Triệu Minh, cô vô cùng hứng khởi nói cho anh biết cô đã tìm hiểu về ngôn ngữ của loài hoa anh thảo.

“Chìa khóa nhỏ của thiên đường. Ý nghĩa thật thú vị.”

Triệu Minh đặt ly cafe còn nóng xuống bàn, anh vươn tay chạm nhẹ vào một bông hoa nhỏ còn đang e ấp chưa kịp nở rộ hết.

“Xảo Vần, cô có biết một ý nghĩa nữa của loài hoa này không?”

“Một ý nghĩa nữa? Tôi không biết.”

“Anh thảo nở muộn - tình yêu thâm lặng. Bao giờ em mới biết tôi yêu em.”

Bao giờ em mới biết tôi yêu em...

Xảo Vần như bừng tỉnh khỏi dòng hồi ức, cô đưa mắt nhìn Tần Ngạo. Tình yêu của Triệu Minh đối với La Thư Anh là như vậy, thâm lặng, sâu sắc và cả hiển dăng.

Ngày ấy vì bị sự ghen tị và lòng hận thù che mờ lí trí, cô mới liều lĩnh quyết định để La Thư Anh ngã xuống dưới, không phải chưa từng nghĩ đến nếu La Thư Anh may mắn sống sót thì sẽ như thế nào.

Phải, đúng là đã từng nghĩ qua. trong một khoảnh khắc ngắn ngủi Xảo Vần vô thức nói với La Thư Anh: “La Thư Anh, nếu hôm nay cô không chết, thì cô sẽ có thể trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này.”

Người phụ nữ của Triệu Minh chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất, đáng để ghen tị nhất.

“Ngạo, anh sẽ giành lại được sao? Vì sao không buông tay chứ?”

Triệu Minh không phải là một người đàn ông tầm thường. Anh là chủ tịch của tập đoàn Đại An, là đại thiếu gia của Triệu gia danh tiếng. Thông minh và nguy hiểm.

Anh cũng phải tự nhiên xuất hiện rồi tự nhiên cướp đi La Thư Anh.

Triệu Minh là người cùng La Thư Anh lớn lên, nuông chiều cô, bao dung cô, nắm rõ tất cả mọi cảm xúc vui buồn giận hờn yêu ghét của La Thư Anh, anh không đến cướp đi, mà là đến đòi lại.

Bốn năm trước, Triệu Minh vì một lý do không ai biết đến, buông tay để La Thư Anh đến cạnh Tần Ngạo.

Bốn năm sau, Triệu Minh đòi lại cô, người phụ nữ ngay từ đầu đã định là của anh.

Đôi lông mày của Tần Ngạo vẫn còn đang nhíu chặt, có lẽ y đang không thoải mái. Xảo Vần vươn tay vuốt nhẹ, sự tiếp xúc mềm mại khiến hàng lông mày của Tần Ngạo bất giác giãn ra, biểu cảm gương mặt cũng không còn cứng nhắc.

“Ngạo, anh có bao giờ tự hỏi. Người anh yêu là La Thư Nhu hay La Thư Anh không?”

Nhân duyên trên đời vốn là thứ nực cười như vậy, Xảo Vần biết bản thân không có lấy một chút chỗ đứng nào trong lòng y, dù cô yêu y điên cuồng. Nhưng ít ra cô biết được cô yêu ai, cần ai, tham vọng điều gì.

Xảo Vấn yêu Tần Ngạo, cô cần y, tham vọng có được cuộc sống bên y, tham vọng một ngày đường đường chính chính bước vào Tần gia.

Mỗi khi cô nghĩ đến việc bản thân Tần Ngạo còn không biết mình thật sự yêu ai, mong muốn điều gì, trong lòng đột nhiên vừa chua chát vừa không cam lòng.

Cô yêu y như thế, y không thêm bận tâm đến. Y lại đi yêu La Thư Nhu như thế, và rồi bị đắm chìm trong cảm xúc lẫn lộn cùng La Thư Anh.

Triệu Minh yêu La Thư Anh, La Thư Anh yêu Tần Ngạo, Tần Ngạo yêu La Thư Nhu, La Thư Nhu yêu Triệu Minh và Triệu Minh lại yêu La Thư Anh. Bốn người bọn họ cứ như vậy tạo thành vòng tròn luẩn quẩn không thoát ra được.

Có thể chính vì vậy mà tai nạn năm xưa xảy ra chẳng? Một hình tròn chỉ có thể bị bóp méo khi ai đó lấy mất một phần, và La Thư Nhu chính là phần quan trọng bị lấy đi ấy, khiến tất cả trở nên chênh vênh.

Triệu Minh lạnh nhạt xa cách, Tần Ngạo sống trong hận thù, La Thư Anh ưu thương tuyệt vọng.

Còn cô Xảo Vấn, dù vô tình dù cố ý, cũng đã bị kéo vào sự ràng buộc nghiệt ngã này giữa bọn họ.

Điện thoại trong túi áo vest của Tần Ngạo rung chuông, Xảo Vấn cầm máy lên, gương mặt nhất thời kinh hãi.

Triệu Minh?

Cô sao có thể không nhận ra số điện thoại của anh, bây giờ đã là hơn 12h đêm, anh cố tình gọi Tần Ngạo vào lúc này là có ý gì?

Xảo Vấn không tắt máy, nhưng quyết định để chế độ im lặng.

Một hồi những tiếng “Tút...tút...” ngân dài nhưng không có người trả lời. Triệu Minh để điện thoại sang mặt tử bên cạnh. Tiểu tử này có vẻ nhằm chán hơn anh tưởng.

Dưới ánh đèn ngủ màu vàng nhạt, La Thư Anh ngủ rất an yên, sợi duy băng đã tháo ra đặt ở bên cạnh.

Triệu Minh chạm tay lên hàng mi điểm lệ của cô, di chuyển dần từ cánh mũi đến môi, sang bên gò má vẫn còn hơi xương xương.

“Vấn gây quá.”

Triệu Quân tỉnh dậy đi uống nước, đi qua phòng của chị dâu, thấy cửa phòng không đóng, nhìn vào bên trong lại chỉ phát hiện bóng lưng của anh trai.

Không phải hồi tối chị dâu kiên quyết muốn ngủ riêng phòng sao? Ông anh này của cậu lại nhân lúc người ta ngủ say mà lén sang nằm cùng thế này.

Ngắn người một lúc, Triệu Quân tự cảm thấy bản thân suy nghĩ hơi ngu ngốc.

Anh cậu là ai cơ chứ, là Triệu Minh, Triệu Minh cơ mà. Sao có thể ngoan ngoãn cam tâm tình nguyện ngủ riêng phòng với chị dâu được.

Thở dài một hơi, Triệu Quân vô cùng tốt bụng vươn tay giúp hai người đóng cửa phòng. Triệu Minh nghe thấy âm thanh cánh cửa đóng lại, hơi nghi hoặc về người vừa mới đi qua phòng.

La Thư Anh ngủ cong người như con tôm, tư thế ngủ này thường xuất hiện ở những người luôn thiếu cảm giác an toàn. Ngay khi Triệu Minh nằm xuống bên cạnh, cô vô thức rúc vào lòng anh như mèo nhỏ, cảm giác ôm La Thư Anh trong lòng khiến Triệu Minh như bị mê hoặc, cong khóe môi cười.

Đêm nay, có giấc mơ nào tràn đầy tình ý nhẹ nhàng ghé qua...

47. Chương 47

Khuôn viên phía sau biệt thự trắng chiếu sáng lên những khóm hoa xinh đẹp, Thi Nhi đứng bồn thần rất lâu, gió lạnh buổi đêm khiến cô hơi rùng mình.

“Tiểu Nhi, sao chưa đi ngủ?”

“Lão Mãn đây à?”

Thi Nhi vô thức hỏi dù đã có thể xác định chắc chắn người đang đến gần là ai. Lão Mãn chấp tay sau lưng, đứng song song bên cạnh cô.

“Lão Mãn, cháu vừa nhận được lời mời.”

“Lời mời?”

Thiễn Mãn nghi hoặc nhìn Thi Nhi, ở góc này nhìn sang, gương mặt Thi Nhi có góc cạnh rõ ràng, lông mi dày đều đặn. Cô gái này ông coi như con gái, cháu gái của chính mình, vô cùng yêu thương, quan tâm. Thấy Thi Nhi phiền muộn mấy ngày nay, trong lòng ông cũng vô cùng lo lắng.

Thi Nhi quay đầu, đôi mắt cô long lanh nước.

“Lão Mãn, cháu nhận được lời mời về Triệu gia chăm sóc cho Tiểu Anh.”

Một khoảng lặng giữa hai người, gió thổi liên tục làm búi tóc phía sau của Thi Nhi hơi lỏng, vài lọn tóc tuột ra ngoài, khẽ lay động. Đôi mắt cô đỏ hoe, nước mắt long lanh nơi khóe mi muốn chảy xuống.

“Thật tốt quá rồi!”

Thiễn Mãn cảm thán một câu, ông muốn phá vỡ bầu không khí lúc này.

“Lão Mãn, cháu...”

“Thật tốt quá! Hãy mau đi đi.”

Thiễn Mãn sao có thể không biết tâm tư của Thi Nhi lúc này. Chắc chắn cô vì không đành lòng để ông ở lại Tần gia một mình, nên mới mang phiền muộn suốt mấy hôm nay. Ngày Tần gia đột ngột có hỏa hoạn, hai người họ cũng vừa hay biết La Thư Anh đã không còn ở chỗ Vũ tiểu thư nữa.

Lúc ấy Thi Nhi chỉ biết ở trong phòng mà khóc, Tần gia đang lúc rối loạn nên thật may là cô không bị Tần Ngạo trách phạt. Thiễn Mãn lòng như lửa đốt, mãi mấy hôm sau Tần Ngạo không chút giấu diếm cho người tìm La Thư Anh - Tần phu nhân, thì hai người họ mới ổn định được tâm trạng.

Vũ tiểu thư cũng ngầm thông báo La Thư Anh đã được Triệu Minh cứu cho Thi Nhi biết, để cô yên tâm.

Thư Anh và Thi Nhi, trong lòng Thiễn Mãn từ lâu vốn không coi họ là một phu nhân hay một người làm, cả hai cô gái đều như con cháu trong nhà đối với ông, khiến ông muốn bảo vệ, lo lắng. Thiễn Mãn nghĩ đến đây, không tự chủ thở dài. Có trách, hãy trách vì sao những cô gái tốt đều lần lượt bị đẩy vào nơi này.

Tần gia rất lạnh lẽo, sống ở Tần gia đều chỉ là những con người máy móc làm việc, vô tâm vô phách. Như những khóm hoa ở trước mặt đây, rõ ràng nở rộ xinh đẹp như thế, nhưng cũng chỉ là có sắc mà không có hương.

“Lão Mãn, cháu không dám...”

Gió làm khô nước mắt trên mặt của Thi Nhi, sống mũi cô cay cay. Cô giống như Tiểu Anh, cũng sợ hãi nơi này, nhưng nói đến rời khỏi đây thì lại không dám. Huống hồ, ở đây còn có lão Mãn, giống như người cha đỡ đầu của cô, Thi Nhi không thể ích kỷ bỏ ông ở lại.

“Có gì mà không dám. Có Triệu gia bao bọc, cháu sẽ an toàn.”

Thiễn Mãn biết những điều mà Thi Nhi không biết, ông cũng không có ý định nói cho cô biết. Vì Tiểu Anh mà sắp tới Triệu Minh sẽ tuyên bố công khai chống đối Hoàng Thế, chèn ép Tần gia. Ai hơn ai kém còn chưa rõ, nhưng lúc ấy cục diện hỗn loạn, sẽ ai quan tâm đến việc đe dọa hay lấy một cô hầu nhỏ bé làm cái có chứ.

“Cháu....”

Giọng nói của Thi Nhi hơi run rẩy, ở trong tâm trí cô luôn có một mảng ký ức u tối về ngày Tiểu Anh mất đi giọng nói, cũng chính là ngày cơ thể cô bị vấy bẩn. Một hồ đen chạy dọc từ não bộ, di chuyển đến tim, đau đớn đến cùng cực, tuyệt vọng đến tận xương.

Thi Nhi rất sợ hãi. Tay Thiển Mãn nắm lấy tay cô, bàn tay ông có nếp nhăn của tuổi già, có cả những vết chai sạn, thô ráp nhưng ấm áp. Thi Nhi nhất thời muốn òa khóc một lần, nếu như cô không phải trẻ mồ côi, nếu như cô gặp được ba ruột của mình, liệu cái nắm tay của ba sẽ giống như thế này đúng không?

“Tiểu Nhi, cháu sẽ hạnh phúc. Sau này, khi cháu gặp được một ai đó có thể bao dung cháu, hãy đừng cảm chấp nhận người ấy. Đừng trốn tránh. Cháu không sai, cũng không phải là người sai. Số phận lấy mất của cháu cái này, sẽ bù lại cho cháu cái kia. Nhất định sẽ có một hạnh phúc dành cho cháu. Nhất định....”

“Lão Mãn....cảm ơn lão”

“Cháu không cần lo lắng cho ta, hết năm nay ta cũng nghỉ hưu về quê trồng rau nuôi gà rồi.”

Ông nói nửa đùa nửa thật, ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt người đàn ông đã trải đủ hỉ nộ ái ố của đời người, vô cùng chân thật.

Thi Nhi hít một hơi sâu, thấy lòng nhẹ nhàng đi nhiều.

Sáng hôm sau, Thi Nhi như thường lệ dậy vào 5h sáng, sau khi tránh mọi sự bắt gặp của những người làm trong biệt thự, lén lút chia tay với lão Mãn lần cuối. Cô bước từng bước vững vàng đến chiếc cổng lớn màu xám lạnh lùng.

Vẫn là hai anh em Trí Phúc và Trí Khang làm an ninh ở cổng vào, nhìn thấy Thi Nhi thì không chút gì nghi ngờ.

“Chào buổi sáng, Tiểu Nhi.”

“Chào buổi sáng, anh Trí Phúc.”

“Cô đi mua đồ ăn bây giờ sao?”

“Vâng, Xảo Vấn tiểu thư nói muốn ăn cháo cá ở con phố bên cạnh.”

“Được rồi.”

“Đi cẩn thận, Tiểu Nhi”

“Cảm ơn hai anh”

Hai bước chân nữa là có thể hoàn toàn ra khỏi khu biệt thự đồ sộ của Tần Ngạo. Thi Nhi trong lòng bất giác xúc động, ngày ấy cô cùng lão Mãn đứng bên trong cánh cổng kia nhìn theo bóng lưng Tiểu Anh.

Bây giờ chính Thi Nhi là người bước ra khỏi đây, hóa ra cảm giác như thế này. Thi Nhi không quay đầu lại, bước chân nhỏ nhắn của cô chậm rãi mà vững vàng. Trời bất giác nổi một trận gió sớm, lời nói thầm của Thi Nhi bị tiếng gió át đi.

“Lão Mãn, lão đang nhìn phía sau cháu đúng không? Cháu biết mà, cảm ơn lão”

Đi bộ ra đến đầu con phố thứ hai, một chiếc ô tô đen đã chờ sẵn ở đó. Trong xe, Triệu Quân ngáp ngáp dài vì chưa ngủ đủ giấc. Trên người cậu mặc áo phông trắng, quần thể thao màu xám thoải mái, mái tóc hơi rối.

Thi Nhi nhìn biển số xe, xác định lại đúng biển số xe Triệu Minh đã nhắn cho cô, mới mạnh dạn gõ vào cửa kính hai cái. Triệu Quân vừa hí mắt nhìn ra người bên ngoài, vừa hạ cửa kính xe.

“Chào anh, anh là người của Triệu gia đúng không?”

“Cô là Thi Nhi?”

“Phải, chính là tôi.”

“Vào đi.”

Triệu Quân nói xong, lại che miệng ngáp một cái, tay cậu đưa lên vuốt lại tóc, động tác nhỏ của cậu không biết vì sao khiến Thi Nhi hơi ngẩn ra. Sau đó, cô lập tức phát hiện người đàn ông này hình như vẫn còn đang buồn ngủ, liền chủ động đề nghị:

“Tôi có thể giúp anh lái xe không?”

“Cô biết lái xe?”

“Phải.”

Triệu Quân dừng lại đôi chút, cuối cùng gật đầu đồng ý, hai người họ đổi vị trí cho nhau. Triệu Quân sau khi bật chế độ chỉ đường giúp cô, cậu hạ thấp ghế phụ, ngả người nhắm mắt muốn chìm vào giấc ngủ.

Thi Nhi chuyên tâm lái xe, nắn ban mai dần hé lộ trên khắp nẻo đường, khi dừng đèn đỏ lần thứ ba, cô bất giác quay sang nhìn người bên cạnh.

Triệu Quân hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, mái tóc trước khi đi vừa vuốt gọn bây giờ đã lại rối lên, rủ xuống vầng trán cao rộng. Về mặt lúc ngủ nhìn rất an yên, một tia nắng bên ngoài vô tình lọt qua khe cửa kính, chiếu xuống nửa gương mặt Triệu Quân.

Trong một khoảnh khắc, Thi Nhi thấy trái tim trượt mất một nhịp, người bên cạnh bỗng chốc trở nên đẹp đẽ và rực sáng hơn bất cứ thứ gì cô từng thấy trên đời.

“Đẹp quá!”

48. Chương 48

“Sao không gọi tôi dậy?”

“Chỉ...chỉ vừa mới đến”

Cô gái này không giỏi nói dối, nhưng Triệu Quân cũng lười vạch trần. Cậu tháo dây an toàn, mở cửa xe bước ra ngoài.

“Vào trong thôi.”

Thi Nhi chưa từng thấy căn nhà nào kỳ diệu như vậy, nhỏ nhắn nhưng tuyệt đẹp, không gian bừng sáng ấm áp, bước chân cô nhẹ tênh, lòng yên tâm đến lạ.

Triệu Quân dẫn Thi Nhi vào nhà, trong bếp Triệu phu nhân đang chuẩn bị đồ ăn, ở sofa Triệu lão gia đang xem tin tức buổi sáng.

“Ba, anh hai chị dâu chưa xuống sao?”

“Triệu lão gia, Triệu phu nhân”

Thi Nhi cúi đầu chào, Triệu lão gia gật đầu mỉm cười rất ôn hòa, sau đó trả lời Triệu Quân.

“Hai đứa nó vẫn đang ở trên phòng.”

“Quân Quân đưa Tiểu Nhi về rồi đấy hả, dẫn con bé lên gặp Tiểu Anh đi.”

Tiếng “Tiểu Nhi” kia nghe vô cùng thoải mái, như một điều hiển nhiên, khiến Thi Nhi đột nhiên xúc động trong lòng. Trong một giây phút, cô chợt ước nếu đây có thể thành nhà của mình thì thật tốt.

“Chúng ta lên lầu.”

Triệu Quân gõ nhẹ hai tiếng vào cửa phòng, hạ nhỏ giọng một chút nói vào bên trong

“Anh hai, em đưa cô ấy đến rồi.”

“Cứ vào đi.”

Thi Nhi không nhớ rõ là cô đã không gặp được Tiểu Anh từ bao giờ, hiện tại nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc kia, hai mắt đã đỏ hoe.

Bên ngoài trời đã nắng, nhưng rèm cửa trong phòng vẫn chưa kéo lên, vì vậy không gian hơi tối. La Thư Anh ngồi ở trên xe lăn cạnh đuôi giường, Triệu Minh đang giúp cô chải tóc, động tác của anh rất cẩn trọng, từng chút ôn nhu cùng mê đắm, giống như đây là một việc trọng đại hơn bất cứ công việc nào khác.

Triệu Minh giúp La Thư Anh búi tóc, ở bước cuối cùng anh đặc biệt cài vào búi tóc phía sau La Thư Anh một chiếc cặp đá quý hình hoa anh thảo.

Triệu Quân và Thi Nhi đã đến gần, nhưng cả hai cùng im lặng, không ai có ý định mở lời. Triệu Minh lấy sợi ruy băng ở dưới gối, nhẹ nhàng quấn vào mắt giúp La Thư Anh, sau đó đẩy cô đến gần cửa sổ sát đất, vươn tay kéo rèm để ánh sáng tràn vào phòng.

“Mắt chị dâu không tốt, sắp phải trải qua phẫu thuật, nên không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh sáng.”

Triệu Minh nhỏ giọng giải thích cho Thi Nhi khi phát hiện đôi lông mày của cô nhíu lại. Dù Thi Nhi không yêu cầu, nhưng cậu cũng không hiểu vì sao lại tự cho rằng bản thân có nhiệm vụ giải thích cho cô.

“Tôi hiểu.”

Thi Nhi nói rất bé, nếu không phải khoảng cách hai người gần, thì Triệu Quân cũng không thể nghe ra được.

Ánh nắng vàng rộm choáng ngợp khắp không gian, La Thư Anh đặt tay trên đùi, Triệu Minh khom gối quỳ bên cạnh cô, nâng hắt lên nửa gương mặt Triệu Minh, lan xuống bộ váy xanh lam của La Thư Anh, khi cô nghiêng đầu, từng tia len lõi trượt qua cặp tóc bằng đá quý, phản chiếu một luồng lấp lánh trên mặt phía sau tường. Tựa như một bức họa hoàn hảo tuyệt mỹ không gì có thể so sánh được, khiến lòng người cảm động.

Triệu Minh cầm lấy tay La Thư Anh, đặt vào tay cô một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, giọng nói anh trầm ấm.

“Anh mang đến cho em một người.”

[Ai vậy?]

“Em thử đoán xem”

[Em không biết]

“Bây giờ cô ấy đang đứng cạnh em.”

[Thật sao?]

Thi Nhi nhìn xuống những dòng chữ nghiêng ngả không thẳng hàng của La Thư Anh, cổ họng cô bắt gặp nghẹn đắng không thể thốt lên lời.

“Từ giờ cô ấy sẽ cùng em bầu bạn, chăm sóc em những lúc anh đi vắng”

[Được]

Thi Nhi phát hiện nước mắt đã đầy khắp cả mặt, khi Triệu Minh đứng lên, cô phải hít thở mấy hơi sâu mới có thể cất giọng.

“Tiểu Anh.”

Cây bút trên tay La Thư Anh rơi xuống nền, cả người cô đang khẽ run vì kích động.

“Tiểu Anh, đừng kích động. Không sao nữa rồi, không sao nữa.”

Có thể chính Thi Nhi cũng không nhận ra, bản thân cô còn đang run rẩy hơn La Thư Anh lúc này. Thi Nhi cúi xuống nhặt cây bút bạch kim như đang phát sáng dưới nắng, đặt vào tay La Thư Anh.

“Tiểu Anh.”

[Thi Nhi]

Hai chữ nghiêng nghiêng trên giấy, không biết vì lý do gì lại vô cùng thẳng hàng, cái tên “Thi Nhi” cũng như đang sáng lên, nét mực còn chưa kịp khô.

Nước mắt của Thi Nhi rơi xuống mu bàn tay La Thư Anh, ướt át, ấm nóng. Triệu Quân xỏ tay vào túi quần, cậu không thích những cô gái dễ khóc, thật mềm yếu và phiền toái.

[Thi Nhi, Lão Mãn đâu? Lão Mãn có khỏe không?]

“Đừng lo lắng, lão Mãn vẫn rất khỏe. Triệu thiếu gia muốn tôi đến chăm sóc cho cô, vì vậy tôi đã đồng ý.”

[Không thể nào. Cô không sợ sao? Tàn...]

La Thư Anh viết đến tên người đàn ông kia thì dừng lại, ngòi bút vô lực đặt trên giấy in xuống một chấm nhỏ, cô không có ý định viết tiếp.

“Tiểu Anh, đừng lo lắng. Sẽ không sao. Lần này nhất định sẽ không sao”

Có thể rất nhanh thôi, mọi chuyện sẽ hoàn toàn kết thúc theo một cách này hay cách khác, tích cực hay tiêu cực. Nhưng Thi Nhi biết, cô sẽ không hối hận về lựa chọn ngày hôm nay. Rời khỏi Tàn gia chắc chắn là lựa chọn tốt nhất mà cô có thể có được trong cuộc đời này.

Dù là Tiểu Anh hay bản thân Thi Nhi, chỉ cần rời khỏi chiếc lồng giam u ám của Tàn Ngạo, sẽ có thể có quyền tự quyết định cho cuộc sống của mình.

Lúc này, Triệu Minh đã một thân một mình từ trong phòng phía sau bước ra ngoài.

“Anh hai, anh đi đâu vậy?”

“Hoàng Thế.”

“Hôm nay? Không phải nói sẽ đi vào cuối tuần sao? Hôm nay chỉ mới thứ ba thôi.”

“Không cần nữa. Diên Quân và Tư Á báo tin mọi thứ đã sẵn sàng, bắt đầu được rồi.”

Cuộc nói chuyện của hai anh em họ Triệu, La Thư Anh nghe không hiểu. Nhưng hai chữ “Hoàng Thế” làm cô sợ hãi, Hoàng Thế chính là đại diện cho Tàn Ngạo, và ngược lại.

“Tiểu Anh, có Thi Nhi ở cạnh em sẽ không buồn chán. Anh sẽ về ngay thôi”

[Dạ, đừng đi Hoàng Thế. Vì sao phải đi?]

La Thư Anh không hiểu anh muốn làm gì, nhưng Hoàng Thế của Tàn gia tuyệt đối không phải là thứ Triệu Minh có thể tùy tiện động chạm.

Triệu Minh nhìn xuống cổ chân trống không của La Thư Anh, vô thức nở một nụ cười, nhưng đáy mắt lại trở nên lạnh lẽo.

“Không có gì. Chỉ là muốn giúp em lấy lại chút đồ”

Sau khi nói xong, cúi người hôn lên trán La Thư Anh. Quay sang Thi Nhi, Triệu Minh nói với cô.

“Hãy giúp tôi chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Vâng. Tôi hiểu rồi.”

Thi Nhi cúi đầu lễ phép, nhưng Triệu Minh lập tức bổ sung:

“Không cần cúi đầu, cô không phải người hầu ở đây. Từ giờ đây cũng là nhà cô, cô là bạn Tiểu Anh. Tôi đang nhờ cậy cô.”

Từ giờ đây cũng là nhà cô, một câu nói đã khiến Thi Nhi thấy kiếp này của cô đáng sống hơn biết bao nhiêu.

Cuộc sống bình dị đơn giản trong gia đình ấm áp này, cô có thể sao?

Triệu Minh muốn lập tức ra khỏi nhà, nhưng Triệu phu nhân nào có dễ đối phó như vậy. Sau khi bắt anh uống hết một cốc sữa lớn, còn ép mang theo hai cái sandwich ăn trên đường, mới để cho Triệu Minh lái xe rời đi.

Tập đoàn Hoàng Thế đồ sộ nằm giữa trung tâm thành phố xa xỉ, Thiên Trường Khanh ngáp đầu trong báo cáo cùng những hợp đồng phải thay Tần Ngạo xử lí. Đến thời gian gọi điện cho bà xã Vũ Lam Ân yêu dấu của hắn cũng không có.

“Tổng giám đốc, có người muốn gặp chủ tịch”

Thiên Trường Khanh muốn đập bàn hét lớn, đến việc gặp gỡ đối tác cũng không ai có quyền trực tiếp thông báo với Tần Ngạo, tất cả đều phải qua hắn, thế này có phải hơi bức người rồi không. Chi bằng để hắn lên làm chủ tịch luôn cho rồi.

“Ai?”

“Người này không để tên”

“Cô nghĩ chủ tịch Hoàng Thế rảnh rỗi đến nỗi gặp một người không biết tên hả?”

“Nhưng anh ấy có để một bí danh rất lạ.”

Thiên Trường Khanh nhíu đôi lông mày, cuối cùng cũng phải ngẩng lên nhìn thư ký.

“Bí danh là gì?”

“Người đàn ông của Tiểu Anh.”

Bản báo cáo trên tay Thiên Trường Khanh vô tình trượt xuống nền, ánh mắt hắn thay đổi làm cô thư ký trẻ hơi hoảng sợ.

“Cô vừa nói cái gì?”

49. Chương 49

Tần Ngạo ngồi dựa lưng vào thành ghế phía sau, một tay nới lỏng cà vạt, tay còn lại đặt trên mặt bàn, những ngón tay gõ nhẹ tạo nên âm thanh lộc cộc. Cửa phòng bị Thiên Trường Khanh mở bật bằng một lực lớn vô cùng gấp gáp.

“Tần Ngạo, hắn đến rồi.”

“Hắn?”

“Người đàn ông ở phía sau La Thư Anh.”

Khác với dự đoán của Thiên Trường Khanh, Tần Ngạo nghe xong vẫn mang một bộ dạng vô cùng an nhàn, y rời khỏi ghế, bước vài bước đến cửa sổ sát đất. Từ đây nhìn xuống, tầm nhìn rất rộng, bao quát cả thành phố phồn hoa bên dưới, đường chân trời vàng rực, ánh nắng sáng bừng trên từng dải mây xanh ngắt.

Tần Ngạo thất lại cà vạt, hai tay xỏ vào túi quần, Thiên Trường Khanh nhíu đôi lông mày, bóng lưng của người trước mặt vẫn thẳng tắp kiêu ngạo, giống như một pho tượng vững chắc uy nghiêm, chưa từng run sợ, chỉ có đáng sợ.

“Đến rồi. Còn không mời khách vào.”

Sau câu nói, một cơn gió nhẹ từ đầu bắt ngờ thổi qua, đủ làm những chiếc chuông nhỏ trên cổ tay Tần Ngạo khẽ rung lên.

Tần Ngạo không phải chưa từng suy nghĩ về người đàn ông ở phía sau La Thư Anh. Có thể đó là một vị lão gia nào đó đã ngoài 60 trên thương trường tình cờ mê mẩn cô. Cũng có thể là một doanh nhân giàu

có ngoại quốc với mái tóc vàng và đôi mắt xanh dị hợm. Hoặc là một trong số những chàng trai thời niên thiếu từng điên cuồng theo đuổi La Thư Anh.

Nhưng Tần Ngạo vạn lần không thể ngờ đến việc người này lại chính là anh rể của y, La Cao Dự.

À không, có lẽ bây giờ nên gọi là Triệu Minh - Triệu tiên sinh. Mấy ngày trước Đại An của Triệu gia âm thầm chen ép Hoàng Thế trên thị trường, lặng lẽ giành được từ Hoàng Thế một hợp đồng trăm tỉ, khiến y phải ngã một ván lớn, mới không để vuột mất hợp đồng thứ hai.

Tốc độ nhanh nhẹn lại chắc chắn, hoàn toàn không muốn cho đối phương có một chút cơ hội chuyển mình đối phó, đáng lẽ Tần Ngạo nên sớm tính toán ra chỉ có thể là Triệu Minh, người đàn ông mà ngay từ lần đầu gặp mặt đã khiến y có cảm giác không hề đơn giản.

Tần Ngạo trong lòng muốn cười một trận, vì sao y chưa từng nhận ra La Thư Anh- phế vật của La gia vẫn luôn có một hậu thuẫn to lớn ở phía sau như vậy.

Khi y còn đang thắc mắc Hoàng Thế và Đại An trước đây một giới trong nước, một mạnh ngoài nước, vốn dĩ chưa từng gây ra mâu thuẫn, vì sao Đại An đột nhiên liều mạng muốn hạ bệ Hoàng Thế.

Nguyên do rốt cuộc chỉ có ba chữ: “La Thư Anh”

Vậy Tần Ngạo nên khâm phục Triệu Minh này nhất kiến chung tình, hay cười nhạo hấn ngu xuẩn không còn thuốc chữa. Lại có thể vì một người phụ nữ như La Thư Anh mà đánh cược lớn như vậy, không sợ thân bại danh liệt, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục?

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau trong phòng, không gian trong phòng trở nên lạnh lẽo. Nếu như Tần Ngạo hiện tại có sắc mặt lạnh lùng bức người, thì Triệu Minh lại vô cùng nhàn hạ, anh lười nhác dựa người vào thành ghế, từ lúc vào phòng nụ cười cũng chưa từng tắt trên môi.

“Không biết hôm nay anh rể đến Hoàng Thế là có nguyên cớ gì? Muốn cùng chúng tôi bàn chuyện làm ăn sao?”

Một câu vô thưởng vô phạt, Tần Ngạo vất chéo hai chân, tay đặt trên đùi, ánh mắt trở nên sắc bén trong phút chốc, hai chữ “anh rể” quả là đủ châm biếm.

“Tần chủ tịch, nếu đã là nói chuyện làm ăn thì có phải cậu nên gọi tôi một tiếng Triệu tiên sinh không?”

Triệu Minh cũng không hề kém cạnh, giọng nói trầm ổn từ tính của anh hoàn toàn không thích hợp với câu chữ đầy giễu cợt, sự đối lập giống như sát muối vào lòng người, vô cùng khó chịu.

Liếc mắt xuống mặt bàn trống không, Triệu Minh không quên bổ sung một câu:

“Hoàng Thế uy vũ như thế, một ly cafe cũng không có để mời khách sao?”

Tần Ngạo không vì mấy câu này của Triệu Minh mà thay đổi sắc mặt, y bình thản gọi thư ký mang vào hai ly cafe.

“Chắc cậu sẽ không vì bất mãn mà hạ độc vào ly cafe của tôi đâu nhỉ, thế này thì lại giống phim kiếm hiệp quá.”

“Haha. Triệu tiên sinh nói đùa vui thật. Nhưng biết đâu được, vì từ bé tôi vẫn luôn thích xem phim kiếm hiệp rồi. Nếu nói đến hạ độc, chắc tôi nắm đủ mọi phương thức.”

Thiên Trường Khanh dán người vào cửa bên ngoài như thạch sùng, cố gắng nghe ngóng tình hình bên trong. Chưa nói đến việc hấn nghe chữ được chữ không, cho dù có nghe được hết hấn cũng không thể hiểu được cuộc nói chuyện điên rồ của hai người đàn ông này.

Mỗi một câu đều như nói thật lại cũng như nói đùa, Thiên Trường Khanh rốt cuộc từ bỏ.

“Hai thằng điên này, có gì nói toạc ra có phải nhanh không.”

Hấn vừa quay trở về phòng làm việc vừa lăm bắm bất mãn, đúng là người ở vị trí tổng giám đốc như hấn thì không đủ khả năng hiểu được cách vận hành não bộ của mấy vị chủ tịch.

Điều này cũng đúng thôi, chủ tịch là người đứng đầu một tập đoàn, dù nói chuyện riêng tư hay nói chuyện công việc, sai lệch một chữ có thể dẫn đến rất nhiều hậu quả phía sau.

Tần Ngạo là người đàn ông nguy hiểm, nhưng Triệu Minh cũng rất thông minh. Hai người vừa thông minh vừa nguy hiểm ngồi nói chuyện với nhau, người ngoài căn bản không có cửa hiểu.

Nhưng Thiên Trường Khanh thật sự rất bất ngờ khi biết “Người đàn ông của Tiểu Anh” chính là chủ tịch Triệu Minh của Đại An. Hay còn có thân phận vô cùng quen thuộc khác là con trai nuôi của La gia: La Cao Dự.

Ly cafe của Triệu Minh đã vơi một nửa, ở giữa mặt bàn lộn xộn vài tờ giấy chứng thực.

“Tần chủ tịch, cậu quyết định xong chưa? Nếu chỉ vì một chiếc vòng nhỏ bé mà chúng ta phải ra tòa phân giải thì có phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ không?”

Triệu Minh nhếch khóe môi, đuôi mắt cong cong, cái nhìn hơi lạnh lẽo lại hơi đắc ý. Ngay lúc anh cất lời khen sợi dây lắc trên tay Tần Ngạo đẹp, sắc mặt y đã biến chuyển.

Đến giờ đôi mắt Tần Ngạo còn u tối hơi đêm đông, hẩn nhìn vào sổ giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu trên mặt bàn.

Triệu Minh quả là Triệu Minh, bất cứ việc gì cũng tính trước tính sau. Chiếc lắc chân Triệu Minh tặng sinh nhật cho La Thư Anh năm ấy nhìn thì có vẻ bình thường, giống như có thể tùy tiện mua được ở bất cứ cửa hàng trang sức nào.

Nếu không có giấy xác thực bày ra trước mắt, chính Tần Ngạo cũng không phát hiện nó là thiết kế của Harry Winston có tên “Như Ý Cát Tường”. Trong mỗi chiếc chuông đều có đá lục bảo Beryl, một loại đá có thể đổi màu dưới ánh mặt trời và được cho là mang lại bình an, may mắn cho người sở hữu.

Bông hoa anh thảo ở điểm chốt khóa của sợi dây lắc cũng được làm từ Musgravite, một trong mười loại đá quý trên thế giới.

“Như Ý Cát Tường” là thứ độc nhất vô nhị trên đời.

La Thư Anh sinh nhật 9 tuổi, Triệu Minh mới có 17 tuổi, lấy đâu được thứ này để tặng cho cô? Có điều gì đó mà y còn chưa biết về người đàn ông này? À không, có lẽ là có rất nhiều thứ mà người ta còn chưa biết về Triệu Minh.

Người này rốt cuộc là ai, có bao nhiêu quyền lực cùng bao nhiêu khả năng, Tần Ngạo thật sự muốn biết.

Cuối cùng cũng có một đối thủ cho y đặc biệt hứng thú, đánh bại Triệu Minh, triệt hạ Đại An, cướp đoạt La Thư Anh. Chỉ mới nghĩ đến, đã khiến cho y vô cùng vui vẻ.

Tần Ngạo tháo sợi dây lắc trên tay đưa về phía Triệu Minh, y nở nụ cười.

“Vật phải về với chủ cũ chứ.”

Triệu Minh rút khăn tay từ trong túi áo vest, đặt sợi dây lắc vào bên trong, gói lại cẩn thận.

“Tần chủ tịch suy nghĩ thật sáng suốt.”

Tần Ngạo vẫn còn đang cười, y đứng dậy đi đến bàn làm việc, lấy ra một vật gì đó từ ngăn bàn, mang lại đặt xuống trước mặt Triệu Minh.

“Vậy bây giờ tôi muốn hỏi Triệu Tiên Sinh, anh trả Tần thiếu phu nhân cho Tần gia được chưa?”

Thứ Tần Ngạo đưa ra chính là giấy đăng ký kết hôn, hai cái tên “La Thư Anh” và “Tần Ngạo” hiện lên vô cùng nhức mắt.

50. Chương 50

“Anh trả Tần thiếu phu nhân cho tôi được chưa?”

Tần Ngạo kênh kiệu nhả từng chữ vàng ngọc, Triệu Minh sắc mặt không đổi, cầm ly cafe lên tay đã thấy có chút nguội lạnh.

“Tần chủ tịch thật biết nói đùa, Tần thiếu phu nhân không ở Tần gia của cậu, chạy đến chỗ tôi làm gì?”

“Nói đùa hay không, trong lòng Triệu tiên sinh hẳn rõ hơn tôi chứ?”

“Đúng vậy, trong lòng tôi rất rõ là cậu đang nói đùa. Tần chủ tịch, không biết cậu bắt măn với tôi điều gì mà phải lấy cả phu nhân nhà mình ra làm trêu đùa vậy.”

Khẩu khí thật lớn, Tần Ngạo nhếch môi lạnh lẽo. Trên đời này cũng chỉ có Triệu Minh là có thể một lời đối một câu cùng với y như vậy. Tần Ngạo càng nghĩ càng cảm thấy hứng thú.

“Triệu tiên sinh, chẳng phải chính anh vừa nói vì một chiếc vòng nhỏ bé mà phải ra tòa thì thật đáng nực cười sao. Vì một cô gái nhỏ bé mà phải ra hầu tòa thì cũng thật lỗ bịch. Anh muốn như vậy sao?”

“Tôi muốn? Tôi đương nhiên không muốn cùng Tần chủ tịch cậu đây phải ra tòa phân giải rồi. Nhưng từ đầu đến cuối mấy lời của cậu, tôi căn bản không hiểu.”

“Triệu tiên sinh, đừng nghĩ đem La Thư Anh giấu ở Triệu gia thì hoàn toàn có thể khiến cô ta cùng Tần gia rũ bỏ liên quan. Ở đây giấy trắng mực đen rõ ràng, đến lúc cảnh sát vào cuộc, Triệu gia e rằng sẽ mất cả chì lẫn chài.”

“Ý Tần chủ tịch là muốn nhờ đến pháp luật cho người lục soát Triệu gia để tìm Tần thiếu phu nhân của cậu?”

“Nói với người thông minh quả nhiên không cần phí nhiều công sức.”

Triệu Minh hơi xoay ly cafe trên tay, tỉ mỉ nhìn hoa văn tinh xảo trên thành ly. Sau đó bằng một động tác bất ngờ ném nó bay về phía Tần Ngạo, y nhanh chóng né được. Chiếc ly đập vào mặt tường phía sau, làm rơi bức tranh cúc họa mi bằng chì, cả hai cùng rơi xuống nền, âm thanh đổ vỡ xuyên vào thính giác, không gian phút chốc căng như dây đàn.

Một khoảng im lặng kéo dài, mới nghe thấy tiếng cười của Triệu Minh vang lên, tiếng cười của anh hào sảng lại thư thái, phá vỡ sự lạnh lẽo bức người xung quanh. Đôi lông mày của Tần Ngạo khẽ xô lại, y có ý chờ đợi Triệu Minh lên tiếng.

“Một con ruồi vừa đậu trên bức tranh kia, trông thật nhơ nhuốc. Tần chủ tịch thông cảm, tôi rất ghét lũ ruồi nhặng, hoa đẹp như thế sao có thể để lũ ruồi nhặng chạm vào chứ. Dùng lực không mạnh, vậy mà vẫn rơi cả bức tranh. Có lẽ nó ngay từ đầu vốn đã không hợp với nơi này nhỉ? Haha, ngại quá, dù sao thì hôm nay khi trở về tôi sẽ gửi cho văn phòng của cậu một bộ ly mới, và một bức tranh mới.”

Triệu Minh lấy lại mấy tờ giấy chứng nhận trên bàn, sau đó anh đứng dậy đóng cúc áo vest, mỉm cười nói lời cuối với Tần Ngạo trước khi rời đi.

“Hôm nay vật cần lấy đã lấy được, tôi không nên ở lại làm tốn thời gian quý báu của Tần chủ tịch nữa. Tạm biệt.”

Triệu Minh vài bước đã ra đến cửa, chạm vào tay cầm, trước khi kéo cánh cửa phòng ra, vẫn kịp nghe giọng nói lạnh giá cực độ của Tần Ngạo.

“Triệu tiên sinh, xem ra anh đã quyết định được địa điểm gặp nhau tiếp theo của chúng ta rồi nhỉ? Tôi thật mong chờ.”

Triệu Minh không quay đầu, nhưng giọng nói của anh vẫn khiến Tần Ngạo cảm nhận được anh đang cười nhạt.

“Để Tần chủ tịch thất vọng rồi, thật ra tôi vẫn chưa quyết định sẽ gặp cậu trên tòa hay trong tù. Sao cậu cũng không thử suy nghĩ một chút xem, để hai chúng ta đều dễ dàng nói chuyện”

Nói ra một lời cũng thật mạnh dạn, cả căn phòng còn lại mình y. Tần Ngạo không tin Triệu Minh có thể một tay tạo mưa tạo gió, nhưng những lời cuối cùng làm y phải suy nghĩ nghiêm túc. Trên mặt bàn, giấy đăng ký kết hôn của Tần Ngạo và La Thư Anh nằm im lìm. Trên sàn nhà phía sau, ly cafe vỡ tan từng mảnh, khung kính bên ngoài bức tranh cũng đã nứt toác làm nhiều đường chẳng chéo nhau.

Triệu Minh lái xe trên đường, tai nghe vừa kết nối một cuộc gọi, đầu dây là giọng nói của Tư Á.

“Chủ tịch.”

“Chuẩn bị cho Hoàng Thế một món quà. Một bộ ly cafe của Pháp và một bức họa.”

“Tôi đã hiểu rồi, tôi sẽ tự tay gửi một món quà thật đặc sắc theo ý ngài.”

“Được.”

Cuộc gọi kết thúc cũng là lúc xe Triệu Minh dừng đèn đỏ, anh vươn tay ấn vào nút nhỏ phía trước, nhạc phát ra với âm lượng vừa đủ nghe, giọng hát của La Thư Anh truyền cảm rung động lòng người, được đệm cùng với guitar tạo nên giai điệu vô cùng mê hoặc.

Chính La Thư Anh cũng không biết những bài hát của cô thời niên thiếu được Triệu Minh âm thầm thu lại. Anh đã nhớ biết bao nhiêu giọng nói của cô, những thứ anh trân trọng nâng niu đều bị Tần Ngạo đem chà đạp dưới chân.

Món nợ này tính bao nhiêu lần mới đủ?

Thật ra mấy chữ “trên tòa hay trong tù” kia lúc nói ra, dành cho y hay dành cho anh, Triệu Minh cũng không dám chắc. Tuy anh chưa từng nghi ngờ năng lực của bản thân, nhưng anh cũng không nghi ngờ năng lực của Tần Ngạo. Bài toán này được đặt ra khi cả hai người đều nhận thức rằng nó không hề dễ dàng.

Một ván cược lớn, hoặc ăn cả, hoặc về không. Chỉ có Tần Ngạo mới có thể làm đối thủ của Triệu Minh và ngược lại.

Hai mươi hai năm, tính đến giờ anh đã đợi La Thư Anh suốt 22 năm. Từ khi cô còn đỏ hỏn nằm trong nôi, đến khi cô chập chững tập đi, bước vào tiểu học, trung học, đại học. Thậm chí ngày cô mặc váy cưới trắng tinh, sánh vai bên cạnh người đàn ông khác. Anh đợi cô đến ngày cô đau lòng một lần, hai lần, nhiều lần. Anh đợi cô đến khi cô rơi vào tuyệt vọng cùng cực, toàn thân thương tích.

Chỉ vì lời hứa với La Thư Nhu quá cố, chỉ vì một vụ việc trời không biết đất không hay của La gia, cô gái của anh phải chịu đủ mọi khổ cực, bản thân anh lại càng đau thương.

Hôm nay, anh không đợi được nữa.

Cột đèn trước mặt chuyển xanh, Triệu Minh nhấn chân ga, điện thoại trong túi anh đồng thời rung lên, cấp dưới Diễn Quân đồng thời cũng là luật sư đại diện của Triệu gia gọi.

“Chủ tịch.”

“Nói đi.”

“Đơn khởi tố của chúng ta đã được chấp nhận, cảnh sát đã mời toàn bộ người nhà họ La về cục điều tra lấy lời khai. Ngài có hẹn tham dự phiên tòa ngày 17/9, tức thứ 6 tới.”

“Làm tốt lắm, Diễn Quân.”

“Chủ tịch quá khen, đây là trách nhiệm của tôi. Tôi nhất định đòi lại công bằng cho thiếu phu nhân.”

“Cảm ơn cậu.”

Triệu Minh mỉm cười, xe anh tăng tốc trên đường lớn, có thể người tính không bằng được trời tính. Nhưng khoan nói đến triệt hạ Tần gia, việc mà Triệu Minh anh trước tiên muốn làm và chắc chắn làm được chính là rửa sạch uẩn khúc năm xưa, trả lại cho cô gái của anh một thân phận trong sạch. Không cần phải ràng buộc cùng La gia như người có tội, như kẻ thấp hèn, càng không phải là Tần thiếu phu nhân của Tần gia.

Cô là vợ anh, là chủ tịch phu nhân của Đại An, cũng là bà chủ tương lai của Triệu gia.

(Hôm nay là cuối tuần đồng bào ạ, đồng thời là chương 50, tức anh em đã cùng tôi lết hết 1/3 câu chuyện cầu huyết ngược quần quai nhau lên bờ xuống ruộng rồi nhé:))

Với chương số 50 này thì có chút đứ đởn đặc biệt như sau. Chương này được 150 vote = mai đăng 1 chương mới. 300 vote = mai đăng 2 chương mới. Tối đa trong khả năng của tôi vào ngày mai là 5 chương mới nhe.

Người ngay thẳng không nói lời gian dối, như vậy nhân lên 750 vote = mai đăng 5 chương. Haha.

Nhắc lại là người ngay thẳng không chơi nói dối đâu đấy. Anh yêu tất cả các em!)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-tan-khoc>